

МАЙСТОР НА ШПИОНСКИЯ ТРИЛЪР

ДАНИЪЛ СИЛВА

ПАДНАЛИЯТ АНГЕЛ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДАНИЪЛ СИЛВА ПАДНАЛИЯТ АНГЕЛ

Превод: Димитър Димитров

chitanka.info

След като едва оцелява при последната операция, Габриел Алон се усамотява зад стените на Ватикана, където реставрира шедьовър на Караваджо. Една сутрин обаче неговият стар приятел монсеньор Луиджи Донати го вика в базиликата „Св. Петър“. Там лежи мъртвото тяло на красива жена, работила като куратор във Ватиканските музеи. Ватиканската полиция определя случая като самоубийство, но набитото око на Алон забелязва улики, които сочат към убийство. Донати споделя същото мнение и затова моли Габриел да разследва смъртта на жената. За да се избегне поредният скандал в Римокатолическата църква, израелският шпионин трябва да действа много предпазливо и тактично.

Скоро Алон научава, че мъртвата жена е щяла да разкрие опасна тайна, касаеща международната незаконна търговия с антики. В тази престъпна мрежа има стар враг на Габриел, който готви гибелен план за отмъщение. За пореден път реставраторът трябва да рискува живота си и да влезе в ролята на таен агент.

*На Луис Тоскано, който беше с мен от самото начало.
И както винаги, на съпругата ми — Джейми, и на
децата ми — Лили и Николас.*

*Предупреждавам те да не проливаш кръв,
да не се опиваш от нея и да не свикваш с това,
защото кръвта никога не спи.*

Саладин

БЛАГОДАРНОСТИ

Този роман, както и предишните книги от серията за Габриел Алон, не можеше да бъде написан без помощта на Дейвид Бул, който наистина е сред най-добрите реставратори на художествени творби в света. Всяка година Дейвид прекарва много часове в преглеждане на ръкописите ми за фактически грешки, часове, в които би могъл да стои пред статива и да съживява повредена картина. Дейвид изпълни живота ни с изкуство и хумор и скъпоценното му приятелство може би е най-прекрасният и неочакван страничен продукт от серията за Габриел Алон.

Дълбоко съм задължен на отец Марк Хайду, международния директор на „Покровителите на изкуството“ във Ватиканските музеи, за безценния му принос към този проект. Задължен съм и на Сара Саводело, Каролина Реа, Лорна Ричардсън и доктор Габриела Лалата, блестящ историк на изкуството, която отведе мен и семейството ми от славата на Сикстинската капела до сутерена на Ватиканската картинна галерия, където щатните реставратори се грижат за великолепната колекция от картини на папата. Там се срещнахме със забележителната Франческа Персегати, която изобщо не се притесни, когато ѝ казах, че прочут със своята интровертност израелски убиец скоро ще работи зад завесите в пещерата под галерията. Специални благодарности на отец Кевин Ликси, който вървеше до нас, докато пресичахме римските улици на празника Корпус Кристи, на няколко крачки зад папа Бенедикт XVI. Вечерята ни на свещи в онази нощ бе кулминацията на пребиваването ни в Рим.

Докато подготвях този ръкопис, разговарях с много израелски и американски разузнавачи и политици и сега им благодаря анонимно, защото те предпочитат така. Фред З. Зайдман, бившият председател на Американския съвет в Мемориала на холокоста, ми отвори много врати в Израел и ежедневно ме вдъхновяваше със своята отдаденост да съхрани паметта за убитите в *Шоа*. Блестящият Максвел Л. Андерсън, директор на Художествения музей в Далас, търпеливо отговори на

множеството ми въпроси за кураторските рискове при придобиване на антики с новите закони, приети, за да защитят културното наследство на тъй наречените страни първоизточници. Както винаги, Роджър Креси, бивш член на Съвета за национална сигурност, сега на консултантската фирма „Бууз Алън Хамилтън“, ми помогна да разбере по-добре начина, по който *наистина* се развива светът. Скъпият ми приятел Джордж Уейгъл ми даде ценни данни за историческото посещение на папа Йоан Павел II в Светите земи през 2000 г. и повлия мисленето ми за връзките между римокатолиците и държавата Израел. М. и Б. ми дадоха консултации за размирния Близък изток със специални данни, които само те можеха да осигурят.

Майкъл Орън, известният учен по въпросите на Близкия изток и писател, който сега е посланик на Израел в Съединените щати, ми даде много важни уроци за великите империи, оставили своя белег и кръвта на своите войници в земята на съвременен Израел. Красивата му съпруга — Сали, и трите им удивителни деца — Йоав, Лия и Ноам, бяха до мен много пъти по време на пътуването ми и бяха постоянен източник на радост и любов. Скъпите ни приятели Лиор и Талия ни отвориха дома си в предградията на Тел Авив и се притекоха на помощ, когато се сблъскахме с логистичен проблем на военния пропускателен пункт край Хеброн на Западния бряг. Габриел Моцкин и Емили Билски, които имаха лошия късмет да живеят в съседство със семейство Алон на улица „Наркис“, ни придружиха при първото ни посещение в Израел преди две десетилетия и нашите две семейства прекараха много приятни вечери заедно по време на последното ни пътуване. Рахел и Елиот Абрамс споделиха необикновените си познания за израелската политика на вечеря в Абу Гош; Авнер ни заведе на късно нощно сафари на Голанските възвишения, което включваше скоростно преследване на глиган и чакали. Йехуда Дойч ни заведе на забравима обиколка из разкопките в Давидовия град. Всъщност все още го чувам да пее величествената „Алилуя“ на Ленард Коен, за да успокои нервите ни, докато вървахме през тъмния тесен проход на Тунела на Езекия, а хладната йерусалимска изворна вода се стичаше в краката ни.

Сърдечни благодарности на Ийц Апелбаум, Йоги Лошински и Мири Сак от Фондацията за наследството на Западната стена заради това, че ни позволиха да погледнем удивителния свят, потопен в края

на Храмовия хълм. Археолозите, които разкопават древната земя край тунела, вършат работата си с голям професионализъм и чувствителност, а техният дух бе отразен в измисления герой Ели Лавон. Докато международната кампания за отхвърляне на законността на държавата Израел набира инерция, усилията на археолозите да изровят древното еврейско минало в Йерусалим придобива голямо значение. Да заема фразата на Ари Шамрон, те „водят война“ в онези тунели. За щастие това е единствената война в Близкия изток, в която не се пролива кръв.

Искам да благодаря на скъпия си приятел Дорон Алмог и на прекрасната му съпруга, Диди, заради това, че се грижиха толкова добре за нас, докато бяхме в Израел. Преди да се пенсионира от израелските въоръжени сили, Дорон служи като началник на Южното командване и през 1976 г. беше първият израелски военен, стъпил на земята на Уганда при операция *Ентебе*. Но Дорон е нещо много повече от заслужил войник за страната си; той е хуманист, посветил живота си на грижи за най-слабите израелски граждани, независимо от това дали са араби или евреи. Никога няма да забравя следобедата, който прекарахме заедно в Алех Негев, селището, което той основа в Южен Израел, за да се грижи за тежко ранените. Няма да забравя и петимата членове от семейството на Дорон, които бяха убити от палестинска терористка самоубийца в ресторант „Максим“ в Хайфа на 4 октомври 2003 г. При тази атака бяха убити още шестнайсет невинни.

Докато подготвях този ръкопис, се консултирах със стотици книги, със статии във вестници и списания, с уебсайтове, твърде много, за да ги спомена тук. Обаче би било проява на небрежност, ако не спомена изключителната ерудиция и репортажите на Питър Уотсън и Сесилия Тодешини, на Шарън Уоксман, Роджър Етууд, Доур Голд, Пол Джонсън, Хершел Шанкс, Лийн и Катлийн Ритмайер и Симон Себаг Монтефоре, чиято магистратура „Йерусалим: Биографията“ може би е най-добрата книга, написана някога за историята на толкова оспорвания град на хълма. Луис Тоскано, мой скъп приятел и дългогодишен личен редактор, направи безброй подобрения в ръкописа ми, както и коректорката ми — Кати Кросби. Очевидно отговорността за някои фактологични и печатни грешки, попаднали в завършената книга, е изцяло моя, а не тяхна.

Благословени сме с много приятели, които изпълват живота ни с любов и смях при критични обстоятелства по време на писането, особено равин Давид Волпе, Джейн и Бърт Бакарах, Стейси и Хенри Уинкълър, Джой и Джим Зорн, Моли и Джак Блейдс, Анджелик и Джим Бел, Стийв Кейпъс и София Фаскианос, Енола и Стивън Картър, Андреа и Тим Колинс, Маргарита и Ендрю Пейт, Мирела и Даниел Левианс, Джейн и Роб Линч, и страхотното семейство Кобак. Бившата първа дама Барбара Буш и президентът Джордж Х. У. Буш бяха постоянен източник на подкрепа през цялата ми писателска кариера, както и удивителният шеф на персонала им — Джийн Бекър, която наистина върти света от офисите си в Хюстън и Кенебънкпорт. Дъг Бенкър направи всичко възможно времето, което прекарвам далеч от бюрото си, да е пълно с възможно най-много забавления и музика. Доктор Бенджамин Шафър, видният вашингтонски ортопед, нещо оправи нараняването на рамото ми, от което писането на романа бе по-болезнено от обикновено; доктор Дейвид Джейкъбс показва на семейството ни как трябва да се практикува медицина. Боб Барнет, Майкъл Джендлър и Линда Рапапорт бяха източник на мъдри юридически съвети и на много смях.

Специални благодарности на забележителния екип от професионалисти в „Харпър Колинс“, особено на Джонатан Бърнам, Брайън Мъри, Майкъл Морисън, Дженифър Барт, Джош Марвъл, Тина Андреадис, Лесли Коен, Леа Василевски, Марк Фъргюсън, Кати Шнайдер, Бренда Сигъл, Керълайн Бодкин, Дъг Джоунс, Карън Джеконски, Арчи Фъргюсън, Дейвид Уотсън, Синди Ейчър, Дейвид Коръл и Леа Карлсън-Станисик.

Искам да изкажа дълбоките си благодарности и любовта си на моите деца — Николас и Лили. Те не само ми помогнаха с окончателната подготовка на ръкописа, но и бяха до мен по време на забележителното изследователско пътуване, което ни отведе от купола на базиликата „Св. Петър“ до етруските гробници в Черветери и до древния акведукт под Йерусалим. Накрая трябва да благодаря на съпругата си, блестящата журналистка от „Ен Би Си Нюз“ Джейми Гангъл, която умело редактира всяка моя чернова и слушаше със забележително търпение, докато аз работех по сюжета и темите на този дванадесети роман от серията за Габриел Алон. Ако не беше нейното търпение и вниманието ѝ към детайлите, „Падналият ангел“

нямаше да бъде завършен до крайния срок. Дългът ми към нея е неизмерим, както и любовта ми.

ПЪРВА ЧАСТ
ГРАДЪТ НА МЪРТВИТЕ

1.

ВАТИКАН

Николо Морети, уредникът в базиликата „Св. Петър“, направи откритието, с което започна всичко. Беше 6,24 сутринта, но поради напълно невинна грешка в преписването, в първото си официално изявление Ватиканът съобщи за 6,42. Това бе само една от многобройните грешки, големи и малки, които щяха да наведат мнозина на заключението, че Светият престол крие нещо, както бе в действителност. Римокатолическата църква, каза един виден дисидент, е само на един скандал разстояние от забвението. Последното нещо, от което се нуждаеше сега Негово Светейшество, бе труп в священото сърце на християнския свят.

Скандалът бе и последното нещо, което Николо Морети очакваше да открие онази сутрин, когато пристигна във Ватикана един час по-рано от обичайното. Облечен в тъмен панталон и сиво палто до коленете, той бе едва забележим, докато бързаше през полутъмния площад към стълбите на базиликата. Поглеждайки надясно, той видя, че прозорците на третия етаж на Апостолическия дворец са осветени от запалените лампи. Негово Светейшество папа Павел VII вече бе буден. Морети се учуди дали Светият отец изобщо е спал. Ватиканът кипеше от слухове, че той страдал от болезнени пристъпи на безсъние, че през повечето нощи пишел в личния си кабинет или се разхождал сам из градините. Уредникът бе виждал това и преди. Накрая всички те губеха съня си.

Морети чу гласове зад себе си, обърна се и видя как от мрака изникват двама епископи от Курията. Те разговаряха оживено и не му обърнаха внимание, докато бързаха към Бронзовите врати, а после отново потънаха в сенките. Децата в Рим ги наричаха *багароци* — черни бръмбари. Морети бе свикнал с думата още от детинство и никой, освен папа Пий XII, не го беше мъмрил за нея. Оттогава не я казваше. Когато човек е наказан от самия наместник на Христа, помисли си Морети, той рядко повтаря грешката си.

Той изкачи стълбите на базиликата и влезе бързо през портала. Пет врати водеха до нефа. Всички те бяха затворени, освен една далеч вляво, Вратата на смъртта. На прага стоеше отец Хакобо, мършав мексикански духовник с посивяла щръкнала коса. Той отстъпи встрани, за да направи път на Морети, после затвори вратата и пушна тежкото резе.

— Ще се върна в седем да пусна твоите хора — събщи му свещеникът. — Внимавай там горе, Николо. Вече не си млад.

Свещеникът се оттегли, а Морети потопа пръсти в светената вода и се прекръсти, преди да тръгне към центъра на широкия неф. Там, където другите спираха да погледнат с благоговение, Морети пристъпваше с увереността на човек, влизащ в собствения си дом. Като шеф на *сампиетрини*, официалните уредници на базиликата, той идваше в „Св. Петър“ шест сутрини седмично през последните двайсет и седем години. Именно благодарение на Морети и на хората му базиликата блестеше с небесна светлина, докато другите големи църкви в Европа изглеждаха винаги забулени в мрак. Морети се смяташе не само за слуга на папството, но и за партньор в начинанието. На папите бе поверена грижата за един милиард римокатолически души, но Николо Морети отговаряше за могъщата базилика, символизираща земната им власт. Той познаваше всеки квадратен сантиметър от сградата, от върха на Микеланджеловия купол до дълбините на криптата — всичките четиридесет и четири олтара, двайсет и седем параклиса, осемстотин колони, четиристотин статуи и триста прозореца. Знаеше къде има пукнатини и къде има теч. Знаеше кога сградата се чувства добре и кога я боли. Базиликата, когато говореше, нашепваше в ухото на Николо Морети.

В „Св. Петър“ простосмъртните някак си изглеждаха твърде малки и Морети, докато пристъпваше към папския олтар в сивото си палто, забележително наподобяваше оживял напръстник. Той коленичи пред изповедалнята и вдигна лице към небето. Почти на трийсет метра над него се извисяваше „Балдахинът“, четири спираловидни колони от бронз и злато, коронясани с величествен навес. Тази сутрин той бе частично скрит от алуминиевото скеле. Шедьовърът на Бернини, с украсените си фигури, с маслинови и лаврови клонки, привличаше праха и дима като магнит. Всяка година, в седмицата преди началото на Великите пости, Морети и хората му го почистваха грижливо. Във

Ватикана се извършваха непрестанно ритуали и в почистването на „Балдахина“ също имаше такъв. Създаден от самия Морети, той гласеше, че след поставянето на скелето той пръв трябва да се покачи на него. Само шепа хора бяха виждали гледката от върха — и Николо Морети, като шеф на *сампиетрини*, държеше на привилегията да я съзре пръв.

Морети се изкачи до върха на предната колона, а после, след като се завърза с въжето, запълзя бавно на четири крака по стръмния навес. На самия връх се извисяваше кълбо върху четири подпори, увенчано с кръст. Това бе най-свещеното място на Римокатолическата църква, вертикалната ос от самия център на купола, насочена право надолу към гробницата на свети Петър. Тя представляваше самата идея, върху която се крепеше начинанието. *Ти си Петър и на тоя камък ще съградя църквата Си*. Когато първите бледи слънчеви лъчи осветяваха вътрешността на базиликата, Морети, верен слуга на папите, почти усещаше как Бог го потупва по рамото с пръст.

Както обикновено, той изгуби представа за времето. По-късно, при разпита от ватиканската полиция, не успя да си спомни точно колко време е прекарал отгоре на балдахина, преди да види предмета за пръв път. От високото той му заприлича на птица с прекършено крило. Предположи, че е нещо обичайно, брезент, оставен там от някой друг *сампиетрино*, или може би шал, изпуснат от някой турист. Те винаги губят вещите си, помисли си Морети, включително и неща, на които не им е мястото в църква.

Въпреки всичко, това трябваше да се разследва и Морети, изтръгнат от опиянението си, се завъртя предпазливо и започна продължителното си спускане към пода. Тръгна по напречния неф, но след няколко крачки осъзна, че предметът изобщо не е захвърлен шал или брезент. Приближавайки, видя засъхнала кръв по свещения мрамор на базиликата и очи, вперени нагоре в купола, невиждащи — като на неговите четиристотин статуи.

— Господи — прошепна той, докато бързаше по нефа. — Моля те, помилуй бедната й душа.

* * *

Обществеността не разбра почти нищо за събитията, последвали непосредствено откритието на Николо Морети, защото те бяха извършени според най-строгата ватиканска традиция, в пълна секретност и с привкус на йезуитско лукавство. Например никой отвъд стените не разбра, че първият човек, когото Морети потърси, бе кардинал-протодяконът на базиликата, придирчив германец от Кьолн с изострено чувство за самосъхранение. Кардиналът беше прекарал тук достатъчно време, за да разпознае неприятностите веднага, което обяснява защо не си направи труда да докладва на полицията за инцидента, предпочитайки да извика истинския пазител на закона във Ватикана.

Пет минути по-късно Николо Морети стана свидетел на необикновена сцена — как личният секретар на Негово Светейшество папа Павел VII пребърква джобовете на мъртвата жена на пода в базиликата. Монсеньорът извади един предмет и тръгна към Апостолическия дворец. Докато стигне до канцеларията си, той вече бе задвижил нещата. Трябваше да се проведат две разследвания, заключи той, едно за пред обществото и едно за самия него. А за да може частното разследване да бъде успешно, то трябваше да се проведе от доверен и дискретен човек. Не е изненадващо, че монсеньорът избра за тази цел човек, който толкова приличаше на него. Един паднал ангел в черно. Един грешник в града на светците.

2.

ПИАЦА ДИ СПАНЯ, РИМ

Реставраторът тихо се облече на тъмно, за да не събуди жената. Легнала така, с разрошената си кестенява коса и разтворени устни, тя му напомни за „Спяща гола жена“ от Модилиани. Той остави заредената берета на леглото до нея. После дръпна юргана, разкривайки пищните ѝ, заоблени гърди, и шедьовърът беше завършен.

Някъде заби църковна камбана. От завивките се надигна ръка, топла и набраздена от съня, и дръпна реставратора надолу. Жената го целуна, както винаги, със затворени очи. Косата ѝ ухаеше на ванилия. По устните ѝ се усещаха леки следи от виното, което пи предната вечер в един ресторант на хълма Авентин.

Жената го пусна, промърмори нещо неразбираемо и отново се унесе. Реставраторът я зави. После пхна друга берета в колана на избелелите си дънки и излезе от апартамента. Паважът на Виа Грегориана блестеше на слабата светлина като току-що лакирана картина. Реставраторът постоя за миг пред прага на сградата, преструвайки се, че проверява нещо в мобилния си телефон. Трябваша му само няколко секунди да забележи мъжа, който го наблюдаваше иззад волана на паркирания седан „Ланча“. Той му махна приятелски — жест на тежка професионална обида, и тръгна към църквата „Тринита дей Монти“.

Най-отгоре на Испанските стълби стара *гатара*^[1] пускаше остатъци от храна на множеството мършави римски котки, които се въртяха в краката ѝ. Облечена в парцаливо палто и забрадка, тя проследи реставратора с поглед предпазливо, докато той слизаше по площада. Среден на ръст, не повече от метър и седемдесет, той беше слаб като велосипедист. Лицето му бе издължено и се стесняваше към брадичката, с широки скули и тънък и изсечен като от дърво нос. Очите му искряха в неестествен нюанс на зеленото; косата му беше тъмна и посребрена по слепоочията. Чертите на лицето му можеха да се дължат на множество вероятни потекла, а реставраторът владееше достатъчно езици, за да се възползва максимално от това. През дългата

си кариера той бе работил в Италия и другаде под множество псевдоними и националности. Италианските тайни служби, знаейки за миналите му подвизи, се опитаха да попречат на влизането му в страната, но отстъпиха след дискретната намеса на Светия престол. Поради причини, които никога не станаха обществено достояние, преди няколко години реставраторът прекара известно време във Ватикана, когато тя бе атакувана от ислямски терористи. В онзи ден бяха убити повече от седемстотин души, сред които четирима кардинали и осмина епископи от Курията. Самият папа бе леко ранен. Можеше да се нареди сред мъртвите, ако реставраторът не беше го предпазил от изстрела от ръчен противотанков гранатомет и не беше го отнесъл на безопасно място.

Италианците поставиха две условия за завръщането на реставратора: да пребивава в страната под истинското си име и да се съгласи да го следят. Първото той прие с известно облекчение, защото след цял живот, прекаран на тихия фронт, изгаряше от нетърпение да захвърли многобройните си псевдоними и да заживее някакво подобие на нормален живот. Второто условие обаче се оказа обременяващо. Задачата за следенето му постоянно се падаше на новобранци. В началото реставраторът леко се обиди, но после разбра, че го използват като цел за ежедневното си обучение в техниките на улично следене. Той правеше услуга на студентите си, като от време на време им се измъкваше, но винаги запазваше най-добрите си ходове в резерв, предвиждайки, че може да се озове в ситуация, изискваща измъкването му от италианската мрежа.

И така, когато тръгваше по тихите римски улици, той винаги бе следван най-малко от трима стажанти от италианските тайни служби, които имаха различни умения. Маршрутът му им предоставяше малко предизвикателства и изненади. Той тръгваше на запад през древния център на града и пристигаше, както обикновено, пред портата „Санта Анна“, бизнес входа на Ватикана. Тъй като това технически представляваше международна граница, наблюдателите нямаха избор и трябваше да поверят грижите за реставратора на швейцарската гвардия, която го пропускаше след бегъл преглед на документите му.

Реставраторът махна за сбогом към следващите го, сваляйки шапка, и после тръгна по Виа Белведере, покрай масленожълтата църква „Санта Анна“, покрай ватиканската печатница и централата на

Ватиканската банка. До пощата той зави надясно, прекоси няколко двора и накрая стигна до врата без никакви отличителни знаци. Влезе в малко фоайе, където ватикански полицаи седеше в стъклена кабинка.

— Къде е обичайният дежурен офицер? — попита реставраторът на бърз италиански.

— Снощи „Лацио“ игра с „Милан“ — обясни полицаят и вдигна апатично рамене.

Той прекара картата на реставратора през магнитното четящо устройство и му махна да минава през детектора за метал. Когато машината избръмча пронизително, реставраторът спря на място и кимна отегчено към полицейския компютър. На екрана, до сериозната снимка на реставратора, се появи специална бележка, написана от шефа на Ватиканската служба за сигурност. Полицаят я прочете два пъти, за да се увери, че я е разбрал правилно, после вдигна поглед и се втренчи в необикновено зелените очи на реставратора. Нещо в спокойствието на изражението му — и едва доловимата дяволита усмивка — предизвика неволното потреперване на полицая. Той кимна към следващите врати и изгледа напрегнато как реставраторът минава през тях, без да издаде и звук.

И така, помисли си полицаят, слуховете се оказаха верни. Габриел Алон, прочутият реставратор на картини на стари майстори, бивш израелски шпионин и езекутор, и спасител на Светия отец, се беше завърнал във Ватикана. С натискане на един клавиш полицаят изчисти файла от монитора. После се прекръсти и за пръв път от години насам отправи молитва за покаяние. Странен избор, помисли си той, защото нямаше друг грях, освен любопитството. Но той със сигурност щеше да му бъде простен. В края на краищата не всеки ден нисш ватикански полицаи имат шанса да се вгледа в лицето на една легенда.

* * *

Флуоресцентните лампи, намалени за през нощта, бръмчаха тихо, когато Габриел влезе в главната консервационна лаборатория на Ватиканската картинна галерия. Както обикновено, той пристигна пръв. Затвори вратата и изчака успокоителното тракване на

автоматичните ключалки, после тръгна покрай редицата шкафове към черните завеси, спускащи се от тавана до пода в другия край на стаята. Малка табелка предупреждаваше, че помещението зад завесите е забранено за влизане. След като се вмъкна през пролуката, Габриел отиде веднага до количката си и огледа внимателно разположението на материалите си. Кутиите му с боя и разтворител си стояха точно така, както ги беше оставил. Така си стоеше и комплектът му четки със самуров косъм номер 7 на „Уинсър и Нютън“, заедно с онази с издайническото небесносиньо петно на върха, която винаги оставяше точно под ъгъл от трийсет градуса спрямо останалите. Това означаваше, че чистачите още веднъж бяха устояли на изкушението да влязат на работното му място. Съмняваше се дали колегите му биха проявили подобна сдържаност. Всъщност той заяви пред най-висшите власти, че е преместил машината за еспreso от мъничката си територия, прикрита със завеси, в стаята за почивка, най-популярното място за сбирки на музейния персонал.

Съблече коженото си яке и включи две високи халогенни лампи. „Свалянето на Христос от кръста“, смятана от мнозина за най-хубавата картина на Караваджо, блесна под силната бяла светлина. За няколко секунди Габриел остана неподвижен пред извисяващото се платно, притиснал длан към брадичката си, наклонил глава на една страна, вперил очи в пленителния образ. Никодим, мускулест и босоног, гледаше настрана, докато смъкваше внимателно бледото, безжизнено тяло на Христос към плочата на надгробния камък, където то щеше да бъде подготвено за погребението. До Никодим стоеше Йоан Богослов, който, в своето отчаяно желание да докосне за последен път любимия си учител, без да иска, бе отворил раната на хълбока на Спасителя. Дева Мария и Мария Магдалина ги наблюдаваха тихо, навели глави, докато Мария Клеопа бе вдигнала ръце към небето и ридаеше. Това бе творба, изпълнена с огромна тъга и нежност, още по-поразителна заради революционното използване на светлината от Караваджо. Дори Габриел, който се труди над платното в продължение на седмици, винаги се чувстваше така, сякаш се натрапва в един сърцераздирателен момент на лична скръб.

Картината бе потъмняла от времето, особено от лявата страна на платното, където някога ясно се е виждал входът към гробницата. Сред изтъкнатите италиански изкуствоведи имаше неколцина — сред които

и Джакомо Бенедети, видният специалист по Караваджо от „Институтото Централен пер ил Реставрацио“ — които се чудеха дали гробницата трябва да се възстанови на това видно място. Бенедети бе принуден да сподели мнението си пред репортер от „Ла Република“, защото реставраторът, избран за проекта, по неведоми причини не бе потърсил съвета му, преди да започне работа. Нещо повече, Бенедети намираще за отчайващ факт, че музеят не бе обявил публично името на реставратора. В продължение на много дни вестниците се надпреварваха да звънят до Ватикана, молейки администрацията да вдигне воала на мълчанието. Как е възможно, беснееха те, национално съкровище като „Свалянето от кръста“ да бъде поверено на човек без име? Бурята най-накрая утихна, когато Антонио Калвези, главният реставратор във Ватикана, призна, че въпросният човек имал безупречна репутация, включително две майсторски реставрации за Светия престол — „Разпятието на св. Петър“ от Гуидо Рени и „Мъченичеството на св. Еразъм“ от Никола Пусен. Калвези пропусна да спомене, че и двата проекта, извършени в отдалечена вила в Умбрия, бяха забавени заради операциите, които реставраторът трябваше да проведе за тайната разузнавателна служба на Израел.

Габриел се надяваше да реставрира Караваджо също в усамотение, но заповедта на Калвези картината да не напуска Ватикана, не му остави друга възможност, освен да работи в лабораторията, заобиколен от постоянния персонал. Той бе обект на неспирно любопитство, но това можеше да се очаква. В продължение на много години те вярваха, че той е един много надарен, но темпераментен реставратор на име Марио Делвекио, а сега научиха нещо напълно различно. Но ако се чувстваха измамани, те не го показваха. Действително, в по-голямата си част, те се отнасяха към него търпеливо, естествено отношение към онези, които се грижат за повредени предмети. Пазеха тишина в негово присъствие, осъзнавайки напълно очевидната му нужда от уединение, и внимаваха да не го гледат дълго в очите, сякаш се страхуваха от онова, което могат да открият там. В онези редки случаи, когато се обръщаха към него, забележките им се ограничаваха предимно до шегички и изкуство. А когато шегите преминаваха към политиката в Близкия изток, те с уважение премълчаваха критиките срещу родната му страна. Само Енрико Бачи, който лобираше силно за реставрацията на Караваджо,

възрази срещу присъствието на Габриел поради морални причини. Той нарече черната завеса „Ограда на разделението“ и залепи плакат „Свободна Палестина“ на стената в малкия си офис.

Габриел изля върху палитрата си малка локвичка разтворител, добави няколко гранули сух пигмент и разреди сместа с още разтворител, докато тя достигне желаната консистенция и наситеност. После си сложи увеличителни очила и фокусира поглед върху дясната ръка на Христос. Тя висеше, както в „Пиета“ на Микеланджело, с пръсти, сочещи алегорично към ъгъла на надгробния камък. От няколко дни Габриел се опитваше да оправи малките драскотини по ставите на пръстите. Той не бе първият художник, борил се упорито с композицията; самият Караваджо бе нарисувал пет други версии, преди най-накрая да завърши картината през 1604 г. За разлика от предишната му поръчка — доста противоречива картина със смъртта на Богородица, която най-накрая била извадена от църквата „Санта Мария дела Скала“ — „Свалянето от кръста“ веднага била прославена като шедьовър и славата ѝ се разнесла бързо из цяла Европа. През 1797 г. картината привлякла погледа на Наполеон Бонапарт, един от най-големите грабители на художествени произведения и антики в историята, и била откарана през Алпите в Париж. Останала там до 1817 г., когато била върната под опеката на папството и била окачена във Ватикана.

За няколко часа лабораторията бе на разположение само на Габриел. После, точно в десет часа римско време, той чу щракването на автоматичните ключалки, последвано от тежкото трополене на Енрико Бачи. Сетне дойде Донатела Ричи, експерт по Ранния ренесанс, която нашепна нещо успокоително на поверената ѝ картина. След това се появи Томазо Антонели, една от звездите при реставрирането на Сикстинската капела, който винаги пристъпваше на пръсти през лабораторията с обувките си с каучукови подметки, промъквайки се като нощен крадец.

Накрая, в десет и половина, Габриел чу отчетливото почукване от ръчно изработените обувки на Антонио Калвези по линолеума на пода. Няколко секунди по-късно Калвези влезе вихрено през черната завеса като матадор. С рошавия кичур на челото си и с постоянно разхлабената си вратовръзка той приличаше на човек, закъсняващ за среща, на която предпочита да не отиде. Настани се на висока

табуретка и задъвка замислено рамката на очилата си за четене, докато разглеждаше работата на Габриел.

— Не е зле — възкликна Калвези с искрено възхищение. — Сам ли го направи, или Караваджо намина да се справи лично с реставрацията?

— Помолих за помощта му — отговори Габриел, — но него го нямаше.

— Наистина ли? Къде беше?

— Пак в затвора „Тор ди Нона“. Очевидно е бродил с меч по „Кампо Марцио“^[2].

— Пак ли? — Калвези се наведе по-близо към платното. — Ако бях на твое място, щях да се замисля дали да не оправя тези пукнатини върху показалеца.

Габриел вдигна увеличителните си очила и подаде палитрата на Калвези. Италианецът реагира с помирителна усмивка. Самият той беше даровит реставратор — всъщност на младини двамата мъже бяха съперници — но минаха много години, откак бе докоснал платно с четка за последен път. Сега през повечето време Калвези преследваше парите. Въпреки всичките си богатства, Ватиканът бе принуден да разчита на милостта на непознати да се грижат за необикновената му колекция от произведения на изкуството и антики. Нищожното договорено възнаграждение на Габриел беше частица от онова, което той печелеше от частни реставрации. Това обаче бе малка цена за единствената възможност в живота му да почисти картина като „Свалянето от кръста“.

— Някакъв шанс да привършиш скоро? — попита Калвези. — Искане ми се да я върна в галерията за Страстната седмица.

— Кога се пада тази година?

— Ще се престоря, че не съм чул това. — Калвези хвърли разсеян поглед към материалите върху масичката на Габриел.

— Имаш ли нещо наум, Антонио?

— Един от най-важните ни покровители ще мине утре през музея. Американец. С много дълбоки джобове. Джобове, които поддържат функционирането на това място.

— И?

— Помоли да види Караваджо. Всъщност се чудеше дали някой не може да му изнесе кратка лекция по реставрация.

— Пак ли си дишал ацетон, Антонио?

— Няма ли поне да му позволиш да *види* картината?

— Не.

— Защо не?

Габриел погледна към платното и замълча за момент.

— Защото няма да бъде честно спрямо него — заключи най-накрая той.

— Спрямо благодетеля?

— Спрямо Караваджо. Реставрацията трябва да бъде нашата малка тайна, Антонио. Нашата работа е да идваме и да си отиваме, без да ни видят. И трябва да се върши в уединение.

— Ами ако получа разрешението на Караваджо?

— Само не го питай, докато държи меч в ръката си. — Габриел спусна увеличителните очила и продължи работата си.

— Знаеш ли, Габриел, ти си точно като него. Упорит, самонадеян и прекалено талантлив, което не е за твое добро.

— Мога ли да направя още нещо за теб, Антонио? — попита Габриел, почуквайки нетърпеливо с четката си по палитрата.

— Не мен — отговори Калвези, — а теб те търсят в капелата.

— Коя капела?

— Единствената, която има значение.

Габриел избърса четката и я постави внимателно на масичката. Калвези се усмихна.

— Имаш още една прилика с твоя приятел Караваджо.

— Каква?

— Параноята.

— Караваджо е имал основание да бъде параноик. Аз също.

[1] Човек, който храни бездомни животни (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Четвърти централен район на Рим; Марсово поле (итал.). —

Б.р. ↑

3.

СИКСТИНСКАТА КАПЕЛА

547-те квадратни метра на Сикстинската капела вероятно са най-посещаваното място в Рим. Всеки ден няколко хиляди туристи се вливат през доста обикновените ѝ порти, за да извият шия в почуда към величествените фрески, украсяващи стените и тавана, надзиравани от жандармите в сини униформи, които сякаш нямат друга работа, освен постоянно да молят за *silenzio*^[1]. Да застанеш сам в храма обаче, означава да го почувстваш, както възнамерявал съименникът му папа Сикст IV. С приглушени светлини и без присъствието на тълпите, бе почти възможно да се чуят кавгите от изминалите конклави или да се види Микеланджело върху своето скеле, поставящ заключителните щрихи от „Сътворението“.

Върху западната стена на храма е другият сикстински шедевър на Микеланджело — „Страшният съд“. Започнат трийсет години след завършването на тавана, той изобразява Апокалипсиса и Второто пришествие на Христос с всичките души на човечеството, издигащи се или падащи, за да срещнат вечната си награда или наказание във вихрушка от цвят и страдание. Фреската е първото нещо, което кардиналите виждат, когато влизат в храма, за да изберат нов папа, и в онази сутрин тя изглеждаше главната грижа на един-единствен свещеник. Висок, слаб и поразително красив, той бе облечен в черно расо с пурпурен пояс и кант, всичко изработено ръчно от църковния шивач до Пантеона. Тъмните му очи излъчваха жестока и непреклонна интелигентност, докато формата на челюстта му показваше, че е опасно да го ядосаш, което си беше и самата истина. Монсеньор Луиджи Донати, личен секретар на Негово Светейшество папа Павел VII, имаше малко приятели зад стените на Ватикана, само временни съюзници и заклетни съперници. Те често го наричаха Клерикала Распутин, истинската власт зад папския трон или Черния папа, nelаскаво напомняне за йезуитското му минало. Донати нямаше нищо против. Макар да беше предан ученик на Игнаций и Августин, той разчиташе повече на напътствията на един светски италиански

философ на име Макиавели, който съветваше, че за един владетел е далеч по-добре да се страхуват от него, отколкото да го обичат.

Сред множеството прегрешения на Донати, поне в очите на някои членове от ватиканския клюкарски папски двор, бяха необичайно близките му връзки с прочутия шпионин и убиец Габриел Алон. Партньорството им не се подчиняваше на историята и вярата — Донати, воинът на Христа, и Габриел, човекът на изкуството, който поради стечение на обстоятелствата, по рождение, бе принуден да води таен живот, изпълнен с насилие. Въпреки тези очевидни различия, те имаха и много общи неща. И двамата бяха мъже с висок морал и принципи, и двамата вярваха, че важните неща се вършат най-добре в уединение. По време на дългото им приятелство Габриел бе действал както като защитник на Ватикана, така и като разобличител на най-мрачните му тайни — и Донати, силният човек в черно на Светия отец, бе станал негов охотен съучастник. Така двамата мъже направиха много, за да подобрят тихомълком мъчителните отношения между католиците по света и техните дванайсет милиона далечни духовни братовчеди, евреите.

Габриел застана безмълвен до Донати и вдигна поглед към „Страшния съд“. Край центъра на изображението, до левия крак на Христос, се намираше един от двата автопортрета, които Микеланджело бе скрил във фреските.

Тук той се беше нарисувал като св. Вартоломей, хванал одраната си кожа, може би едно недотам тънко възражение срещу тогавашните критици на неговата работа.

— Предполагам, че си бил тук и преди — обади се Донати, а звучният му глас отекна в празния храм.

— Само веднъж — отговори Габриел след миг. — Беше през есента на 1972 г., дълго преди реставрацията. Представях се за германски студент, пътуващ из Европа. Дойдох тук следобед и останах чак докато пазачите ме принудиха да си тръгна. На следващия ден...

Гласът му пресекна. На следващия ден, с образа на Микеланджело за края на света, все още пресен в съзнанието му, Габриел влезе във фоайето на мръсен блок на площад „Анибалиано“. Пред асансьора, с бутилка смокиново вино в едната ръка и „Хиляда и една нощ“ в другата, стоеше кльощав палестински интелектуалец на име Ваел Абдел Цвайтер. Палестинецът беше член на терористичната

група „Черният септември“, подготвила Мюнхенското клане на Олимпийските игри, и заради това тайно бе осъден на смърт. Габриел помоли спокойно Цвайтер да каже името си на глас. После го простреля единайсет пъти, по веднъж за всеки израелец, убит в Мюнхен. През следващите месеци Габриел уби още петима членове на „Черният септември“ — началото на една забележителна кариера, продължила повече, отколкото той възнамеряваше. Работейки по заповед на своя покровител, легендарния супершпионин Ари Шамрон, той проведе някои от най-паметните операции в историята на израелското разузнаване. Сега, изморен и съсипан, той се завърна в Рим — мястото, където започна всичко. И един от малцината хора на света, на които можеше да се довери, бе католическият свещеник Луиджи Донати.

Габриел обърна гръб на „Страшния съд“ и се вгледа по протежение на правоъгълния храм, покрай фреските на Ботичели и Перуджино, към малката тумбеста печка, където изгаряха бюлетините от папските конклави. После изрецитира:

— „Храмът, който цар Соломон съгради Господу, беше дълъг шейсет лакти, широк — двайсет, и висок — трийсет лакти.“

— Трета книга Царства — каза Донати. — Глава шеста, стих втори.

Габриел вдигна лице към тавана.

— Предците ти неслучайно са построили този доста обикновен храм с точните размери на Соломоновия храм. Но защо? Дали са искали да отдадат уважението си на своите по-стари братя, евреите? Или са заявили, че старият закон е изместен от новия закон, че древният храм е бил пренесен в Рим заедно със свещеното съдържание на Светая светих?

— Може би по малко и от двете — отговори философски Донати.

— Колко дипломатично от твоя страна, монсеньор.

— Бях обучен като йезуит. Объркването на хората е силната ни страна.

Габриел си погледна часовника.

— Доста късно сутринта е, а това място е още празно.

— Да — отвърна разсеяно Донати.

— Къде са туристите, Луиджи?

— За момента само музеите са отворени за посещение.

— Защо?

— Имаме проблем.

— Къде?

Донатни се намръщи и наведе глава наляво.

* * *

Стълбите, водещи от блясъка на Сикстинската капела към най-великолепната църква в християнския свят, несъмнено са грозни. Сиво-зеленият тунел със зацапани циментови стени изведе Габриел и Донати в базиликата, недалеч от параклиса „Пиета“. В центъра на нефа, върху ясно различимата форма на човешко тяло, бе разпънат жълт брезент. Над него стояха двама мъже. Габриел ги познаваше и двамата. Единият беше полковник Алоис Мецлер, комендантът на Папската швейцарска гвардия. Другият беше Лоренцо Витале, шеф на Корпо дела Джандармерия, 130-членната ватиканска полиция. В предишния си живот Витале бе разследвал случаи с правителствена корупция за мощната италианска Гуардия ди Финанца. Мецлер беше пенсионер от швейцарската армия. Предшественикът му, Карл Брюнер, бе убит в терористичната атака на Ал Кайда срещу Ватикана.

Двамата вдигнаха поглед едновременно и видяха как Габриел прекосява нефа до втория най-властен човек в Римокатолическата църква. Мецлер определено беше недоволен. Той протегна ръка към Габриел със студената прецизност на швейцарски часовник и кимна веднъж в официален поздрав. На ръст и по фигура той приличаше на Донати, но бе благословен от Всемогъщия с изпъкнало, мършащо лице на хрътка. Беше облечен в тъмносив костюм, бяла риза и сребриста банкерска вратовръзка. Оредяващата му коса бе остригана като стърнище; малки очила без рамки очертаваха чифт критични сини очи. Мецлер имаше приятели в швейцарските служби за сигурност и знаеше за миналите подвизи на Габриел на родната си територия. Присъствието му в базиликата беше интригуващо. Строго погледнато, труповете във Ватикана попадаха под юрисдикцията на жандармерията, а не на швейцарската гвардия — освен, разбира се, ако не засягаха сигурността на папата. Ако случаят беше такъв, Мецлер разполагаше със свободата да си навира носа навсякъде, където

поиска. Почти навсякъде, помисли си Габриел, защото зад стените имаше места, където дори на командира на дворцовата гвардия му бе забранено да влиза.

Донати се спогледа с Витале, после нареди на полицейския шеф да махне брезента. Тялото очевидно бе паднало от голяма височина. Останките представляваха безформена маса от изпочупени кости и смазани органи, обвити от разкъсана кожа. Забележителното бе, че привлекателното лице бе останало непокътнато. Също и идентификационната карта на шията. На нея пишеше, че принадлежи на служителка от Ватиканските музеи. Габриел не си направи труда да прочете името. Мъртвата жена беше Клаудия Андреати, куратор в отдела за антики.

Габриел се наведе до тялото с лекотата на човек, свикнал с присъствието на мъртъвци, и го огледа, сякаш то бе картина, нуждаеща се от реставрация. Беше облечена като всички мирянки във Ватикана — професионално, но благочестиво: тъмен панталон, сива жилетка и бяла блуза. Вълненото ѝ палто беше разкопчано и проснато на пода като разгънатата пелерина. Дясната ръка бе увита около корема. Лявата бе протегната в права линия от рамото, а китката бе леко сгъната. Габриел повдигна внимателно от лицето няколко кичура от дългата до раменете коса, разкривайки очи, които си оставаха отворени и сякаш бдителни. Последния път, когато ги видя, те го оглеждаха на едни стълби в музея. Срещата стана няколко минути преди девет часа предишната вечер. Габриел тъкмо излизаше след дълъг сеанс пред Караваджо; Клаудия притискаше към гърдите си куп папки и се връщаше към офиса си. Макар да изглеждаше малко притеснена, тя едва ли приличаше на жена, готова да се самоубие в „Св. Петър“. Всъщност, помисли си Габриел, тя дори флиртуваше леко с него.

— Познавате ли я? — попита Витале.

— Не, но знам коя е. — Това бе професионален импулс. Дори оттеглил се от активна служба, Габриел не можеше да престане да съставя мислени досиета за хората около себе си.

— Забелязах, че и двамата сте работили до късно снощи. — Италианецът успя да каже това като уж случайна забележка, но не прозвуча така. — Според дневника от бюро на охраната, вие сте излезли от музея в 20,47. Доктор Андреати е тръгнала малко след това, в 20,56.

— До това време аз вече съм бил напуснал територията на града държава през портата „Санта Анна“.

— Знам. — Витале се усмихна сухо. — Аз също проверих тези дневници.

— Значи, вече не съм заподозрян за смъртта на моята колежка? — попита язвително Габриел.

— Простете ми, синьор Алон, но когато се появите във Ватикана, често умират хора.

Габриел вдигна очи от тялото и погледна към Витале. Макар да минаваше шейсетте, полицейският шеф притежаваше красивите черти и постоянния тен на застаряващ италиански филмов идол, от онези, които карат със свален гюрук по Виа Венето с млада девойка до себе си. В Гуардия ди Финанца го считаха за непреклонен фанатик, кръстоносец, заел се да унищожи корупцията, бич за италианската политика и търговия от поколения насам. Той не успя и намери убежище зад стените на Ватикана, за да защитава своя папа и неговата Църква. Също като Габриел, той бе свикнал с присъствието на мъртъвци. Но все пак, изглежда, не можеше да погледне към жената върху пода на любимата си базилика.

— Кой я намери? — попита Габриел.

Витале кимна към група *сампиетрини*, застанали надолу в нефа.

— Пипали ли са нещо?

— Защо питате?

— Тя е боса.

— Намерихме едната ѝ обувка до балдахина. Другата намерихме пред олтара на свети Йосиф. Предполагаме, че са се изхлузили при падането. Или...

— Или какво?

— Възможно е да ги е пуснала от галерията на купола, преди да скочи.

— Защо?

— Може би е искала да види дали наистина има кураж да го направи — предположи Мецлер. — Момент на съмнение.

Габриел погледна нагоре. Точно над латинския надпис в основата на купола се намираще зрителската платформа. По ръба ѝ се издигаше висок до кръста метален парапет. Той бе достатъчен да затрудни самоубийството, но не и да го направи невъзможно. Всъщност през

няколко месеца на жандармите на Витале им се налагаше да попречат на някоя бедна душа да се хвърли в благословената бездна. Но късно вечерта, когато базиликата бе затворена за публика, Клаудия Андреати бе разполагала с цялата галерия само за себе си.

— Час на смъртта? — попита тихо Габриел, сякаш задаваше въпроса на самия труп.

— Не е ясно — отговори Витале.

Габриел огледа вътрешността на базиликата, сякаш искаше да напомни на италианеца къде се намират. После попита как е възможно да не са определили часа на смъртта.

— Веднъж седмично — отговори Витале — Службата за сигурност изключва камерите за рутинно рестартиране на системата. Ние го правим вечер, когато базиликата е затворена. Обикновено не представлява проблем.

— Колко време са били изключени?

— От девет до полунощ.

— Какво съвпадение. — Габриел погледна отново към тялото. — Как предполагате, каква е вероятността да е решила да се самоубие точно когато камерите са били изключени?

— Може би изобщо не е съвпадение — намеси се Мецлер. — Може би е избрала времето нарочно, за да няма видеозапис на смъртта ѝ.

— Откъде ще знае, че камерите са изключени?

— Тук всички го знаят.

Габриел поклати бавно глава. Въпреки многобройните външни заплахи — от терористи и други нарушители, мерките за сигурност в границите на най-малката държава в света си оставаха потресаващо небрежни. Нещо повече, хората, работещи зад стените ѝ, се радваха на необикновена свобода на придвижването. Те знаеха вратите, които никога не се заключваха, параклисите, които никога не се използваша, и складовите помещения, където бе възможно да интригантстваш, да сплетничиш или да галиш тялото на любовницата си в пълно уединение. Знаеха също тайните проходи, водещи в базиликата. Самият Габриел знаеше един-два.

— Имало ли е някой друг в базиликата по това време?

— Поне ние не знаем за някого — отговори Витале.

— Но не можете да изключите тази възможност.

— Точно така. Но никой не е докладвал за нещо необичайно.

— Къде е дамската ѝ чанта?

— Оставила я е горе в галерията, преди да скочи.

— Липсва ли нещо?

— Поне ние не знаем.

Но нещо наистина липсваше; Габриел беше сигурен в това. Той затвори очи и за миг видя Клаудия от предишната вечер — сърдечната усмивка, кокетния поглед на кафявите ѝ очи, купчината папки, която притискаше към гърдите си.

И златното кръстче на шията ѝ.

— Бих искал да огледам галерията — заяви той.

— Ще ви заведа горе — отговори Витале.

— Не е необходимо. — Габриел се изправи. — Сигурен съм, че монсеньорът ще бъде любезен да ми покаже пътя.

[1] Тишина (итал.). — Б.пр. ↑

4.

БАЗИЛИКАТА „СВ. ПЕТЪР“

Имаше два начина да се изкачиш от пода на базиликата до основата на купола — по дългата, виеща се стълба или с асансьора, достатъчно голям, за да побере две дузини охранени поклонници. Донати, заклет пушач, предложи асансьора, но Габриел тръгна към стълбата.

— Асансьорът се затваря следобед, след като пуснат последната група туристи. Няма начин Клаудия да го е използвала късно вечерта.

— Вярно — съгласи се Донати с мрачен поглед към ръчно изработените си мокасини, — но има няколкостотин стъпала.

— И ние ще претърсим всяко едно от тях.

— Какво ще търсим?

— Когато видях Клаудия снощи, тя носеше на шията си златно кръстче.

— И?

— Сега го няма.

Габриел застана на първото стъпало, с Донати по петите, и тръгна бавно нагоре. Внимателното му претърсване на стълбата не доведе до нищо, освен до няколко захвърлени входни билета и смачкана брошура, рекламираща услугите на едно недотам непорочно начинание с участието на девойки от Източна Европа. Най-отгоре на стълбата имаше площадка. В едната посока се намираше терасата на покрива; в другата — наблюдателната галерия към купола. Габриел надзърна през парапета към миниатюрните оттук фигури на Витале и Мецлер, после тръгна бавно по тясната пътечка, свел очи към износения мрамор. След няколко крачки откри кръстчето. Закопчалката беше непокътната, но тънката златна верижка беше скъсана.

— Може да я е скъсала, преди да се покачи на парапета — предположи Донати, разглеждайки скъсаната верижка под светлината на един от шестнайсетте прозореца в купола.

— Всичко е възможно. Но по-вероятното обяснение е, че някой друг е скъсал верижката.

— Кой?

— Онзи, който я е убил. — Габриел замълча за момент. — Вратът ѝ е скършен като клонка, Луиджи. Предполагам, че счупването може да е станало при удара, но смятам, че се е случило тук. Убиецът ѝ вероятно не е забелязал, че е скъсал верижката на кръстчето ѝ. Но е забелязал обувките. Ето защо ги намерихме толкова надалеч една от друга. Навярно ги е хвърлил през парапета, преди да избяга.

— Доколко си сигурен, че е била убита?

— Колкото теб. — Габриел огледа внимателно лицето на Донати. — Нещо ми подсказва, че знаеш повече, отколкото ми казваш, Луиджи.

— Виновен по всички обвинения.

— Има ли нещо, което искаш да изповядаш, монсеньор?

— Да — кимна Донати, поглеждайки към пода на базиликата. — Възможно е човекът, отговорен за смъртта на Клаудия Андреати, да стои точно пред теб.

* * *

Те излязоха на терасата върху покрива на базиликата да се разходят сред апостолите и светците. Черното расо на Донати се издуваше и плющеше от студения вятър. В едната му ръка, навита като броеница, блестеше златната верижка на Клаудия.

— Тя провеждаше... — Донати замълча за момент, сякаш търсеше подходящата дума. — ... разследване — поясни най-накрая.

— Какво разследване?

— От онези, които постоянно правим тук.

— Секретно разследване — кимна Габриел. — Поръчано от теб, разбира се.

— По заповед на Светия отец — допълни бързо Донати.

— А какво е естеството на разследването?

— Както знаеш, в света на изкуството и в кураторската общност се вихреше дебат за това кой е собственик на антиките. От векове насам великите европейски империи са плякосвали съкровищата на античния свят с безразсъдна страст. Розетският камък, Елгинският

мрамор^[1], величествените храмове на Древен Египет — списъкът продължава до безкрай. Сега страните, където са открити находките, искат да им върнат символите на тяхното културно наследство. И често се обръщат към полицията и съда за помощ при връщането им.

— Бояли сте се, че Ватиканските музеи са уязвими?

— Вероятно да. — Донати спря до фасадата на базиликата и посочи към египетския обелиск в центъра на площада. — Той е един от осемте тук, в Рим. Изваяни са от майсторите на една империя, която вече не съществува, и са донесени тук от войниците на друга империя, която също вече не съществува. Трябва ли да ги върнем в Египет? Ами Венера Милоска или Крилатата Нике от Самотраки? Наистина ли ще им бъде по-добре в Атина, отколкото в Лувъра? Дали там ще ги видят повече хора?

— По този въпрос ми звучиш малко остро.

— Враговете ми ме бъркат с либерал, който се опитва да разруши Църквата. В действителност, въпреки йезуитското ми образование, аз съм абсолютен доктринер. Смятам, че великите антични съкровища трябва да се излагат във велики музеи.

— Защо Клаудия?

— Защото ми се противопостави категорично — отговори Донати. — Не исках докладът да бъде потуляване на истината. Исках потенциала за най-лошия сценарий, голата истина за произхода на всеки предмет, който притежаваме. Ватиканската колекция е сред най-старите и най-големите в света. И повечето експонати са с напълно недоказан произход.

— Което означава, че не знаете откъде точно са дошли.

— Или дори как са придобити. — Донати поклати бавно глава. — Може да ти е трудно да повярваш, но до 30-те години на ХХ век Ватиканската библиотека е нямала святна каталожна система. Книгите са се подреждали по размер и цвят. *Размер и цвят* — повтори скептично той. — Боя се, че каталозите в музеите не са много по-добри.

— И ти помоли Клаудия да се заеме с преглед на колекцията, за да види дали някои експонати не са компрометирани.

— И специално наблегнах върху египетските и етруските колекции — допълни Донати. — Но трябва да призная, че разследването на Клаудия беше напълно отбранително по своя

характер. Нещо като мениджър на кампания, който разследва собствения си кандидат, за да изрови някоя мръсотия, която опонентът му би могъл да открие.

— А ако откриеше проблем?

— Можехме да претеглим внимателно възможностите си — обясни Донати с адвокатска прецизност. — Продължителното обмисляне е наша специалност. Това е една от причините да сме още тук след две хиляди години.

Двамата мъже се обърнаха и погледнаха към купола. Габриел попита колко време Клаудия е работила по проекта.

— Шест месеца.

— Кой още знаеше за него?

— Само директорът на музея. И Светият отец, разбира се.

— Споделяла ли ти е за някакви открития?

— Още не. — Донати се поколеба. — Но имахме планирана среща. Тя обясни, че трябвало да ми каже нещо спешно.

— Какво беше?

— Не уточни.

— Кога трябваше да се срещнете?

— Снощи. — Свещеникът направи пауза и допълни: — В девет часа.

Габриел спря и се обърна към Донати:

— Защо толкова късно?

— Управлението на Църква с един милиард души е тежка работа. Това бе единственото ми свободно време.

— Какво стана?

— Клаудия се обади на помощника ми и помоли да отложим срещата за тази сутрин. Не обясни защо.

Донати извади цигара от елегантна златна табакера и я почука по капака, преди да я запали със златна запалка. Не за пръв път Габриел трябваше да си припомни, че високият мъж в черно всъщност е католически свещеник.

— В случай че се чудиш — продължи Донати, — не съм убил Клаудия Андреати. Нито знам защо някой би искал смъртта ѝ. Но ако се огласи, че съм имал планирана среща с нея във вечерта на смъртта ѝ, ще бъда поставен в затруднено положение, меко казано. Също и Светият отец.

— Поради което ти не спомена нищо за това пред Витале и Мецлер.

Донати замълча.

— Какво искаш от мен, Луиджи?

— Искам да ми помогнеш да защита моята Църква от още един скандал. И себе си също.

— Какво предлагаш?

— Две разследвания. Едното ще бъде проведено от Витале и жандармерията. То ще бъде кратко по времетраене и ще стигне до заключението, че доктор Андреати е отнела живота си, хвърляйки се от галерията на купола.

— Рим каза; случаят е закрит.

— Амин.

— А второто разследване?

— То ще бъде проведено от теб — заяви Донати. — И резултатите от него ще бъдат представени само на един човек.

— Личният секретар на Негово Светейшество папа Павел VII.

Донати кимна.

— Дойдох в Рим да реставрирам една картина, Луиджи.

— Нямах да бъдеш в Рим без намесата на моя работодател и на мен. А сега искаме да ни върнеш услугата.

— Каква християнска постъпка от твоя страна, монсеньор.

— На Христос никога не му се е налагало да управлява църква. А на мен ми се налага.

Габриел се усмихна, макар да не му беше до смях.

— Казал си на италианските служби за сигурност, че ти трябва, за да почистя Караваджо. Нещо ми подсказва, че те няма да останат доволни, ако разберат, че провеждам разследване за убийство.

— Предполагам, че ще трябва да ги заблудим. Довери ми се — допълни Донати, — няма да е за пръв път.

Те спряха до парапета. Точно отдолу, в малкото дворче пред входа на Ватиканския некропол, тялото на Клаудия Андреати бе натоварено в частен микробус. Лоренцо Витале стоеше на няколко крачки като опечален до открит гроб.

— Трябват ми няколко неща, за да започна — обясни Габриел, наблюдавайки ватиканския полицейски шеф. — И искам да ми ги осигуриш без знанието на Витале.

— Например?

— Копие от твърдия диск на компютъра в офиса ѝ, заедно с телефонните ѝ разпечатки и цялата документация, която е събрала, докато е правила прегледа на ватиканската колекция.

Донати кимна.

— Междувременно — каза той — може би е разумно да огледаме апартамента на Клаудия, преди Витале да получи разрешение от италианските власти и да го направи сам.

— Как предлагаш да се промъкна през входната врата?

Луиджи подаде на Габриел връзка ключове.

— Откъде ги взе?

— Правило номер едно във Ватикана — усмихна се Донати. — Не задавай твърде много въпроси.

[1] Статуи от Партефона в Атина, отнесени през XIX в. в Англия от лорд Елгин. — Б.р. ↑

5.

ПИАЦА ДИ СПАНЯ, РИМ

Докато пресслужбата на Ватикана потвърди, че доктор Клаудия Андреати, уважаваният куратор в отдела за антики, се е самоубила в базиликата „Св. Петър“, слуховете за кончината ѝ проникнаха навсякъде в малкото клюкарско селце, известно като Светия престол. Работата в реставрационната лаборатория престана, тъй като персоналът се събра край работните маси да се чуди как така са пропуснали признаците за емоционално разстройство у доктор Андреати, как е възможно да работиш с някого толкова години и да знаеш толкова малко за личния му живот. Габриел промърмори няколко подходящи думи на съчувствие, но през повечето време си остана в своя уединен ъгъл в лабораторията. Остана там заедно с Караваджо до късно следобед, когато се върна в апартамента на Пиаца ди Спаня в ледения дъжд. Откри Киара, облегнала се на кухненския плот. Тъмната ѝ коса бе прибрана на тила с кадифена панделка. Очите ѝ не се откъсваха от телевизора, където един репортер от Би Би Си разказваше история за трагично самоубийство, застанал под компютърно генериран надпис, който гласеше **Смърт в базиликата**. Когато на екрана се появи снимка на Клаудия, Киара поклати бавно глава.

— Такова красиво момиче. Някак си винаги е по-трудно да го разбереш, когато са красиви.

Извади тапата от бутилката „Санджовезе“^[1] и наля две чаши. Габриел посегна към своята, после спря. Тъмно и гъсто, виното бе с цвета на кръв.

— Нещо не е наред ли?

— Донати ме помоли да огледам тялото.

— Че защо ще го прави?

— Искаше второ мнение.

— Не мисли, че се е самоубила?

— Не. Аз също.

Разказа на Киара за скъсаната верижка, за обувките, приземили се твърде далеч една от друга, за тайния преглед на ватиканската антична колекция. Накрая ѝ каза за спешната среща, която е трябвало да се проведе в офиса на Донати.

— Сега разбирам проблема — кимна Киара. — Привлекателна жена, куратор, трябва да се срещне с могъщия личен секретар. Вместо това се оказва мъртва.

— Оставяйки всички привърженици на конспиративните теории по света да спекулират, че могъщият личен секретар някак си е замесен в смъртта ѝ.

— Което обяснява защо те моли да му помогнеш да потулите нещата.

— Не бих го описал така.

— А как?

— Една частна мисия за откриване на факти, като онези, които провеждах на булевард „Цар Саул“.

На булевард „Цар Саул“ се намираще израелското външно разузнаване. То носеше дълго и умишлено подвеждащо име, нямащо почти нищо общо с истинското естество на работата му. Дори бившите агенти, като Габриел и Киара, го наричаха, сама Службата и по никакъв друг начин.

— Това притежава всички предпоставки за още един ватикански скандал — предупреди го Киара. — И ако не внимаваш, твоят приятел монсеньор Луиджи Донати ще те спусне право в центъра му.

Тя изключи телевизора, без да каже нищо повече, и занесе чашите им с вино в дневната. Върху масичката за кафе бе поставен поднос с различни видове бускети.

Киара наблюдаваше напрегнато Габриел, докато той избра една, наръсена с артишок и сирене рикота, лапна я и я прокара със „Санджовезе“. Очите ѝ, големи и бадемовидни, бяха с цвета на карамел, поръсен със златни точки. Те променяха цвета си според настроението ѝ. Габриел видя, че е разтревожена. Имаше право да бъде. Последната им мисия за Службата — срещу джихадистка терористична мрежа, се оказа особено жестока операция, завършила в пустинята Руб ел Хали. Киара се надяваше, че реставрирането на Караваджо ще се окаже финалният етап от продължителното и трудно възстановяване на Габриел, началото на нов живот, свободен от

гравитационното притегляне на Службата. Той не трябваше да включва разследване, проведено в интерес на личния секретар на папата.

— Е? — попита тя.

— Беше вкусно — отговори Габриел.

— Не говорех за брусчетите. — Киара подреди възглавничките в единия край на дивана. Когато бе ядосана, винаги подреждаше нещо. — Замисли ли се какво ще направят италианските служби за сигурност, ако открият, че работиш за Ватикана? Ще ни изгонят от страната. *Отново.*

— Опитах да обясня това на Донати.

— И?

— Позова се на името на своя работодател.

— Той не е *твой* папа, Габриел.

— Какво трябваше да кажа?

— Да си намери някой друг — отговори тя. — Няколко прекрасни думички, които трябва да научиш.

— Нямах да говориш така, ако беше видяла тялото на Клаудия.

— Не е честно.

— Но по случайност е истина. Виждал съм много трупове в живота си, но никога не съм виждал труп, паднал от повече от петдесет метра върху мраморен под.

— Какъв ужасен начин да умреш. — Киара гледаше как дъждът барабани по малката тераска с изглед към Испанските стълби. — Доколко си сигурен, че Донати ти казва истината?

— За какво?

— За връзката си с Клаудия Андреати.

— Ако питаш дали си мисля, че има нещо романтично, отговорът ми е „не“.

— Израснал си с майка, която никога не ти е казвала какво ѝ се е случило през войната.

— Какво искаш да кажеш?

— Всеки си има тайни. Дори от хората, на които се доверява най-много. Наречи го женска интуиция, но винаги съм усещала, че у монсеньор Донати има нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Той си има минало. Сигурна съм в това.

— Всички имаме.

— Но някои от нас имат по-интересно минало от други. Освен това — допълни тя, — колко знаеш в действителност за личния му живот?

— Достатъчно, за да съм сигурен, че никога няма да направи нещо толкова безразсъдно — да върти любов със служителка от Ватикана.

— Предполагам, че си прав. Но не мога да си представя как мъж с външността на Луиджи Донати може да остане целомъдрен.

— Той се справя с това, излъчвайки аура на абсолютна недостъпност. Също така носи дълго черно расо и спи близо до папата.

Киара се усмихна и взе една брускета от подноса.

— Има поне *едно* странично предимство, ако приемеш случая — замисли се тя. — Това ще ти даде възможност да разгледаш църковната антична колекция. Само Бог знае какво наистина са заключили в складовете си.

— Бог и папите — коригира я Габриел. — Но материалът е прекалено много, за да успея да го прегледам сам. Ще се нуждая от помощта на някого, който разбира нещо от антики.

— Моята помощ?

— Ако Службата не беше те уловила в мрежите си, ти щеше да си професор в някой добър италиански университет.

— Вярно е — отвърна тя. — Но аз изучавах история на Римската империя.

— Всеки, изучавал римляните, знае нещо за техните артефакти. А твоите познания за гръцката и етруската цивилизация са далеч по-добри от моите.

— Боя се, че това не означава много, скъпи.

Киара присви вежди, преди да вдигне чашата с вино към устните си. Видът ѝ се промени забележимо след пристигането им в Рим. Седнала, както сега, с пусната коса до раменете и с блеснала матова кожа, тя забележително приличаше на онази опияняваща млада италианка, която Габриел срещна за пръв път преди десет години в средновековното венецианско гето. Сякаш травмите от толкова много продължителни и опасни операции бяха изтрити. Само леката сянка от загубата падаше върху лицето ѝ. Тя си оставаше там заради детето, което пометна, докато бе отвлечена от руския олигарх и търговец на оръжие Иван Харков. След това не можеше да зачене. Киара тайно се

беше примирила с перспективата, че тя и Габриел може никога да нямат деца.

— Има и още една възможност — заговори тя.

— Каква?

— Че доктор Клаудия Андреати се е покачила на върха на базиликата в състояние на емоционално объркване и е скочила към смъртта си.

— Когато я видях снощи, не ми заприлича на объркана жена. Всъщност... — Гласът на Габриел пресекна.

— Какво?

— Стори ми се, че искаше да ми каже нещо.

Киара замълча за момент.

— За колко време Донати ще ни осигури документите й? — попита най-накрая тя.

— Ден-два.

— И какво ще правим междувременно?

— Мисля, че трябва да я опознаем малко по-добре.

— Как?

Габриел й показа връзката ключове.

* * *

Тя живееше от другата страна на реката, в Трастевере, в избелял стар дворец, превърнат в жилищна сграда с апартаменти. Габриел и Киара минаха два пъти покрай входа, докато се решат да действат. После, при третото минаване, Габриел приближи до вратата със спокойната увереност на човек, който има работа в сградата, и бутна Киара вътре. Фоайето беше полутъмно и те откриха пощенската кутия на Клаудия, пълна с поща, несъбирана от няколко дни. Габриел извади всичко и го пусна в дамската чанта на Киара. После я поведе към широкото централно стълбище и започнаха да се изкачват заедно.

Не мина много време и Габриел усети как го поглъща познатото усещане. Шамрон, неговият учител, го наричаше „оперативна тръпка“. То го караше да ходи на пръсти, приведен леко напред, и да си поема дъх с равния ритъм на вентилатор. И го караше инстинктивно да предполага най-лошото: че зад всяка врата, край всеки тъмен ъгъл,

дебне стар враг с пистолет, чакащ да прибере неплатен дълг. Очите му святкаха неспокойно, а слухът му, внезапно изострен, регистрираше всеки звук, независимо от това колко тих или обичаен бе той — плискането на вода в мивката, заглъхването на цигулков концерт, плача на неутешимо дете.

Именно този звук, на плачещо дете, последва Габриел и Киара до площадката на третия етаж. Габриел отиде до вратата на апартамент 3В и бързо прокара пръсти по бравата, преди да пъхне ключа в ключалката. После превъртя безшумно и двамата се вмъкнаха вътре. И веднага осъзнаха, че не са сами. Обляна от светлина, ридаеща тихо, там седеше доктор Клаудия Андреати.

[1] Италиански сорт червено грозде от района на Тоскана и виното, което се произвежда от него. — Б.пр. ↑

6.

ТРАСТЕВЕРЕ, РИМ

Жената не беше Клаудия, разбира се, но приликата ги изуми. Сякаш Караваджо бе нарисувал портрета на жената куратор, а после, доволен от творението си, бе създал точно копие, до най-малкия детайл — същия мащаб и композиция, същите черти, същата пясъчноруса коса, същите бистри сини очи. Сега копието огледа мълчаливо Габриел и Киара миг преди да изтрие една сълза от бузата си.

— Какво правите тук? — попита тя.

— Аз съм колега на Клаудия от музея — отговори неясно Габриел.

Внезапно осъзна, че се вира твърде съсредоточено в лицето на жената. Рано тази сутрин, на излизане от базиликата, Луиджи Донати спомена нещо за сестра, живееща в Лондон, но пропусна да каже, че са еднояйчни близначки.

— Работили сте с Клаудия в отдела за антики? — попита тя.

— Не — отговори Габриел. — Помолиха ме да прибера някои папки, които тя е взела от архива. Ако знаех, че сте тук, никога не бих се натрапил във вашето уединение.

Жената, изглежда, прие обяснението. Габриел усети несвойствен за него пристъп на чувство за вина. Макар да бе обучен в изящното изкуство на лъжата, той разбираемо се безпокоеше да каже една неистина пред двойничката на мъртвата жена. Сега двойничката се изправи на крака и тръгна бавно към него под приглушената светлина.

— Откъде ги взехте? — попита тя, кимайки към ключовете в ръката на Габриел.

— Намериха ги върху бюрото на Клаудия — излъга той, а пристъпът на чувство за вина се надигна бавно в гърдите му.

— Намерили ли са още нещо?

— Например?

— Бележка, оставена преди самоубийството?

Габриел с мъка повярва, че тя не каза *моята* бележка, оставена преди самоубийството.

— Боя се, че за това ще трябва да попитате ватиканската полиция — обясни той.

— Възнамерявах да го направя. — Тя пристъпи по-наблизо. — Аз съм Паола Андреати — представи се тя и протегна ръка. Когато Габриел се поколеба дали да я поеме, очите ѝ се присвиха замислено. — Значи, в крайна сметка е вярно.

— Какво?

— Сестра ми ми каза, че вие сте човекът, който реставрира Караваджо, господин Алон. Трябва да призная, че съм доста изненадана да ви видя тук сега.

Габриел хвана протегнатата ръка и откри, че тя е топла и влажна.

— Простете ми — извини се тя, — но преди да пристигнете, миех съдовете. Боя се, че сестра ми е оставила голяма бъркотия.

— Какво имате предвид?

— Нищо в апартамента не си беше на мястото. — Жената се огледа. — Опитах се да въведа някакво подобие на ред.

— Кога разговаряхте с нея за последен път?

— Преди седмица. В сряда. — Отговорът дойде без колебание. — Звучеше изморена, но напълно нормална, изобщо не приличаше на някой, който се кани да...

Тя спря и погледна към Киара.

— Вашата помощничка? — попита тя.

— Има лошия късмет да е омъжена за мен.

Паола Андреати се усмихна тъжно.

— Изкушавам се да кажа, че сте щастливец, господин Алон, но съм чела достатъчно за миналото ви, за да знам, че това не е точно така.

— Не трябва да вярвате на всичко, което четете във вестниците.

— Аз и не вярвам.

За момент тя изучаващо се взря в Габриел. Очите ѝ бяха напълно еднакви с онези, които бе видял по-рано тази сутрин, втречени безжизнено в купола на базиликата. Сякаш го оглеждаше призрак.

— Може би трябва да започнем този разговор отново — каза най-накрая тя. — Но този път не ме лъжете, господин Алон. Току-що изгубих сестра си, най-близката си приятелка на света. И няма начин

Ватиканът да изпрати човек като вас да прибере няколко забравени папки.

— Няма да ви лъжа.

— Тогава, моля ви, кажете ми защо сте тук.

— Поради същата причина, поради която и вие сте тук.

— Опитвам се да разбера защо сестра ми е умряла.

— Аз също.

Призракът изглеждаше облекчен, че вече не е сам. За момент продължи да отстоява позицията си, сякаш пазеше пътеката към тайните си. После отстъпи встрани и покани Габриел и Киара да влязат.

* * *

В дневната цареше академичен безпорядък, с полици, увиснали под тежестта на безброй книги, с ъглови масички, отрупани с оръфани папки и дебели монографии. Излъчваше атмосфера на спешност, сякаш обитателката ѝ е работела нещо и е бързала да спази крайния срок. Паола Андреати бе права за едно; всичко в апартамента изглеждаше странно разхвърляно, сякаш всичко бе местено и после набързо бе върнато отново на мястото му. Габриел отиде до отрупаното бюро и включи лампата.

После се наведе и огледа повърхността на бюрото под яркото осветление. В средата имаше съвършен правоъгълник, около двайсет и пет на четиридесет сантиметра, без никакъв прах. Той вдигна недопитата чаша кафе и я занесе в кухнята, където Киара и Паола Андреати стояха пред мивката, приключвайки с измиването на последните съдове. Някоя от тях не проговори, когато той остави чашата на плота и седна до мъничката маса за кафе.

— Сестра ви вярваща ли беше? — попита той.

— Беше благочестива католичка. Не съм толкова сигурна дали наистина вярваше в Бога. — Тя вдигна поглед от работата си на мивката. — Защо питате?

— Носеше кръстче.

— То беше на майка ни. Единствената ѝ вещ, която Клаудия поиска. За щастие това бе единственото, което пък аз не исках.

— Вие не споделяте вярата на сестра си?

— Аз съм кардиолог, господин Алон. Аз съм човек на науката, не на вярата. Също така смятам, че в името на религията е извършено повече зло, отколкото в името на всяка друга сила в човешката история. Погледнете ужасната съдба на вашия народ. Църквата нечестно ви е дамгосала като убийци на Бога и в продължение на две хиляди години вие страдате от последствията. Сега сте се върнали на родната си земя само за да се озовете вплетени в една безкрайна война. Дали Господ е имал наум точно това, когато е сключил договора си с Авраам?

— Може би Авраам е забравил да прочете написаното с дребен шрифт.

Киара погледна с укор към Габриел, но Паола Андреати успя да се усмихне за малко.

— Ако питате дали сестра ми не би се самоубила заради религиозните си убеждения, отговорът е „да“. Също така смяташе базиликата „Св. Петър“ за свещено място, вдъхновено от Господ. Освен това — допълни тя — аз съм лекар. Мога да позная човек със склонност към самоубийство още щом го видя. А сестра ми не беше такъв човек.

— Някакви неприятности в работата? — попита Габриел.

— Не е споменавала.

— Ами някой мъж? — попита Киара.

— Като много жени в тази страна, сестра ми не успя да намери италианец, подходящ за брак или дори за сериозна връзка. Това е една от причините, поради които аз се озовах в Лондон. Омъжих се за благоприличен англичанин. После, пет години по-късно, той ми даде благоприличен английски развод.

Тя избърса ръцете си и започна да прибира измитите съдове в шкафовете. В действията ѝ се наблюдаваше нещо леко абсурдно, сякаш поливаше градината, докато в далечината се чуваше грохот от гръмотевица, но тези действия, изглежда, ѝ даваха моментно успокоение.

— Близнаците са по-различни — каза тя, затваряйки шкафа. — Споделяхме всичко: утробата на майка ни, детската стая, дрехите. Може да ви се стори доста странно, господин Алон, но винаги съм смятала, че аз и сестра ми ще споделим един и същ ковчег.

Тя отиде до хладилника. На вратата, закрепена с магнит, се виждаше снимка на двете сестри, облеgnати върху парапета на ферибот. Дори Габриел, който притежаваше художническа преценка за човешката фигура, едва ли можеше да различи едната от другата.

— Снимаха ни на един круиз по Лаго ди Комо миналия август — обясни Паола Андреати. — Наскоро се бях разделила със съпруга си. Ние с Клаудия тръгнахме сами, само двете. Аз платих, разбира се. Служителите във Ватикана не могат да си позволят да отседат в петзвездни хотели. Беше най-хубавата ми ваканция от години. Клаудия ми изказа съчувствие за предстоящия ми развод, но подозирам, че тайно е била облекчена. Това означаваше, че отново ще ме има само за себе си.

Отвори хладилника, въздъхна тежко и започна да изсипва съдържанието му в пластмасово кошче за боклук.

— В този момент — продължи тя — няколкостотин милиона души по света вярват, че сестра ми се е самоубила. Но никой от тях не знае, че Габриел Алон, бивш израелски разузнавач и приятел на Ватикана, сега седи до кухненската й маса.

— Бих предпочел да си остане така.

— Сигурна съм, че и хората от Ватикана също го искат. Защото вашето присъствие предполага тяхната убеденост, че в смъртта на сестра ми има нещо повече от една разстроена душа.

Габриел не отговори.

— Вярвате ли, че Клаудия се е самоубила?

— Не — отговори той. — Не вярвам, че Клаудия се е самоубила.

— Защо не вярвате?

Габриел й разказа за скъсаната верижка, за обувките и за съвършения правоъгълник върху бюрото на сестра й, където нямаше прах.

— Вие не сте първата, идвала тук тази вечер — обясни той. — Други са минали преди вас. Били са професионалисти. Взели са всичко, което може да се окаже инкриминиращо, включително и лаптопа на сестра ви.

Паола затвори хладилника и се втренчи мълчаливо в снимката на вратата.

— Забелязали сте, че компютъра го няма, нали?

— Не е единственото нещо — промълви тя.

— Какво още?

— Сестра ми никога не си лягаше вечер, без да напише няколко реда в дневника си. Държеше го на нощното шкафче. Вече го няма там.

— Паола Андреати погледна за момент към Габриел, без да каже нищо. — Колко време още ще е нужно да позволяваме разпространяването на тази ужасна лъжа за сестра ми?

— Колкото е нужно, за да открием истината. Но не мога да го направя сам. Нуждая се от помощта ви.

— Каква помощ?

— Можете да започнете да ми разказвате за сестра си.

— А после?

— Ще претърсим този апартамент още веднъж, този път заедно.

— Не казахте ли, че са били професионалисти?

— Така е — съгласи се Габриел. — Но понякога дори професионалистите допускат грешки.

* * *

Те отидоха в дневната и се настаниха сред книгите и папките на Клаудия. Паола Андреати говореше за сестра си така, сякаш говореше за себе си. На Габриел му се струваше, че разпитва труп, надарен със способността да говори.

— Използваше ли друг имейл адрес, освен ватиканския си?

— Всеки във Ватикана си има личен адрес. Особено свещениците.

Тя изрецитира един адрес в *Gmail*. На Габриел не му беше нужно да го записва; необичайната му способност да имитира щрихите на старите майстори можеше да се сравни само с точната му памет. Освен това, помисли си той, когато човек се изправи срещу професионалисти, най-добре е да действа като такъв.

След като приключиха разговора, те претърсиха апартамента. Киара и Паола се заеха със спалнята, а Габриел се захвана с бюрото. Сега той търсеше така, както си представяше, че е било търсено в часовете след смъртта на Клаудия — чекмедже по чекмедже, папка по папка, страница по страница. Въпреки прецизността си, не откри нищо, което да му подсказва защо някой би искал да я убие.

Но хората, идвали преди Габриел, действително бяха допуснали грешка; бяха излезли от сградата, без да изпразнят пощенската кутия на Клаудия. Сега Габриел извади пощата от дамската чанта на Киара и бързо я прегледа, докато намери една сметка за кредитна карта. Разходите бяха бърз поглед в един типичен римски живот, съхранен завинаги, като археологически останки, в паметта на централния банков компютър. Всички разходи му се сториха обикновени, с изключение на един. Изглежда, че две седмици преди смъртта си Клаудия бе прекарала една нощ в хотел в Ладисполи, скучен морски курорт, северозападно от Рим. В един друг живот Габриел бе минавал веднъж през градчето. Не си спомняше нищо друго за мястото, освен посредствените ресторанти и плажа с цвят на асфалт. Той върна сметката в плика и поседя няколко минути, а в главата му се въртеше един-единствен въпрос. Защо жена като Клаудия Андреати ще прекарва нощта в хотел на италианското крайбрежие, само на трийсет минути път от апартамента ѝ, при това посред зима? Можеше да се сети само за две правдоподобни обяснения. Първото бе свързано с любов. Второто бе причината за смъртта ѝ.

7.

ВАТИКАН

Отслужиха опелото на третия ден в църквата „Санта Анна“. Светият отец не присъстваше, но след много тайни дебати някъде в залите на Апостолическия дворец беше решено, че личният секретар на папата ще изпълни богослужението. Габриел влезе в църквата, когато Донати, облечен в бели одежди, приканваше опечалените заедно да четат молитвата за покаяние. Паола Андреати седеше тихо на втория ред с безизразно лице. Присъствието ѝ предизвика видимо безпокойство у колегите на Клаудия; сякаш душата на починалата бе решила да присъства на собственото си погребение. След приключването на месата, докато следваше бавно ковчега към Виа Белведере, тя мина покрай Габриел, без да го погледне. Няколко секунди по-късно Донати направи същото.

В този ден реставрационната лаборатория бе официално затворена, но Габриел реши да се възползва от възможността да прекара няколко спокойни часа насаме с Караваджо. Малко след четири часа той получи съобщение от отец Марк, помощника на Донати, който го молеше да отиде в едно кафене зад стените на Ватикана, на „Борго Пио“. Когато Габриел пристигна, младият свещеник съзерцаваше дисплея на своето „Блекбъри“, седнал на маса до прозореца. Отец Марк беше американец от Филадельфия. Лицето му излъчваше детска невинност, а очите му бяха като на човек, който никога не е губил на карти, поради което работеше за Донати.

— Подарък от монсеньора — заяви той и подаде на Габриел малък найлонов плик от книжарницата на Ватикана.

— Сборник с папските писма на Негово Светейшество?

Отец Марк се намръщи. Не харесваше шегите за Негово Светейшество. Не харесваше много и Габриел.

— Това е пълното изследване на доктор Андреати за цялата антична колекция, точно както поискахте.

— Всичко в тази малка чантичка? Какво чудо.

— Флашки — обясни педантично свещеникът.

Може би някога отец Марк бе имал чувство за хумор, но то бе закърняло за осем години обучение в семинарията.

— А телефонните разпечатки?

— Работа по въпроса.

— Имейли?

— Става дума за Ватикана. Тези неща отнемат време. — Ангелското лице на младия свещеник не издаваше нищо. Дори Габриел не можеше да отгатне дали държи флош или чифт двойки. — Монсеньорът би искал да знае как възнамерявате да процедирате с вашето разследване — съобщи той, поглеждайки своето „Блекбъри“.

— Първо ще ослепея от четенето на няколкостотин страници документация за произхода на вашата антична колекция.

— А после?

— Кажи на монсеньора, че той ще узнае пръв.

Свещеникът стана рязко и извинявайки се със спешен въпрос, изискващ вниманието му, тръгна обратно към Ватикана. Габриел пхна найлоновата чантичка в джоба на палтото си, поколеба се за момент, а после набра автоматично един номер на своето „Блекбъри“. Дрезгав мъжки глас отговори на иврит. Габриел промърмори няколко думи на същия език и бързо прекъсна връзката, преди мъжът от другия край да успее да възрази. После седя там, докато над тясната уличка падне мрак, чудейки се дали току-що не е направил първата си грешка.

* * *

Имаше малко по-неблагодарни длъжности от това да си шеф на централа, работеща за Службата, в Западна Европа. Шимон Пацнер, шеф на щедро осигурения с персонал разузнавателен пост в израелското посолство в Рим, бе носил това бремене по-дълго от всички останали. Периодът на службата му съвпадна с бързото свиване на израелската обществена репутация сред всички европейци. Докато някога страната му се смяташе за дребен дразнител, сега европейците възприемаха ционистката инициатива с почти всеобщо презрение и неуважение. Израел вече не се славеше като маяк на демокрацията в неспокойния Близък изток; той се превърна в разбойник извън закона, окупатор и заплаха за световния мир. Пословично нетактичен, Пацнер

не направи почти нищо в помощ на своята кауза. Високо в списъка с италиански оплаквания стоеше поведението му по време на събрания. Стандартният му отговор, когато му задаваха въпроси за израелската тактика и операции, бе да напомни на братята си, че без гибелното поведение на европейците Израел изобщо нямаше да съществува.

Габриел намери Пацнер да седи сам на каменна пейка пред галерия „Боргезе“. Нисък и набит, той имаше стоманеносива коса и сипаничаво лице. Поздрави Габриел формално на италиански, после предложи да се разходят. Тръгнаха на запад през градината по пътека, обрамчена с пинии. Студеният въздух бе силно напоен с миризма на влажни листа, пушек от изгорели дърва и готвено — миризмата на Рим в една зимна вечер. Пацнер развали аромата, запалвайки цигара. Настроението му изглеждаше по-лошо от обичайното, но той винаги бе труден за разгадаване. Рим го дразнеше. Поне за Пацнер той винаги си оставаше столицата на една империя, разрушила Втория храм и разпръснала евреите по целия свят. Беше злопамятен. Няколко пъти Габриел бе изпитвал това на гърба си.

— Предполагам, че си се обадил случайно — каза най-накрая Шимон. — Ние трябваше да си поговорим с теб.

— Ние?

— Не се изнервяй, Габриел. Никой на булевард „Цар Саул“ няма намерение да прекъсва отново оттеглянето ти, не и след всичко онова, което преживя в Саудитска Арабия. Дори Стареца изглежда доволен този път да те остави на мира.

— Кога го видя за последно?

— Преди няколко седмици, когато бях в Тел Авив за ежегодната среща на шефовете на централи. Шамрон се появи традиционно на вечеря чак последната вечер. През цялото време стоя прав, угощавайки ни с истории за доброто старо време, но този път имах чувството, че върши всичко механично. Аз си мислех само за онези времена, когато бяхме хлапета. Спомняш ли си какво ставаше тогава, Габриел? Сякаш земята трепереше, когато Стареца влезеше в стаята.

— Спомням си — отговори сдържано Габриел и за миг се озова в двора на художествената академия „Бецалел“ в Йерусалим в един слънчев септемврийски ден на 1972 г. Сякаш отникъде, там се появи дребен здрав мъж с отвратителни тъмни очила и зъби като стоманен капан. Той не каза името си, защото не беше необходимо. Той бе онзи,

за когото говореха само шепнешком. Онзи, който бе откраднал тайните, довели до светкавичната победа на Израел в Шестдневната война. Онзи, който бе заловил Адолф Айхман, главния режисьор на холокоста, на една улица в Аржентина.

Както обикновено, онзи ден Шамрон бе дошъл добре подготвен. Знаеше например че Габриел произхожда от род с поколения даровити художници, че говори свободно немски с подчертан берлински акцент и че е женен за своя колежка, студентка по изкуствознание, на име Леа Савир. Знаеше също, че Габриел, отгледан от майка, оцеляла в нацисткия лагер на смъртта Биркенау, умее да пази тайни.

— Операцията ще бъде наречена „Божия гняв“ — каза му той онзи ден. — Не е за справедливост. Тя е чисто и просто за отмъщение — отмъщение за единайсетте невинни жертви в Мюнхен. — Габриел посъветва Шамрон да си намери някой друг. — Не искам някой друг — заяви Ари. — Искам теб.

Това бе един от многото спорове, които Шамрон щеше да спечели. Той винаги успяваше да манипулира Габриел да изпълни заповедта, винаги излизаше с някакво извинение, някаква дребна оперативна поръчка, за да може да държи талантливия си възпитаник в хватката на Службата. Шамрон желаше Габриел да заеме полагащото му се място в директорския кабинет на булевард „Цар Саул“. Но Габриел, в един последен акт на неподчинение, отхвърли предложението, осигурявайки по този начин поста на стария си съперник Узи Навот. Известно време изглеждаше, че Навот ще действа като марионетка на Шамрон. Но сега, затегнал хватката си над Службата, Навот бе прогонил Шамрон в Юдейската пустиня, прерязвайки връзките на Стареца с разузнавателната служба, създадена от него по негов образ и подобие. Сега Шамрон живееше в нещо като вътрешно изгнание във вилата си с изглед към Галилейско море. Политиците и генералите, които някога търсеха съветите му, вече не биеха път до прага му. За да запълни свободното време, той ремонтиреше стари радиоапарати и се опитваше да измисли някакъв начин да убеди Габриел, когото обичаше като свой син, да се завърне отново у дома.

— Колко често се обажда да проучи нещата за мен?

— Никога — отговори Пацнер и поклати глава изразително.

— Колко често, Шимон?

— Два пъти седмично, понякога три. Всъщност точно преди да звънеш, бях приключил разговора си с него.

— Какво искаше?

— На булевард „Цар Саул“ ври и кипи. Убедени са, че се задава нещо. Нещо голямо.

— Има ли нещо специфично за мишената?

Пацнер дръпна за последен път от цигарата си и запрати тлеещия фас в мрака.

— Може да е посолство или консулство. Може да е синагога или обществен център. Мислят, че ще стане на юг, вероятно в Истанбул или Атина, но не отхвърлят и Рим. Едва приключихме с ремонта след последния удар. — Пацнер погледна към Габриел и допълни: — Нещо ми подсказва, че си спомняш добре тази атака.

Габриел не отговори директно.

— Ал Кайда ли е?

— След последната ти операция вероятно вече няма мрежа на Ал Кайда, способна да извърши голяма атака в Европа. И тъй като палестинците нямат интерес да ни удрят тук в момента, остава само един кандидат.

— Иранците.

— Действайки чрез любимия си довереник, разбира се.

Хизбула...^[1]

Бяха стигнали до края на Пиаца ди Сиена. Широкият пращен овал грееше окъпан в лунна светлина, а шумът от трафика по „Корсо“ се чуваше като шепот. Човек можеше да повярва, че те са последните две живи души в древния град.

— Какъв е източникът? — попита Габриел.

— Източниците — възрази Пацнер. — Една разузнавателна мозайка, хора и сигнали. Изглежда, че бригадите „Ал Кудс“ от Революционната гвардия ръководят операцията. Очевидно е замесен и Пети отдел от ВЕВАК.

ВЕВАК беше абривиатура за Министерството на разузнаването и националната сигурност, страховитата иранска разузнавателна служба. Пети отдел бе сред най-важните, защото се занимаваше изключително с Израел.

— Според един от агентите ни в Южен Ливан — продължи Пацнер, — екип от агенти на „Хизбула“ е напуснал Бейрут преди

около шест седмици. Мислим, че това е операция за отмъщение. Честно казано, от известно време насам очакваме нещо такова. Имат основателна причина да са ни ядосани.

През по-голямата част от изминалото десетилетие Службата водеше една недотам тайна война против иранската ядрена програма. Бяха избивани учени, в лабораториите бяха пускани унищожителни компютърни вируси, а в иранската верига за доставка на ядрени материали хитро бяха вмъквани дефектни части — включително и няколко дузини саботирани индустриални центрофуги, които разрушиха четири тайни съоръжения за обогатяване на уран. Операцията бе сред най-добрите за Габриел. И получи подходящото кодово име — „Шедьовър“.

— Моето име появявало ли се е в някоя от разузнавателните сводки?

— Нито дума. Но това не означава, че не те подозират. Всеки, който подценява иранците, го прави на свой риск, включително и ти.

— Никога не съм ги подценявал. Но нямам намерение да се крия през остатъка от живота си.

— Никой не предлага това.

— А какво предлагаш?

— Йерусалим е прекрасно място през този сезон.

— Всъщност е отвратително. Но това не е важно. Твърде зает съм, за да напусна Рим.

— И аз така чух. Чух също, че твоят приятел монсеньорът те е помолил да огледаш самоубийството в базиликата още докато тялото не е било преместено.

— Много впечатляващо, Шимон. Как разбра, че съм бил там?

— Защото Лоренцо Витале казал на един от старите си приятели от Гуардия ди Финанца. А този приятел казал на един от *своите* приятели в италианските служби за сигурност. А приятелят от италианските служби за сигурност каза на мен. Каза ми също, че ако престъпиш границата, той ще те качи на първия самолет, излитащ от града.

— Кажу ми, че спазвам буквално нашата уговорка.

— Заради това ли помощникът на Донати те покани на кафе днес следобед?

— Виждам, че пак следиш мобилния ми телефон.

— Какво те кара да мислиш, че изобщо съм спирал? — Пацнер повървя за малко в мълчание. — Предполагам, че жената не се е хвърлила наистина от купола на базиликата, нали?

— Не, Шимон, не е.

— Някаква представа защо е била убита?

— Имам теория, но не мога да я докажа без помощ.

— Каква помощ?

— Експертна технологична помощ — отговори Габриел. — Нуждая се от Подразделение 8200 да я разнищи.

Подразделение 8200 беше Израелската служба за радиоелектронно разузнаване, еквивалентът на Агенцията за национална сигурност в Съединените щати. Макар и формално подчинена на началник-щаба на армията, тя вършеше своите задачи за всички израелски разузнавателни агенции и служби за сигурност, включително и за Службата. Сред бившите ѝ служители се нареждаха неколцина от най-успешните предприемачи в процъфтяващата израелска индустрия за високи технологии.

— Да видя дали съм разбрал правилно — обади се Пацнер. — Държавата Израел понастоящем е изправена пред безброй смъртоносни заплахи, а ти искаш Подразделението да похаби ценно време и усилия за проучване на една мъртва италианка?

Габриел не отговори. Шимон въздъхна тежко.

— Колко назад искаш да се върнат?

— Шест месеца. Имейли, история на търсене в интернет, събиране на информация.

Пацнер запали друга цигара и издиша дима към луната.

— Ако имах грам здрав разум, щях да пусна това в някоя много дълбока дупка заедно с теб. Но сега си ми дължник, Габриел. А аз никога не забравям за дълговете си.

— Как бих могъл да ти се отплатя, Шимон?

— Можеш да започнеш, като кажеш на жена си да не се измъква от наблюдателите ми, когато си върши работата. Пратил съм ги там за нейно добро.

— Ще видя какво мога да направя. Нещо друго?

— Ако случайно забележиш екип от агенти на „Хизбула“ да се разхожда из Рим, обади ми се. Но направи ми една услуга и дръж пистолета в джоба си. Имам си достатъчно проблеми.

[1] Шиитска проиранска партия в Ливан. Организацията има военно и политическо крило. Създадена е през 1982 г., с цел да се бори с израелската окупация на Южен Ливан. Израел и САЩ я считат за терористична организация; ЕС — само военното ѝ крило. — Б.пр. ↑

8.

ПИАЦА ДИ СПАНИЯ, РИМ

Те подходиха към случая по начина, по който правеха повечето неща в живота си, с бдителността и оперативното спокойствие на таен екип, работещ на вражеска територия. Целта им беше убиецът на Клаудия Андреати. А сега, с пристигането на документите ѝ от Ватикана, те разполагаха със средствата, за да започнат търсенето. Но все пак се подготвиха и за перспективата на разочарованието. Документите приличаха малко на разузнавателна информация. А Габриел и Киара знаеха, че разузнавателната информация често е непълна, противоречива, подвеждаща или комбинация от трите.

Работеха, предполагайки, че други хора наблюдават всяка тяхна стъпка, и винаги действаха според това предположение. Габриел нямаше друг избор, освен да поддържа натоварената си дневна програма. Той бе човек с много лица и множество различни мисии. За младите швейцарски гвардейци, които го поздравяваха всяка сутрин пред портата „Санта Анна“, той бе колега войник, таен страж и понякога съюзник. За колегите си в реставрационната лаборатория бе талантлив, но меланхоличен самотник, прекарващ дните си зад черната завеса, сам със своя Караваджо и със своите демони. А за италианските наблюдатели, които го следяха до дома му всеки следобед, той беше легендарният агент с толкова объркано минало, че те знаеха само отделни частици от историята му. На влизане в апартамента той неизменно намираще Киара, надвесена над куп разпечатки. Габриел работеше до нея още няколко часа, преди да я изведе по римските улици за късна вечеря. Хранеха се само в малки ресторанчета, посещавани от местните, и никога не разговаряха за случая извън стените на апартамента си.

С всеки изминал ден Клаудия Андреати се изплъзваше все по-надалеч от обществения интерес. Съмненията относно публично обявените обстоятелства около смъртта ѝ намаляваха, историите изчезнаха от вестниците и дори най-конспиративно настроените уебсайтове неохотно заключиха, че е време да позволят на

неспокойната душа да почива в мир. Но в малкия апартамент над Испанските стълби въпросите оставаха. За съжаление, файловете от отец Марк не дадоха нито един отговор. Институцията, която описваха, беше благословена от факта, че повече от хилядолетие папите управляваха като директни суверени на Папската държава — археологически плодородна земя, изобилстваща с етруски, гръцки и римски антики. Но все пак, като традиционните музеи, Ватиканът бе допълвал огромната си собственост със закупуване или наследяване на частни колекции. Тук беше потенциалната сфера за безпокойство. Ами ако например някоя частна колекция съдържаше материали, изкопани незаконно и без ясни документи за произход? Но след подробно разследване, изглежда, Клаудия не бе открила нищо, което би изправило Ватикана пред законови или етични проблеми. Всъщност, според документите, ръцете на Светия престол бяха забележително чисти.

— Предполагам, че за всичко си има пръв път — каза Киара. — Изглежда, че Ватиканът има единствения музей в света без откраднатата статуя, скрита някъде в мазетата му.

— Те си имат достатъчно други проблеми — припомни ѝ Габриел.

— И какво ще правим сега?

— Ще чакаме Подразделението да запълни липсващите парчета от мозайката.

Чакането не се оказа дълго. Следващата вечер един от подчинените на Шимон Пацнер приближи до Габриел на Виа Кондоти и му подаде флашка, съдържаща имейлите от адресите на Клаудия Андреати за последните шест месеца. На другата вечер той получи историята със сърфирането от IP адресите ѝ, заедно с пълен списък на интернет търсенето ѝ. Материалът осигури шокиращо интимен прозорец в живота на една жена, която Габриел познаваше едва мимоходом — новините, които е чела, видеоклиповете, които е гледала, тайните желания, които е изповядала пред малката бяла кутийка на „Гугъл“. Видяха, че е предпочитала френското бельо пред италианското, че е харесвала музиката на Даяна Крол и Сара Барейлис и че е била редовен читател на „Ню Йорк Таймс“, както и на блога на известен католически дисидент. Изглеждаше заинтригувана от перспективата за пътуване до Нова Зеландия и до западното

крайбрежие на Ирландия. Страдаше от хронична болка в гърба. Искаше да отслабне с пет килограма.

Където беше възможно, Габриел и Киара извърщаха очи, но през повечето време се задълбаваха в онлайн размишленията ѝ, сякаш бяха фрагменти от каменни мемориални плочи на някоя изгубена цивилизация. Не откриха нищо, което да предполага, че тя обмисля самоубийство или че някой може да иска смъртта ѝ — нямаше ревнив любовник, нямаше дългове, нямаше никакви лични или професионални кризи. Изглежда, Клаудия Андреати бе най-доволната жена в цял Рим.

Финалната партида с материали от Подразделението съдържаше разпечатки от мобилния телефон на Клаудия. Те разкриха, че през последните седмици от живота си тя се бе обаждала няколко пъти до един номер в Черветери, неговлямо италианско градче на север от Рим, известно със своите етруски гробници. Може би неслучайно, то се намираще само на няколко километра във вътрешността от морския курорт Ладисполи. По молба на Габриел Подразделението откри името и адреса на човека, свързан с номера: Роберто Фалконе, Виа Ломбардия № 22.

* * *

Късно на следващата сутрин Габриел и Киара отидоха до претъпканата Стационе Термини^[1] и се качиха на влак за Венеция. Една минута преди тръгването те излязоха спокойно от вагона и се върнаха в пълната с народ чакалня. Както се очакваше, двамата наблюдатели, които ги следяха от Пиаца ди Спаня, бяха изчезнали. Сега, освободили се от наблюдателите си, те тръгнаха към близкия закрит паркинг, където Шимон Пацнер паркираше служебния мерцедес на Службата. Цели двацет минути минаха, преди колата най-накрая да излезе със свирене на гуми на уличната рампа, но Габриел не пророни и дума на възражение. Да бъдеш автомобилист в Рим, означаваше да търпиш мълчаливо някои дребни унижения.

След като преминаха над реката, Габриел последва ватиканските стени до входа на Виа Аурелия. Пътят ги отведе на запад, километър след километър невзрачни блокове, до магистрала А12. Оттам оставаха

около двайсет километра до Черветери. През повечето време Габриел гледаше в огледалото за обратно виждане.

— Следи ли ни някой? — попита Киара.

— Само петима от най-лошите шофьори в Италия.

— Какво мислиш, че ще стане, когато влакът пристигне във Венеция, а нас ни няма в него?

— Предполагам, че ще има обвинения.

— Към тях или към нас?

Един пътен знак предупреждаваше, че приближава отклонението за Черветери. Габриел излезе от магистралата и кара няколко минути през древния градски център, преди да завие към къщата, разположена точно на края на града, на Виа Ломбардия № 22. Видяха скромна двуетажна вила, встрани от пътя, с олющени стени в охра и избелели зелени кепенци, увиснали като пияни. От едната страна се виждаше овощна градина; от другата — малко лозе, подрязано за зимата. Зад вилата, до порутена постройка в двора, стоеше очукано комби с прашни прозорци. Една немска овчарка им се зъбеше и ръмжеше от отъпканата предна градина. Сякаш не беше яла от няколко дни.

— В крайна сметка — каза Габриел, поглеждайки навъсено към кучето — не е място, където човек очаква да намери музеен куратор.

Набра номера на Фалконе от мобилния си телефон. След пет позвънявания без отговор той прекъсна връзката.

— Сега какво? — попита Киара.

— Ще му дадем един час. После ще се върнем.

— Къде ще чакаме?

— Някъде, където няма да бием на очи.

— Не е лесно в такова градче — отбеляза тя.

— Някакви предложения?

— Само едно.

* * *

Некрополът Бандитача^[2] се намираще на север от града, в края на дълга тясна уличка сред кипариси. На паркинга имаше павилион за кафе и заведение. На няколко крачки, в безлична, временна на вид сграда, се намираща билетният офис и малко магазинче за сувенири.

Единствената уредничка, жена с птича физиономия и с огромни очила, изглежда се стресна, като ги видя. Очевидно те бяха първите посетители за деня.

Габриел и Киара платиха скромната входна такса и получиха карта, нарисувана на ръка, която се очакваше да върнат в края на посещението си. Преструвайки се на туристи, те се спуснаха в първата гробница и се втренчиха в студените, празни погребални камери. След това излязоха и забродиха из лабиринта от гробници с форма на кошери, сами в древния град на мъртвите.

За да мине времето по-бързо, Киара изнесе тиха лекция за етруските — мистериозен народ, религиозен, но според слуховете, сексуално разпуснат, третиращ мъжете и жените като социално равни. Високоразвити в изкуствата и науките, етруските занаятчии научили римляните как да павират пътищата си и да строят своите акведукти и канали — дълг, който римляните върнали, заличавайки етруските от лицето на земята. Сега, освен гробниците, не бе останало почти нищо от процъфтяващата им някога цивилизация, точно както те искали. Етруските строели домовете си от временни материали, но некрополите им били изградени така, че да останат завинаги. В стаите на мъртвите те оставяли съдове, прибори и бижута — съкровища, които сега можеха да се видят в световните музеи и в приемните на богатшите.

След като завършиха обиколката, те върнаха послушно картата и тръгнаха навън към паркинга, където Габриел набра за втори път номера на Роберто Фалконе. И отново нямаше отговор.

— Сега какво? — попита Киара.

— Обяд — отговори той.

Отиде до павилиона и купи половин дузина предварително приготвени сандвичи в найлонови опаковки.

— Гладен ли си? — попита Киара.

— Не са за нас.

Те се качиха в колата и подкараха обратно към вилата на Фалконе.

[1] Централната гара на Рим. — Б.пр. ↑

[2] Етруски некропол край Черветери. — Б.пр. ↑

9.

ЧЕРВЕТЕРИ, ИТАЛИЯ

В общността на западното разузнаване страхът на Габриел от кучета бе легендарен почти колкото подвизите му. Това не беше ирационален страх; той бе подкрепен от множество емпирични доказателства, събрани при безброй жестоки сблъсъци. Сякаш в самия вид на Габриел имаше нещо — котешките му маниери, блестящите му зелени очи — което караше и най-хрисимото куче да се върне към дивите праисторически зверове, от които всички те произлизаха. Беше гонен от кучета, хапан от кучета, газен от кучета и веднъж, в заснежена долина в швейцарските планини, едно елзаско куче пазач на виден банкер му счупи ръката. Габриел оцеля при атаката само защото застреля кучето в главата със своята берета. Стрелбата определено не беше за предпочитане тук, в Черветери, но Габриел не изключваше напълно тази възможност, имайки предвид колко възбудено бе кучето на Фалконе. Настроението на овчарката, изглежда, се беше влошило, откакто я видяха за последен път преди час. Имаше само една причина да държиш такова противно същество: Роберто Фалконе очевидно криеше нещо в имота си и задачата на кучето бе да държи любопитните надалеч. За щастие на Габриел, животното изглеждаше тормозено, тоест узряло за вербуване. Съответно за голямата торба със сандвичи от павилиона край етруския некропол.

— Може би ще ме оставиш аз да го направя — предложи Киара.

Габриел я изгледа смразяващо, но не каза нищо.

— Само си мислех...

— Знам какво си си мислила.

Габриел зави в имота и потегли бавно нагоре по чакълената пътека. Кучето веднага скочи към колата — не отдясно, разбира се, а откъм страната на Габриел. Тичаше край предната гума, спирайки от време на време да се наежи агресивно и да оголи свирепите си зъби. После, когато колата спря, то се хвърли като ракета към прозореца на шофьора и се опита да го ухапе през стъклото. Габриел се отнесе към

животното спокойно, което го разяри още повече. То го гледаше с бледожълтите си вълчи очи и устата му се пенеше, сякаш беше бясно.

— Може би трябва да опиташ да го уговориш — предложи Киара.

— Не преговарям с терористи.

Габриел въздъхна тежко и свали найлоновата обвивка на един от сандвичите. После отвори малко прозореца и бързо пхна сандвича през пролуката. Петнайсет сантиметра пармска шунка, сирене и хляб изчезнаха само на едно лакомо ухапване.

— Очевидно не пости — отбеляза Киара.

— Това добър или лош знак е?

— Лош — отговори тя. — Много лош.

Габриел пхна още един сандвич през прозореца. Този път предният зъб на кучето докосна върха на пръста му.

— Добре ли си?

— Добре че ме бива и с двете ръце. — Той бързо хвърли на кучето още три сандвича като на конвейер.

— Бедното същество е умряло от глад.

— Хайде да не започваме да съжаляваме кучето.

— Няма ли да му дадеш и последния?

— По-добре да го запазя за резерва. Така ще имам какво да му подхвърля, ако реши да скочи към гърлото ми.

Габриел отключи вратата, но се поколеба.

— Какво чакаш?

— Декларация за намеренията му.

Той отвори вратата само няколко сантиметра и стъпи с един крак на земята. Кучето изръмжа ниско и гърлено, но остана неподвижно. Ушите му бяха вирнати, което Габриел възприе като позитивно развитие на нещата. Обикновено, когато някое куче се опитваше да го разкъса на парчета, ушите му винаги бяха присвити назад и надолу, като крилете на атакуващ самолет.

Габриел остави последния сандвич на земята и излезе бавно от колата. После, все още фиксира поглед в челюстите на животното, той инструктира Киара да излезе. Направи го на скорострелен иврит, така че кучето да не го разбере. Частично заситено, то излапа храната по-благоприлично, втренчило жълтите си очи в Габриел и Киара, докато те пристъпваха към задната врата на къщата. Габриел почука

два пъти, но не получи отговор. После пробва дръжката на вратата. Беше заключено.

Извади малкия метален инструмент, който винаги носеше в портфейла си, и го пъхна внимателно в ключалката, докато механизмът поддаде. Когато пробва втори път, езичето щракна. Вътре видяха разхвърляно антре, пълно със стари работни дрехи и високи гумени ботуши със засъхнала кал. Мивката беше суха. Ботушите — също.

Той направи знак на Киара да влезе и я въведе в кухнята. Плотовете бяха отрупани с мръсни съдове, а във въздуха се носеше неприятен мирис на нещо изгоряло. Габриел отиде до кафе машината. Лампичката за захранването все още светеше, а на дъното на каничката имаше петно от изгоряло кафе с цвят на смола. Ясно бе, че машината е останала включена няколко дни — същия брой дни, прецени Габриел, колкото кучето е изкарало без храна.

— Извадил е късмет, че не е подпалил къщата — обади се Киара.

— Не съм много сигурен.

— За какво?

— За това, че Фалконе е извадил късмет.

Изключи кафе машината и влязоха в трапезарията. Полилеят, както кафе машината, беше оставен да свети, а пет от осемте му крушки бяха изгорели. В единия край на правоъгълната маса имаше остатъци от храна, а в другия край стоеше кашон с името на местна винарна, отпечатано от едната страна. Габриел вдигна единия му капак и погледна вътре. Кашонът бе пълен с предмети, грижливо увити в страници от „Кориере дела Сера“. Това бе твърде интелектуален вестник за човек като Фалконе, помисли си той. Габриел си го представяше да чете „Гадзета дело Спорт“.

— Май е излязъл набързо — предположи Киара.

— Или може би е бил принуден да излезе.

Той извади един предмет от кашона и разви предпазливо вестника. Вътре имаше вдлъбнат керамичен фрагмент, горе-долу с размерите на дланта му, украсен с частичен образ на млада жена в полупрофил. Беше облечена в надиплена рокля и свиреше на някакъв инструмент, подобен на флейта. Кожата и дрехите ѝ бяха нарисувани в цвета на теракотата, но фонът бе в блестящо плътно черно.

— Мили боже — възкликна тихо Киара.

— Прилича на част от атически съд от червенофигурна керамика.

Киара кимна.

— Съдейки по формата и образите, бих казала, че е от горната част на *стамнос*, гръцка ваза, използвана за транспортиране на вино. Жената определено е *менада*, спътничка на Дионис. Инструментът е двутръбна свирка, известна като *авлос*.

— Може ли да е римско копие на гръцки оригинал?

— Предполагам. Но най-вероятно е произведена в Гърция преди две хилядолетия и половина специално за износ за етруските градове. Етруските са били големи почитатели на гръцките вази. Ето защо в гробниците им са открити толкова много важни находки.

— А какво прави в кашон върху масата на Роберто Фалконе?

— Това е лесното. Той е *томбароло*. Грабител на гробници.

— Това обяснява кучето — каза Габриел.

— И калните ботуши до задната врата. Очевидно е копал, вероятно много скоро. — Тя вдигна вестника. — От миналата седмица е.

Габриел бръкна отново в кашона и извади друг предмет във вестник. Вътре имаше още една част от ваза. Лицето на втората менада се виждаше, заедно с *киликс* — плитка купа за пиене на вино, която тя държеше в ръка. Габриел изследва мълчаливо образа, преди да погледне към вестника. Той също съдържаше фрагмент — фрагмент от история за жена, куратор във Ватикана, която се самоубила, хвърляйки се от купола на базиликата „Св. Петър“. В статията не се споменаваше, че тя е провеждала тайна инвентаризация на ватиканската колекция от антики. Изглежда, че нейното разследване я беше довело тук, в дома на *томбароло*. Може би само това е било достатъчно, за да я убият, но Габриел подозираше, че имаше нещо повече.

Погледна керамичния фрагмент и го вдигна към носа си. Имаше остатък от миризма на химикали, като миризмата на разтворителя, който той използваше, за да сваля стария лак от картините. Това предполагаше, че фрагментът наскоро е бил почистен от пръстта и други налепи, вероятно с разтвор на царска вода^[1]. Дори на старец, живеещ сам в занемарена къща, би му било трудно да остане повече от няколко минути край такава миризма. Трябваше да поддържа отделно

помещение, където предметите да се оставят за дълго, без да се страхува, че ще бъдат намерени.

Габриел пусна керамичния фрагмент в джоба на палтото си и погледна през прозореца към порутената постройка в задния двор на имота. Отвън, с наведена глава и клепнали уши, обикаляше кучето на Фалконе. Габриел въздъхна тежко. После влезе в кухнята, намери голяма купа за миксер и започна да я пълни с нещо, което едва ли ставаше за ядене.

* * *

Габриел отключи двата немски катинара, ръждясали от дъжда, докато кучето лапаше лакомо от тенджерата с консервирана риба тон, грах, артишок и кондензирано мляко. Когато вратата се отвори, животното вдигна поглед за кратко, но не обърна внимание на Габриел и Киара, когато те се вмъкнаха вътре. Тук вонята на киселина беше непоносима. Габриел опипа слепешката, покрил носа и устата си с една ръка, докато намери ключа за осветлението. Над главите им блесна ред флуоресцентни лампи, разкривайки професионална лаборатория, построена за обработка и съхранение на откраднатите антики. Редът в нея контрастираше рязко с останалата част от имота. Един предмет изглеждаше сякаш не на място, подобен на копие железен шип, закачен хоризонтално на две куки. Габриел огледа следите от кал по върха му. Тя беше със същия цвят и консистенция като калта по ботушите.

— Това е *спило* — обясни Киара. — *Томбароли* го използват да сондират за подземни гробници. Пъхат го в земята, докато чуят издайническото тракане от гробница или от римска вила. После вкарват в действие лопатите и мотиките и плячкосват всичко, което намерят.

— А после го носят тук.

Габриел се огледа и отиде до работната маса на Фалконе. Чиста и бяла, тя приличаше на масите в реставрационната лаборатория на Ватиканските музеи. В единия ѝ край имаше куп научни монографии за антиките в Римската, Гръцката и Етруската империя — същите книги, каквито Габриел видя в апартамента на Клаудия Андреати.

Един от томовете беше разтворен на изображение на червенофигурна атическа ваза *стамнос*, украсена с менади.

Габриел засне отворената страница със своето „Блекбъри“, преди да отиде до складовите лавици на Фалконе. Хромирани и безупречно чисти, те бяха обсипани с антики, подредени по тип: керамика, домакински прибори, инструменти, оръжия и железни парчета, сякаш извадени от мазето на времето. Доказателство за мащабно плякосване. За жалост, това престъпление не можеше да бъде поправено. Откъснати от оригиналната си среда, сега тези антики не можеха да кажат много за хората, които ги бяха направили и използвали.

В другия край на сградата имаше четири големи вани от неръждаема стомана с диаметър приблизително метър и половина и около метър височина. Първите три вани бяха пълни с керамика, скулптури и други предмети, които се виждаха ясно в червеникавата течност. Но в четвъртата киселината не прозираше и сякаш съвсем скоро щеше да прелее. Габриел взе *спило* и го пъхна внимателно в течността. Точно под повърхността напипа нещо меко и гъвкаво.

— Какво е? — попита Киара.

— Може и да греша — смръщи се Габриел, — но мисля, че току-що открихме Роберто Фалконе.

[1] Смес от 1 част концентрирана азотна киселина и 3 части концентрирана солна киселина. — Б.пр. ↑

10.

ПИАЦА ДИ САНТ'ИГНАЦИО, РИМ

В сърцето на Рим, между Пантеона и Виа дел Корсо, се намира приятно площадче, наречено „Пиаца ди Сант'Игнацио“. От северната му страна се издига църква със същото име, известна най-вече с великолепните фрески на тавана си, нарисувани от йезуитския монах Андреа Поцо. На южната страна на застлания със сиви павеа площад се намира украсеният с орнаменти дворец с фасада в кремаво и бяло. Два официални флага се веят от балкона на третия етаж, а над парадния вход стои гербът на карабинерите. Малка табелка съобщава, че помещенията са заети от Отдела за защита на културното наследство. Но в света на органите на реда отрядът е известен просто под името Артистичен отдел.

При формирането си през 1969 г. той бе единствената полицейска организация в света, занимаваща се изключително с борба срещу доходната търговия с крадени произведения на изкуството и антики. Италия със сигурност се нуждаеше от такъв отдел, защото бе благословена както с изобилие от произведения на изкуството, така и с безброй професионални престъпници, готови да откраднат и последното от тях. През следващите две десетилетия Артистичният отдел повдигна обвинения срещу хиляди хора, заподозрени в кражба на произведения на изкуството, и намери множество ценни експонати, сред които творби на Рафаело, Джорджоне и Тинторето. После настъпи криза в институцията. Персоналът намаля до няколко дузини офицери пред пенсия — много от които не разбираха нищо от изкуство — а вътре в изящния дворец работата продължаваше неизменно в ленив ритъм.

Множеството критици на отдела говореха, че там губят повече време да обсъждат къде ще обядват, отколкото в търсене на ценните картини, изчезващи в Италия всяка година.

Това се промени с назначението на генерал Чезаре Ферари. Син на учители от бедния регион Кампания, Ферари бе прекарал цялата си кариера в борба с неразрешимите проблеми в страната. През 70-те

години, време на смъртоносни терористични бомбени атентати в Италия, той помогна за неутрализирането на комунистическите „Червени бригади“. После, по време на мафиотските войни през 80-те години, той служи като командир на военната полиция в Неапол, почти превзета от камората. Назначението беше толкова опасно, че съпругата на Ферари и трите му дъщери бяха принудени да живеят под двайсет и четири часова охрана. Самият Ферари стана мишена на множество опити за убийство, включително и атентат с писмо бомба, при който загуби два пръста на ръката и дясното си око. Очната му протеза, с неподвижната си зеница и неотстъпчив поглед, внушаваше у някои от подчинените му усещането, че са се втренчили във всевиждащото око на Господа. Ферари използваше окото много ефикасно, убеждавайки дребните престъпници да предават своите шефове. Един от босовете, които Ферари най-накрая закова, беше мозъкът на писмата бомби. След осъждането на мафиота Ферари си направи труда да го ескортира лично до килията му в ужасния неаполски затвор „Поджореале“, където той щеше да прекара остатъка от живота си.

Назначението му в Артистичния отдел трябваше да бъде нещо като награда за дългата му и впечатляваща служба. „Ще се ровиш в документите няколко години — каза му шефът на карабинерите — а после ще се пенсионираш, ще се оттеглиш в селото си в Кампания и ще отглеждаш домати.“ Ферари прие назначението и продължи да прави точно обратното. Няколко дни след пристигането си в двореца той информира половината персонал, че вече не се нуждае от техните услуги. После се захвана да модернизира една организация, атрофирала цяла вечност. Попълни редиците с агресивни млади офицери, обърна се към властите за разрешение да подслушва телефоните на известни престъпни фигури и откри офиси в онези части на страната, където крадците действително плякосваха художествени произведения, особено на юг. И най-важното, възприе много от техниките, които бе използвал срещу мафията в Неапол. Ферари не се интересуваеше много от уличните разбойници, които се замесваха в кражбите на художествени произведения; искаше големите риби, босовете, които изкарваха крадените стоки на пазара. Не мина много време и новият подход на Ферари даде дивиденди. Повече от дузина крупни грабители се озоваха зад решетките, а статистиките за кражби на произведения на изкуството, макар и все още тревожно

високи, показаха подобрене. Дворецът вече не беше дом за пенсионери; превърна се в място, където отиваха мнозина от най-добрите и способни карабинери, за да си спечелят репутация. А онези, които не се справяха със задачите си, се озоваваха в офиса на Ферари, втрещени в безпощадното око на Господа.

След кариера в италианските органи на реда, продължила повече от четири десетилетия, малко неща можеха да изненадат генерала. Въпреки това, той трябваше да признае, че се изненада неприятно, когато видя легендарния Габриел Алон да влиза през прага на офиса му рано онази вечер, последван от красивата си и доста по-млада от него венецианска съпруга — Киара. Веригата от събития, която ги заведе там, бе задвижена няколко часа по-рано, когато Габриел, втрещил поглед в частично разтвореното тяло на Роберто Фалконе, стигна до обезсърчителното заключение, че се е натъкнал на местопрестъпление, от което не може да избяга. Вместо да контактува директно с властите, той звънна на Донати, който на свой ред се свърза с Лоренцо Витале от ватиканската полиция. След един неприятен разговор, продължил около петнайсет минути, беше решено Витале да разговаря с Ферари, с когото бе работил по множество случаи. В късния следобед Артистичният отдел пристигна на място в Черветери заедно с екип от регионалния отдел за тежки престъпления на Лацио. А по залез-слънце Габриел и Киара, лишени от оръжията си, седяха на задната седалка в седана на карабинерите на път към двореца.

По стените в офиса на Ферари бяха окачени картини — някои много зле увредени, някои без рамки и подрамници — иззети от крадци и нечестни колекционери. Те щяха да останат тук, понякога за много седмици или месеци, преди да ги върнат на законните им собственици. На стената зад бюрото, блеснала, сякаш току-що реставрирана, висеше „Рождество със св. Франциск и св. Лаврентий“ на Караваджо. Тя беше копие, разбира се; оригиналът бе откраднат от църквата „Сан Лоренцо“ в Палермо през 1969 г. и оттогава никой не беше го виждал. Намирането му се бе превърнало във фикс идея за Ферари.

— Преди две години — започна той — мислех, че най-накрая съм я намерил. Един незначителен крадец на художествени творби ми каза, че знаел къщата в Сицилия, където била скрита картината. Предложи да ми каже в замяна на това да не го пращам в затвора за

кражба на олтарна резба от една селска църква край Флоренция. Приех предложението и нахлухме в имота. Картината я нямаше там, но открихме тези. — Ферари подаде на Габриел куп полароидни снимки. — Сърцераздирателно.

Габриел прелисти снимките. На тях се виждаше картина, която изглеждаше зле, след като повече от четирийсет години не бяха полагани грижи за нея. Краищата на платното бяха оръфани зле — резултат от това, че картината бе отрязана от подрамника с бръснач — а прекрасните някога образи бяха обезобразени от дълбоки пукнатини и драскотини.

— Какво стана с крадеца, който ви насочи към нея?

— Пратих го в затвора.

— Но информацията му е била добра.

— Вярно е. Но не беше навременна. А в тази работа синхронизацията е всичко. — Ферари се усмихна за кратко, но усмивката не успя да стигне до протезата на окото му. — Ако все пак успеем да я открием някога, реставрацията очевидно ще бъде трудна работа, дори за човек с вашите умения.

— Ще ви предложи сделка, генерале. Ако я откриете, аз ще я поправя.

— Все още не съм в настроение за сделки, Алон.

Ферари взе снимките на изгубения Караваджо и ги върна в папката. После се втренчи замислено през прозореца като фигурата в „Портрет на дожа Леонардо Лоредано“ от Белини, сякаш разсъждаваше дали да не прати Габриел по Моста на въздишките до стаите за мъчения за няколко часа.

— Ще започна този разговор, като ви кажа всичко, което знам. Така може би няма да сте толкова изкушен да ме лъжете. Знам например че вашият приятел монсеньор Донати ви е уредил да реставрирате „Свалянето на Христос от кръста“ за Ватиканската картинна галерия. Знам също, че ви е помолил да видите тялото на доктор Клаудия Андреати, докато то все още е било в базиликата — и че след това сте започнали частно разследване на обстоятелствата около злощастната ѝ смърт. Това разследване ви е завело до Роберто Фалконе. И сега ви доведе тук — заключи Ферари, — в двореца.

— Бил съм на много по-лоши места от това.

— И пак ще бъдете, ако не ни сътрудничите.

Генералът запали американска цигара. Пушеше я трудно с лявата си ръка. Дясната, без два пръста, бе скрита в скута му.

— Защо монсеньорът се тревожи толкова за тази жена? — попита той.

Габриел му разказа за прегледа на ватиканските антики.

— Накараха ме да повярвам, че там няма нищо друго, освен една рутинна инвентаризация.

— Може и да е започнало така. Но изглежда, че някъде в процеса на работата Клаудия е открила нещо друго.

— Знаете ли какво?

— Не.

Ферари изгледа внимателно Габриел, сякаш не му вярваше напълно.

— А вие защо душехте край къщата на Фалконе?

— Доктор Андреати е контактувала с него малко преди смъртта си.

— Как разбрахте това?

— Намерих номера му в разпечатките й.

— Тя му се е обадила от офиса си във Ватикана?

— От мобилния си телефон — коригира го Габриел.

— А как така *вие*, чужденец, пребиваващ временно в тази страна, сте успели да се сдобие с разпечатките от мобилния телефон на италианска гражданка?

Когато Габриел не отговори, Ферари го изгледа над върха на цигарата си като стрелец, подготвящ се за труден изстрел.

— Най-логичното обяснение е, че сте се обадили на приятели от старата си служба да ви снабдят с разпечатките. Ако е така, вие сте нарушили споразумението между вас и нашите служби за сигурност. Боя се, че това ви поставя в опасно положение.

Това е заплаха, помисли си Габриел, но лека.

— Вие лично говорили ли сте някога с Фалконе? — попита генералът.

— Опитах.

— И?

— Не си вдигаше телефона.

— И решихте да проникнете с взлом в имота му?

— От притеснение за сигурността му.

— О, да, разбира се — усмихна се саркастично Ферари. — И щом влязохте, открихте огромно скривалище за антики.

— Заедно с *томбароло*, къкрещ във вана с царска вода.

— Как се оправихте с ключалките?

— Кучето се оказа по-голямо предизвикателство от ключалките.

Генералът се усмихна като професионалист на професионалист и изтръска замислено цигарата си в пепелника.

— Роберто Фалконе не беше обикновен *томбароло* — обясни той. — Той беше *капо дзона*, шеф на регионалната мрежа от мародери. Дребните крадци му носеха стоката си. После Фалконе придвижваше продукта нагоре по йерархията на контрабандистите и дилърите на крадени творби.

— Май знаете доста много за човек, чието тяло беше открито едва преди няколко часа.

— Защото Роберто Фалконе беше и мой информатор — призна генералът. — Моят най-добър информатор. А сега, благодарение на вас, той е мъртъв.

— Нямам нищо общо със смъртта му.

— Вие го казвате.

Един униформен помощник почука дискретно по вратата на Ферари. Генералът му махна да си върви с властен жест и отново зае позата си на дож, потънал в сериозен размисъл.

— Както виждам нещата — каза най-накрая той, — пред нас има две различни възможности. Възможност номер едно: действаме според правилата. Това означава да ви хвърля на вълците от службите за сигурност. Може да се стигне до негативна публичност не само за вашето правителство, но и за Ватикана. Нещата могат да станат опасни, Алон. Много опасни.

— А втората възможност?

— Вие започвате да ми разказвате всичко, което знаете за смъртта на Клаудия Андреати.

— А после?

— Аз ще ви помогна да намерите убиеца й.

11.

ПИАЦА ДИ САНТ'ИГНАЦИО, РИМ

Едно от допълнителните предимства на работата в двореца беше „Ле Каве“. Считан за един от най-изисканите ресторанти в Рим, той се намираше само на няколко крачки от входа на сградата, сгъстен в едно тихо ъгълче на площада. През лятото масите бяха подредени елегантно по паважа, но в тази февруарска вечер те бяха струпани и изоставени до външната стена. Генерал Ферари пристигна без предварително предупреждение и веднага го заведеха, заедно с двамата му гости, на една маса в задната част на залата. Един сервитьор донесе плато с *аранчини ди ризо*^[1] и червено вино от Кампания, родината на Ферари. Генералът вдигна тост за един брак, който, поне за момента, все още не беше консумиран. После, след като си взе от крокетите ризото, той заговори презрително за човек на име Джакомо Медичи.

Макар да нямаше никаква родствена връзка с флорентинската банкова династия, Медичи споделяше семейната им страст към изкуствата. Брокер на антики, базиран в Рим и Швейцария, в продължение на десетилетия той тайно доставял ценни предмети на някои от най-видните търговци, колекционери и музеи по света. Но през 1995 г. доходният му бизнес започнал да се разбулва, когато италианските и швейцарските власти атакували склада му в женевската безмитна зона и открили съкровищница от антики без документи за произход, някои от които очевидно били изкопани наскоро. Откритието възбуди международно разследване, водено от Артистичния отдел, което впоследствие вкара в клопката някои от най-крупните имена в света на изкуството. През 2004 г. италиански съд осъди Медичи за търговия с крадени антики и му даде най-тежката присъда, налагана някога за подобно престъпление — десет години затвор и глоба от десет милиона евро. Тогава италианските прокурори използваха доказателствата срещу Медичи, за да осигурят връщането на откраднатите артефакти от няколко прочути музея. Сред предметите бе известната ваза на Ефроний, която нийоркският музей „Метрополитън“ неохотно се съгласи да върне на италианците през

2006 г. Медичи, който беше обвинен, че е играл ключова роля в кражбата ѝ, позира елегантно пред вазата в „Метрополитън“ с ръце на хълбоците. Генерал Ферари имитира позата му в деня, когато вазата бе поставена триумфално на новото си място в римския музей „Вила Джулия“.

— В крайна сметка — продължи Ферари — Медичи е виновен за кражбата на хиляди антики от италианска земя. Но не го е направил сам. Операцията му беше като *кордата* — въже, което се опъва от *томбароли до капи дзони*, после — до търговците и аукционните къщи, и най-накрая — до колекционерите и музеите. Но нека не забравяме и добрите ни приятели от мафията — допълни той. — Нищо не излиза от земята без тяхното одобрение. И нищо не отива на пазара, без да се плати на босовете.

Ферари съзерцава за момент осакатената си ръка, преди да продължи изложението си:

— Не сме пропилили десет години и милиони евро само за да заловим един човек и неколцина от помощниците му. Целта ни беше да унищожим една мрежа, която бавно плякосваше съкровищата, завещани от дедите ни. И успяхме въпреки неблагоприятните обстоятелства. Но се боя, че победата ни беше само временна. Плякосването продължава. Всъщност нещата са по-зле от всякога.

— Нова мрежа е заместила тази на Медичи?

Ферари кимна и отпи глътка вино.

— Престъпниците приличат малко на терористите, Алон. Ако убиеш един терорист, мястото му със сигурност ще бъде заето от друг. И той непременно ще е по-опасен от предшественика си. Тази нова мрежа е много по-сложна от мрежата на Медичи. Тя наистина е глобална. И очевидно е много по-безмилостна.

— Кой я ръководи?

— Бих искал да знам. Може да е консорциум, но инстинктът ми подсказва, че е един човек. Бих се изненадал, ако има явни връзки в търговията с антики. Това би било под нивото му — допълни бързо генералът. — Той е крупен престъпник, който се занимава с нещо повече от продажба на грънци. И има сили да контролира всички, което означава, че е свързан с мафията. Тази мрежа има възможността да изрови статуя от земята в Гърция и да я продаде в „Сотбис“ няколко

месеца по-късно заедно с напълно чист документ за произход. — Генералът спря, после допълни: — Взема предмети и от вашия регион.

— От Близкия изток?

— Някой го снабдява с артефакти от места като Ливан, Сирия и Египет. В онази част на света има много гадни хора. Да се чудиш къде отиват всичките пари.

— И как Фалконе се вписва в картината?

— Преди няколко години се натъкнахме на него и аз го убедих да работи за мен. Не беше трудно — допълни Ферари, — тъй като алтернативата бе да прекара дълги години в затвора. Няколко седмици го обучавахме тук. После го пратихме обратно в Черветери и му позволихме да поднови дейността си.

— Но вече сте му дишали във врата — отбеляза Киара.

— Точно така.

— Какво ставаше, когато *томбароло* му занесеше ваза или статуя, която е намерил?

— Понякога ние я измъквахме тихичко от пазара и я прибирахме за съхранение. Но обикновено позволявахме на Фалконе да я продаде по веригата. Така можехме да проследим как се движи по кръвоносната система на незаконната търговия. И искахме всички в бизнеса да мислят, че Роберто Фалконе е човек, с когото трябва да се съобразяват.

— Особено човекът на върха в тази нова контрабандна мрежа.

— Очевидно и вие сте го правили един-два пъти — отбеляза генералът.

Габриел игнорира забележката.

— Колко високо в мрежата успяхте да го издигнете? — попита той.

— Само на първото стъпало — отговори Ферари и се намръщи. — Тази нова мрежа се е поучила от грешките на предишната. Хората на върха не говорят с такива като Роберто Фалконе.

— А защо Клаудия Андреати е говорила с него?

— Очевидно е открила нещо при прегледа си на ватиканската колекция, което я е завело до вратата на Фалконе. Нещо достатъчно опасно, за да я убият. Фактът, че Фалконе също бе убит, предполага, че това има нещо общо с мрежата. Честно казано, не бих се изненадал, ако скоро се появят още няколко трупа.

— Осъзнавате ли какво намекувате?

Ферари насочи невидящото си око към Габриел и се наведе през масата.

— Това не е намек. Казвам, че доктор Андреати е открила връзка между мрежата и Ватикана. А това означава, че вашият приятел монсеньор Донати има много по-голям проблем от един мъртъв куратор. Означава също, че вие и аз преследваме една обща цел.

— Ето защо искате да се престорите, че аз и жена ми днес не сме били в Черветери — кимна Габриел. — Защото, ако открия кой е убил Клаудия, това ще ви спести труда да разбивате мрежата.

— Това е едно доста елегантно решение на нашата дилема — съгласи се Ферари.

— Защо просто не ме предадете на службите за сигурност и не водите делото сам?

— Защото сега, когато Фалконе е мъртъв, единствената врата към тази нова мрежа се затръшна в лицето ми. Почти няма възможност да внедря друг информатор на неговото място. Те вече са добре запознати с методите и техниките ми. Познават и персонала ми, поради което е трудно да им пратя някого под прикритие. Нуждая се от някой, който да ми помогне да разруша мрежата отвътре, някой, който може да мисли като престъпник. — Генералът направи пауза. — Някой като вас, Алон.

— Това комплимент ли трябваше да бъде?

— Само изтъкване на факта.

— Надценявате способностите ми.

Генералът се усмихна с разбиране.

— По-рано в кариерата ми, когато работех в антитерористичното звено, бях назначен по едно дело тук, в Рим. Един палестински преводач беше застрелян във фойето на блока си. Оказа се, че не бил обикновен преводач. Колкото до убиеца, ние никога не успяхме да открием свидетел, който да си го спомни. Сякаш беше призрак. — Ферари помълча. — А сега той седи пред мен, в ресторант в сърцето на Рим.

— Никога не бих се досетил, че сте изнудвач, генерале.

— Не бих и мечтал да се опитвам да ви изнудвам, Алон. Просто казвах, че пътищата ни са се пресичали и преди. Сега, изглежда, съдбата ни е събрала отново.

— Не вярвам в съдбата.

— Нито пък аз — отговори Ферари. — Но вярвам, че ако има някой, който е способен да разбие тази мрежа, това сте вие. Освен това — допълни той, — фактът, че вече сте се установили във Ватикана, ви дава определено предимство.

Габриел замълча за момент.

— Какво ще стане, ако успея? — попита най-накрая той.

— Ще взема вашата информация и ще изградя дело, което ще издържи в италианските съдилища.

— А ако това дело унищожи приятелите ми?

— Много добре знам за близките ви връзки с папата и с монсеньор Донати — обясни спокойно генералът. — Но ако Ватиканът е замесен в престъпления, ще трябва да изкупи греховете си. А и винаги съм смятал, че изповедта може да е полезна за душата.

— Ако е направена в уединение.

— Това може да не е възможно. Но най-добрият начин да се погрижите за интересите на вашите приятели е да приемете предложението ми. Иначе не е ясно каква мръсотия може да изскочи.

— Това много ми прилича на изнудване.

— Да — замисли се генералът, — предполагам, че е така.

Усмиваше се едва-едва, но изкуственото му око се взираше безизразно в пространството. Все едно да гледаш окото на фигура в картина, помисли си Габриел, всевиждащото око на непрощаващия Господ.

* * *

И така, оставаше само Роберто Фалконе — или по-точно, какво да се каже на обществото за злощастната му смърт. Накрая се стигна до избор на тактика. Въпросът можеше да се уреди тихо или както се изрази Габриел, можеха да обявят смъртта на Фалконе с фанфари и тропети и така да подпомогнат своята кауза. Ферари избра втората възможност, защото, както Габриел, той бе предразположен към оперативна показност. Освен това настъпваше време за одобряване на бюджета в сезон на строги икономии, а Ферари се нуждаеше от победа, дори измислена, за да осигури завидните средства за Артистичния

отдел, от които той се нуждаеше, за да продължи работата си през следващата фискална година.

И така, късно на другата сутрин Ферари свика медиите в двореца, за да направи обещаното си важно изявление. То започна в един иначе слаб новинарски ден и те пристигнаха на тълпи, надявайки се за нещо, което наистина би могло да продаде вестника им или да примами телевизионния зрител да се загледа за няколко секунди, преди да превключи на друг канал. Както обикновено, генералът не ги разочарова. Безупречно облечен в своята синя карабинерска униформа, той крачеше по подиума и продължаваше да разказва една история, стара колкото самата Италия. Тя беше за човек със скромни средства, който всъщност се оказал един от най-големите крадци на антики в Италия. За съжаление, човекът бил убит жестоко, може би в спор за пари със свой колега. Генералът не уточни как е било открито тялото, макар да сподели достатъчно страховити детайли, за да гарантира публикация на първа страница в по-скандалните таблоиди. После, с безупречната синхронизация на умел изпълнител, той дръпна черната завеса, разкривайки съкровищницата от артефакти, намерена в работилницата на *томбароло*. Репортерите ахнаха като един. Ферари грейна с присветването на камерите.

Не е нужно да се казва, че генералът не спомена за ролята, която изигра бившият израелски шпионин и реставратор на художествени произведения Габриел Алон, или за макиавелианското споразумение, което те двамата сключиха на вечеря в „Ле Каве“. Не разкри и името, което прошепна в ухото на Габриел, когато се разделиха на тъмното площадче. Габриел изчака края на генералската пресконференция, преди да й звъне. От тона ѝ стана ясно, че е очаквала обаждането му.

— На събрание съм до пет — обясни тя. — Какво ще кажете за пет и половина?

— При вас или при мен?

— При мен е по-безопасно.

— Къде?

— Вазата — поясни тя. А после линията замлъкна.

[1] Хрупкави топчета ризото, поднесени със зелена салата. — Б.пр. ↑

12.

„ВИЛА ДЖУЛИЯ“, РИМ

В град, пълен с музеи и археологически чудеса, „Вила Джулия“, италианското национално хранилище за етруско изкуство и антики, някак си успява да остане незабелязана. Посещавана рядко и пропускана често, тя се помещава в края на градините на Вила Боргезе, в невзрачен дворец, който някога е бил вила на папа Юлий III. През шестнадесети век вилата гледала отвисоко към градските стени на Рим и към полегатите златистокафяви склонове на хълма Париоли. Сега склоновете бяха осеяни с блокове, а под прозорците на старото папско убежище минаваше широк оживен булевард, който пешеходците пресичаха на свой риск. Буренясалият преден двор бе превърнат в паркинг от персонала. Очуканите калници и избелялата от слънцето боя бяха свидетели за ниските заплати на онези, които се трудеха неуморно в държавните музеи в Италия.

Габриел пристигна в 17,15 ч. и се качи на втория етаж, където в проста стъклена витрина стоеше вазата на Ефроний, смятана за един от най-големите шедьоври, създавани някога. Малко информационно табло разказваше заплетената история на съда — как е била открадната от гробница край Черветери през 1971 г. и продадена на музея „Метрополитън“ за изумителната цена от един милион долара, и как, благодарение на неуморните усилия на италианското правителство, тя най-накрая била върната в законния си дом. Културното наследство беше защитено, помисли си Габриел, оглеждайки празната зала, но на каква цена? Почти пет милиона души посещаваха „Метрополитън“ всяка година, а тук, в пустите зали на „Вила Джулия“, вазата стоеше сама с унието на дреболийка, събираща прах на лавицата. Ако мястото ѝ бе някъде, помисли си той, то бе гробницата на богатия етруск, който я бе купил от гръцки търговец преди две хиляди и петстотин години.

Чу потракването на високи токчета, обърна се и видя висока елегантна жена да идва по коридора откъм съседната галерия. Тъмната коса се стелеше нежно върху раменете ѝ, а големите кафяви очи грееха

интелигентно на лицето ѝ. Кройката на костюма ѝ предполагаше източник на доходи извън музея, както и бижутата, искрящи върху загорялата ѝ от слънцето ръка, която тя протегна към Габриел. Задържа дланта му миг повече от необходимото, сякаш известно време бе очаквала да го види. Изглежда, добре осъзнаваше въздействието на външния си вид.

— Очаквахте някого с бяла лабораторна престилка?

— Познавам само един археолог — призна Габриел — и той винаги е изцапан с пръст.

Доктор Вероника Маркезе се усмихна за миг. Беше почти на петдесет, но дори под неласкавата халогенна светлина в музея тя лесно можеше да мине за трийсет и пет годишна. Името ѝ, когато бе прошепнато от генерал Ферари, изведнъж се стори познато на Габриел, защото се появяваше много пъти в имейлите на Клаудия. Сега той осъзна, че и лицето му е познато. Видя я за пръв път пред църквата „Санта Анна“, след приключването на погребалната меса за Клаудия Андреати. Тя стоеше малко встрани от другите опечалени, а очите ѝ бяха фиксирани не в ковчега, а в Луиджи Донати. Нещо в погледа ѝ, спомни си Габриел, сякаш излъчваше някакво неясно обвинение.

Сега тя мина плавно покрай Габриел и надзърна през блиндираното стъкло на витрината към образа от едната страна на вазата. Там бе нарисувано безжизненото тяло на Сарпедон, сина на Зевс, отнасяно за погребение от персонификациите на Съня и Смъртта. Изображението приличаше поразително на композицията от „Свалянето на Христос от кръста“.

— Никога няма да ми омръзне да я гледам — промълви доктор Маркезе. — Тя е почти толкова красива, колкото Караваджо, който ви реставрирате за Ватикана. — Погледна през рамо и попита: — Не сте ли съгласен, господин Алон?

— Всъщност не съм.

— Не харесвате гръцките вази?

— Не съм казал такова нещо.

Очите ѝ се плъзнаха бавно по него, сякаш той беше статуя, издигната върху пиедестал.

— Гръцките вази са сред най-необикновените предмети, създавани някога — отбеляза тя. — Без тях нямаше да има Караваджо. И за жалост, по света има хора, готови на всичко, за да притежават

някоя от тях. — Замълча, замислена. — Но вие не сте дошли тук да дебатираме за естетическите достойнства на древното изкуство. Тук сте заради Клаудия.

— Предполагам, че сте гледали пресконференцията на генерал Ферари?

— Както обикновено, пак накара репортерите да ядат от ръката му. — Не изглеждаше впечатлена. — Но той очевидно взема уроци по извъртане от Ватикана.

Генералът бе предупредил Габриел за язвителното остроумие на доктор Маркезе. Възпитаничка на римския университет „Ла Сапиенца“, тя се смяташе за водещ авторитет в Италия по етруската цивилизация и бе работила като експерт-консултант в Артистичния отдел по много дела, включително и по разследването на Медичи. След атаката срещу склада на Медичи в Женева, в продължение на няколко седмици тя изследва съдържанието му, опитвайки се да определи произхода на всеки експонат и ако е възможно, да разбере кога е бил изровен от земята от грабителите на гробници. Рамо до рамо с нея бе работило надареното ѝ младо протеже Клаудия Андреати.

— Генералът ми каза, че по ваше настояване Клаудия е получила работата във Ватикана.

— Тя беше най-добрата ми приятелка — отговори Вероника Маркезе, — но не се нуждаеше от помощта ми. Клаудия беше един от най-талантливите хора, работили някога за мен. Получи работата със собствени сили.

— Знаели сте, че се е заела с преглед на ватиканската антична колекция. Всъщност тя редовно се е консултирала с вас.

— Виждам, че сте чели имейлите ѝ.

— Както и телефонните ѝ разпечатки. Знам, че преди смъртта си е контактувала с Роберто Фалконе. Надявах се да можете да ми кажете защо.

Вероника Маркезе помълча.

— Клаудия каза, че е открила проблем с колекцията — поясни най-накрая тя. — Мислеше, че Фалконе може да помогне.

— Какъв проблем?

— Очевидно са липсвали някои неща. Много неща.

— От хранилищата?

— Не само от хранилищата. И от галериите.

Габриел се приближи към витрината, вперил очи във вазата.

— И когато Ватиканът обяви, че Клаудия се е самоубила в базиликата?

— Това беше съмнително, меко казано.

— Но вие си замълчахте.

Това беше твърдение. Тя отговори не на Габриел, а на трупа на Сарпедон.

— Беше трудно — промълви. — Но да, замълчах си.

— Защо?

— Защото ме помолиха.

— Кой?

— Същият човек, който ви помоли да разследвате дискретно смъртта ѝ.

— Монсеньор Донати?

— Монсеньор? — Тя се усмихна меланхолично. — Все още ми е трудно да го наричам така.

* * *

Кафенето на музея се намираше в старата зимна градина срещу главния двор на вилата. Сервитьорката, жена около шейсетте, с фиби в сивата си коса, тъкмо приключваше касата, когато те влязоха, но Вероника успя да я придума да приготви две последни чаши капучино. Те седнаха в ъгъла край малка масичка от ковано желязо, до дървената решетка, по която се виеше цвете. Дъждът плющеше над главите им по стъкления покрив, докато тя разглеждаше керамичния фрагмент, който Габриел взе от къщата на Фалконе в Черветери.

— Съпругата ви има отлична преценка. Фигурата със сигурност е спътничка на Дионис. Ако трябваше да гадая, това вероятно е творба на майстор Менелаос, което означава, че трябва да бъде тук, във „Вила Джулия“, а не върху кухненската маса на *томбароло*. — Върна фрагмента на Габриел. — За жалост, той вероятно е бил непокътнат, преди да попадне в ръцете на Фалконе и на хората му.

— Как е счупен?

— Понякога керамичните съдове се чупят от *спили*, които *томбароли* използват, за да намират гробниците. Но друг път

томбароли и техните посредници чупят вазите нарочно. После пускат фрагментите на пазара един по един, за да не привличат нежелано внимание. След като всички парчета се съберат в ръцете на един търговец, те се преструват, че отдавна изгубената ваза изведнъж се е появила. — Тя поклати бавно глава с отвращение. — Те са боклуци. Но са много умни.

— И опасни — допълни Габриел.

— Така изглежда. — Вероника понечи да запали цигара, но спря. — Съжалявам — извини се, връщайки я обратно в пакета. — Луиджи ми каза колко много мразите тютюневия дим.

— Какво друго ви е казал?

— Каза, че сте един от най-забележителните хора, които някога е срещал. Каза също, че от вас би станал отличен свещеник.

— Аз се грижа за картини, не за души. Освен това — допълни, — аз съм грешник без надежда за избавление.

— Свещениците също грешат. Дори най-добрите.

Тя изсипа три пакетчета захар в капучиното си и отпи внимателно. Габриел трябваше да мисли за случая, но не можеше да престане да се чуди как така животът на личния секретар на Негово Светейшество се беше пресякъл с жена като Вероника Маркезе. Представи си няколко сценария, но никой от тях не му се стори добър.

— Смятах, че шпионите трябва да умеят да прикриват мислите си — отбеляза тя.

— Официално съм пенсиониран.

— Добре. Защото очевидно сте любопитен за това откъде се познавам с Луиджи. Достатъчно е да се каже, че сме приятели от дълго време. Аз първа предложих прегледа на църковната колекция.

— Били сте загрижена, че може да има нещо незаконно?

— Да кажем просто, че при настоящите политически реалности, сметнах за разумно Луиджи да знае повече от потенциалните си врагове.

— От вас би станал добър адвокат.

— Аз съм адвокат — коригира го тя, — както и археолог.

— Защо не поискайте лично да направите прегледа?

— Колекцията не е моя. Освен това, Луиджи си имаше съвършен кандидат за работата и тя работеше на щат в музея.

— Клаудия.

Вероника Маркезе кимна бавно.

— Тя беше роден детектив. Работата ѝ беше безупречна.

— Но когато прегледах бележките и изследователските ѝ файлове, там не се споменаваха за никакви проблеми. Всъщност изглеждаше, че е дала чист сертификат на колекцията.

— Така е, защото я посъветвах да не записва откритията си.

— Кой я посъветва?

— Аз.

— Тя каза ли ви какво липсва?

— Нищо специфично, само че не може да даде обяснение за няколко десетки експоната. Нищо голямо — допълни бързо тя, — но те бяха с висока стойност, точно такива неща, които могат светкавично да осигурят престиж на някой арабски шейх или руски олигарх. Състави списък на експонатите и го занесе на стар приятел, който може би знаеше къде да ги намери.

— Роберто Фалконе?

— Точно така.

— А как така Клаудия е познавала човек като Фалконе?

— Той беше колега на баща ѝ.

— Да не би да казвате, че бащата на Клаудия е работил за Роберто Фалконе?

— Не — отвърна Вероника Маркезе, поклащайки бавно глава. — Бащата на Клаудия никога не би работил за човек като Роберто Фалконе. Фалконе работеше за него.

* * *

Жената зад бара извъртя очи, за да покаже, че вече иска да затваря. Габриел и Вероника Маркезе допиха бързо капучиното си и излязоха. Падаше мрак, а в колонадата се вихреше бурен влажен вятър. Вероника замислено запали цигара и продължи да разказва на Габриел разни неща за Клаудия Андреати, които не бяха попаднали в личното ѝ досие във Ватикана. Че е израснала в Тарквиния, древен етруски град на север от Черветери. Че баща ѝ, Франческо Андреати, бил наемен селскостопански работник и допълвал оскъдните доходи на семейството със *спило* и лопата. Изглежда, е бил надарен с уникален

талант за изравяне на антики от хълмовете на Лацио, талант, който можел да се сравни само със способността му да държи на разстояние карабинерите и мафията. Забогатял от разкопките си, макар че всички в Тарквиния го мислели за обикновен каменоделец. Така смятали и двете му дъщери.

— Кога са научили истината за него?

— Признал греховете си, докато умираше от рак. Разказал им също за закопания стоманен контейнер, където пазел находките си. Клаудия и Паола изчакали погребението му, преди да известят карабинерите. Тогава те били едва на шестнайсет години.

— Изглежда, че цялата тази случка се е изтрила от паметта на Паола.

— Не се изненадвам, че не ви е казала. Не е нещо, за което една дъщеря обича да си мисли. За нещастие, всички ние си имаме по някой престъпник някъде в семейната история. Боя се, че това е проклятието на Италия.

— Ирония на съдбата, не мислите ли?

— Че дъщерята на един *томбароло* се е посветила на грижите за антиките и на съхранението им?

Габриел кимна.

— Всъщност това не беше случайно. Клаудия много се срамуваше от баща си и искаше да компенсира някои от вредите, които той бе нанесъл. Не е нужно да казвам, че ревниво криеше миналото си. Ако в кураторската общност се разчуеше, че баща ѝ е бил крадец, това щеше да я опетни завинаги.

— Но *вие* знаехте.

— Тя ми каза, докато разследвахме Медичи. Сметнала е, че трябва, защото работехме с генерал Ферари. — Вероника Маркезе замълча, а после допълни: — Клаудия имаше изострено чувство за добро и зло. Това бе едно от нещата у нея, които обичах най-много.

— Знаете ли какво ѝ е казал Фалконе?

— Тя не сподели. Заяви, че трябва да запази тайната на разследването си.

Минаха покрай затворената музейна книжарница и излязоха през централния портал. Дъждът се лееше като порой. Тя измъкна от чантичката си връзка ключове, натисна дистанционното и запали двигателя на лъскав „Мерцедес SL“.

— Бих предложила да ви откарам — извини се тя, — но се боя, че имам друга среща. Ако има още нещо, с което мога да помогна, моля, не се колебайте да ми се обадите. И много поздрави на Луиджи.

Тръгна към колата си, после внезапно спря и се обърна към него.

— Струва ми се, че едно нещо работи във ваша полза — заяви тя. — Генерал Ферари наскоро отне антики на стойност милиони евро от хората, които убиха Клаудия. Това означава, че те ще бързат да попълнят запасите си. Ако бях на ваше място, щях да намеря нещо неустоймо.

— А после?

— Начупете го на парчета — отвърна тя. — А после им го подавайте бавно.

Тя подкара колата и се включи в безумния трафик на римския вечерен час пик. Габриел постоя там за момент, чудейки се защо Луиджи Донати пропусна да спомене, че се познава с най-добрата приятелка на Клаудия Андреати. Свещениците грешат, помисли си той. Дори най-добрите.

13.

АПОСТОЛИЧЕСКИЯТ ДВОРЕЦ, ВАТИКАН

— Каква е супата за деня? — попита Габриел.

— От камъчета — отговори Донати.

Той вдигна лъжица с редкия бульон и го опита предпазливо. Бяха седнали в аскетичната трапезария на Светия отец на третия етаж в Апостолическия дворец. Покривката на масата беше бяла, чиста и невинна като навиците на монахините от домакинството, които се носеха край тях, влизайки и излизайки безшумно от съседната кухня. Негово Светейшество го нямаше; той работеше на бюрото в малкия си личен кабинет, разположен от другата страна на коридора. Бяха минали четиринайсет години, откак дребничкият патриарх на Венеция се възкачи на трона на св. Петър, но той все още имаше претоварена дневна програма, която би изтощила далеч по-млад човек. Правеше го отчасти за да запази властта си. Църквата се изправяше пред много предизвикателства и нейният абсолютен монарх не можеше да изглежда неспособен заради възрастта си. Ако кардиналите забележеха, че Негово Светейшество започва да губи сили, позиционирането за следващия конклав щеше да започне на сериозно. А папството на папа Павел VII, едно от най-бурните в историята на съвременната Църква, щеше да спре на място.

— Защо са тези наказателни дажби? — попита Габриел.

— В резултат от редуцираните ни финансови възможности таксите за някои от колежите и религиозните домове в Рим започват да страдат. Негово Светейшество помоли епископите и кардиналите да избягват разточителните ястия. Боя се, че нямам друг избор, освен да давам пример.

Той вдигна чашата си с червено вино към слънчевата светлина, процеждаща се през прозореца, и отпи предпазливо.

— Как е?

— Божествено. — Донати остави внимателно чашата върху масата и бутна към Габриел дебела черна папка. — Това е окончателният ни маршрут за пътуването до Израел и Палестинските

територии. Решихме да пътуваме през Страстната седмица, което ще позволи на Негово Светейшество да направи една безпрецедентна стъпка, отбелязвайки смъртта на Христос и възкресението му в града, където те действително са се случили. Той ще отбележи мъките Христови на Виа Долороза и ще отслужи великденска меса във „Възкресение Христово“, църквата на Божи гроб. Програмата включва и спиране във Витлеем, както и посещение на учтивост в джамията „Ал Акса“, където той възнамерява да поднесе недвусмислено извинение за кръстоносните походи. Кръстоносците са избили десет хиляди души на Храмовия хълм, когато разграбили Йерусалим през 1099 г., сред които и три хиляди, намерили убежище в „Ал Акса“.

— А по пътя са загорявали, избивайки няколко хиляди невинни евреи в Европа.

— Смятам, че вече сме се извинили за това — отговори лукаво Донати.

— Кога планирате да обявите пътуването?

— Другата седмица, на общата аудиенция.

— Много скоро.

— Чакахме възможно най-дълго. Искам да погледнеш мерките за сигурност. Светият отец попита също дали би искал да му служиш като личен бодигард по време на пътуването.

— Нещо ми подсказва, че идеята не е била негова.

— Не беше — призна Донати.

— Най-добрият начин да поставиш Негово Светейшество в опасност е аз да заставам до него.

— Помисли за това.

Донати вдигна още една лъжица бульон към устните си и духна към нея замислено — странно, помисли си Габриел, защото неговата супа вече беше хладка.

— Имаш ли нещо друго наум, Луиджи?

— Носят се слухове, че вчера си посетил „Вила Джулия“.

— Пълна е с много красиви експонати.

— И аз така съм чувал. — Донати снижи глас и допълни: — Трябваше да ми кажеш, че ще се срещаш с нея.

— Не разбрах, че се нуждая от позволенията ти.

— Нямам предвид това.

— Когато поех този случай — започна Габриел, притискайки го леко, — ти ме увери, че всички врати ще бъдат отворени.

— Не и вратата към моето минало — отговори спокойно Донати.

— Ами ако твоето минало има нещо общо със смъртта на Клаудия?

— Моето минало няма *нищо* общо със смъртта ѝ.

Думите на монсеньора бяха изречени с тон на литургична окончателност. Липсваше само кръстният знак и благославящото *амин*.

— Искаш ли още малко супа? — попита той, опитвайки се да смекчи напрежението.

— Ще се въздържа — отговори Габриел.

Две монахини влязоха и прибраха съдовете. Върнаха се миг покъсно с ордьовъра — тънък резен телешко, варени картофи и зелен боб, поръсен със зехтин. Донати използва смяната на ястията като възможност да събере мислите си.

— Помолих те за помощ — каза най-накрая той, — защото исках това разследване да се проведе с определена дискретност. Сега са замесени генерал Ферари и карабинерите, а точно тази развръзка се надявах да избегна.

— Те са замесени, защото моето разследване ме отведе до един мъртъв *томбароло* на име Роберто Фалконе.

— Разбирам това.

— Би ли предпочел да избягам от местопрестъплението?

— Бих *предпочел* — заяви Донати след момент на размисъл — тази каша да не попада в ръцете на италианските власти, които невинаги защитават интересите на Светия престол.

— Развръзката щеше да е такава, независимо от моите действия — поясни Габриел.

— Защо?

— Защото на генерал Ферари нямаше да му е нужно много време да свърже Фалконе и Клаудия чрез телефонните им разпечатки. А следващата му спирка щеше да е при Вероника Маркезе. Освен ако не е подготвена да лъже заради теб, тя щеше да каже на генерала, че след смъртта на Клаудия ти си я помолил да си мълчи. А тогава генерал Ферари щеше да почука на Бронзовите врати на Апостолическия дворец с призовка в ръка.

— Ясно. — Донати започна да човърка храната си без апетит. — Как предполагаш, защо Ферари ти е предложил да се срещнеш с нея?

— Аз си задавам същия въпрос — отговори Габриел. — Подозирам, че като всеки добър следовател, той знае повече, отколкото е склонен да сподели.

— За приятелството ми с Вероника?

— За всичко.

Отвън облак закри слънцето и върху лицето на Донати падна сянка.

— Защо не ми каза за нея, Луиджи?

— Това започва да звучи като разпит.

— По-добре аз, отколкото карабинерите.

Донати, все още в сянката, не каза нищо.

— Може би ще е по-лесно, ако отговоря вместо теб.

— Направи го, моля те.

— Цялата история попада в категорията, че никое добро дело не остава ненаказано — заговори Габриел. — Започнала е невинно, когато Вероника е предложила да се заемеш с преглед на ватиканската колекция. Но смъртта на Клаудия те е изправила пред два проблема. Първият е бил мотивът за убийството ѝ. Вторият — връзката ти с Вероника Маркезе. Едно щателно разследване на смъртта ѝ би разкрило и двете, поставяйки те в опасно положение. Така ти насърчи официалното обявяване на самоубийство и ме помоли да открия истината.

— И сега ти си открил една малка частица от нея. — Донати побутна чинията си към средата на масата и се втренчи през отворената врата към личния офис на своя ръководител.

— Колко знае той? — попита Габриел.

— Повече, отколкото можеш да си представиш. Но това не означава, че иска да се разкрие публично. Ключките и личният скандал могат да се окажат фатални на едно такова място. А ако аз бъда опетнен по някакъв начин, това може да навреди на папския му авторитет. — Замълча, а после допълни сериозно: — Не мога да позволя това да се случи.

— Най-добрият начин да го предотвратиш, е да започнеш да ми казваш истината. Цялата истина.

Донати въздъхна тежко и погледна часовника си.

— Имам трийсет минути до следващата среща на Негово Светейшество. Може би ще е по-добре да се поразходим. Тук и стените имат уши.

14.

ВАТИКАНСКИТЕ ГРАДИНИ

Говори се, че растенията във Ватиканските градини първоначално били засадени в пръст от Голгота, транспортирана до Рим от света Елена, майката на император Константин и според християнската легенда, откривателка на Истинския кръст. Сега, седемнайсет века по-късно, градините бяха истински рай на площ от двайсет и три декара, осян с пищни дворци, подслонили различни отдели на ватиканската администрация. Мрачното време беше в унисон с настроението на Донати. Навел глава, сплел пръсти зад гърба си, той разказваше на Габриел за сериозен младеж от малко градче в Умбрия, който усетил призванието си да стане свещеник. Младежът се присъединил към интелектуално бунтовническото Общество на Иисус, йезуитите, и станал отявлен проповедник на противоречивата доктрина, известна като теология на освобождението. В началото на 80-те години на XX век, период на насилие и революции в Латинска Америка, той бил изпратен в Ел Салвадор да ръководи здравна клиника и училище. И именно там, в планините на провинция Морасан, той изгубил вярата си в Бога.

— Теолозите на освобождението вярват, че земната справедливост и вечното спасение са тясно свързани, че е невъзможно да спасиш една душа, ако тялото, което тя обитава, е оковано във веригите на бедността и потисничеството. В Латинска Америка подобно мислене ни поставяше директно на страната на левите революционери. Военните хунти ни смятаха за нещо повече от комунистически подривни елементи. Също и папата — допълни Донати. — Но това е история за някой друг път.

Той спря да върви, сякаш обмисляше в коя посока да продължи. Накрая се обърна към боядисаната в охра централа на Радио Ватикана. Издигната във висините, предавателната кула бе единствената грозотия в града държава, която излъчваше църковните новини и програми до световното паство, все по-объркано от земните проблеми.

— Имаше един свещеник, който работеше с мен в Морасан — поднови разказа си Донати, — испански йезуит на име отец Хосе Мартинес. Една вечер ме извикаха в друго село да помагам при раждане. Когато се върнах, отец Хосе беше мъртъв. Горната част на главата му беше отсечена, а мозъкът му беше изгребан от черепа.

— Бил е убит от ескадроните на смъртта?

Донати кимна бавно.

— Ето защо са му взели мозъка. Като символ за онова, което режимът и богатите му поддръжници мразеха най-много у нас — нашата интелигентност и всеотдайността ни към социалната справедливост. Когато помолих военните да разследват смъртта на отец Хосе, те буквално ми се изсмяха в лицето. После ме предупредиха, че ако не си тръгна, ще бъда следващият.

— Вслуша ли се в съвета им?

— Трябваше, но след смъртта му бях още по-твърдо решен да остана и да завърша мисията си. След около шест месеца един бунтовнически лидер дойде да ме види. Знаеше самоличността на човека, отговорен за смъртта на отец Хосе. Казваше се Алехандро Калдерон — потомък на семейство земевладелци с близки връзки с управляващата хунта. Настанил любовницата си в апартамент в град Сан Мигел. Бунтовниците планираха да го убият следващия път, когато отиде да я види.

— Защо те информираха предварително?

— Защото искаха благословията ми. Аз им отказах, разбира се.

— Но и не им каза да *не* го убиват.

— Не — призна Донати. — И не предупредих Калдерон. Три дни по-късно тялото му беше намерено да виси надолу с главата от един електрически стълб на централния площад в Сан Мигел. След часове друг ескадрон на смъртта се насочи към нашето село. Но този път търсеха мен. Избягах през границата в Хондурас и се скрих в една къща на йезуити в Тегусигалпа. Когато стана безопасно да се придвижвам, се върнах в Рим и незабавно бях призован от главата на нашия орден. Той ме попита дали знам нещо за смъртта на Калдерон. После ми напомни, че като йезуит, съм се заклел да бъда послушен *perinde ac cadaver* — буквално, да нямам повече воля от своя труп. Отказах да отговоря. На другата сутрин помолих да ме освободят от обета ми.

— Напуснал си свещеничеството?

— Нямах избор. Позволих един човек да бъде убит. И най-важното, вече не вярвах в Бога. Сигурно е, казвах си, че един справедлив и всеопрощаващ Бог не би позволил човек като отец Хосе да бъде убит толкова ужасяващо.

Група кардинали от Курията се появиха от входа на Радио Ватикана, последвани от екипа си от свещеници. Донати се намръщи и поведе Габриел към Кулата на св. Йоан.

— Предполагам, че напускането на свещеничеството е като да напуснеш разузнавателните служби — продължи Луиджи след малко. — Това е един преднамерено продължителен и тромав процес, даващ на вятърничавия свещеник достатъчно възможности да промени решението си. Но най-накрая аз се озовах обратно в Умбрия и заживях сам в едно селце край Монте Куко. По цял ден се катерех по планините. Предполагам, че съм се надявал да открия Бог там горе сред върховете. Но вместо това открих Вероника.

— Тя е жена, която може да върне вярата на един мъж в божественото.

— И в известен смисъл го направи.

— Какво е правила тя в Умбрия?

— Тъкмо бе завършила доктората си и правеше разкопки на една римска вила. Сблъскахме се съвсем случайно на градския пазар. И след няколко дни станахме неразделни.

— Ти каза ли й, че си бил свещеник?

— Казах й *всичко*, включително и какво се беше случило в Салвадор. Тя се зае да излекува раните ми и да ми покаже истинския свят — света, минал покрай мен, докато бях заключен в семинарията. Не след дълго заговорихме за женитба. Вероника щеше да преподава. Аз щях да работя като защитник на човешките права. Бяхме планирали *всичко*.

— И какво се случи?

— Срегнах един човек на име Пиетро Лукези.

Пиетро Лукези бе рожденото име на Негово Светейшество папа Павел VII.

— Това стана скоро след като той бе назначен за патриарх на Венеция — продължи Донати. — Търсеше някого, който да му служи като личен секретар. Беше чувал за един бивш йезуит, който живеел

като отшелник в Умбрия. Пристигна неочаквано и каза, че няма намерение да си тръгва, докато не се съглася да се върна към свещеничеството. Прекарахме една седмица заедно, разхождахме се из планините, спорихме за Бог и за тайнствата на вярата. Не е нужно да казвам, че Лукези надделя. Най-трудното беше да споделя новината с Вероника. Тя е единствената жена, която някога съм обичал или ще обичам.

— Някакви съжаления?

— От време на време човек се чуди, но не, не изпитвам съжаления. Предполагам, че щеше да е по-лесно, ако не бяхме се виждали отново, но не стана така.

— Кажи ми, моля те, нали нямаш романтична връзка с нея?

— Аз приемам обета си сериозно — заяви високомерно Донати.
— Също и Вероника. Ние сме добри приятели, това е всичко.

— Разбирам, че е омъжена.

— Срамно. Съпругът ѝ е Карло Маркезе. Той е един от най-преуспелите бизнесмени в Италия. — Донати спря и погледна мрачно към Габриел. — Той също така е причината за смъртта на Клаудия Андреати.

* * *

Някъде зад стените на Ватикана ауспухът на някаква кола изгърмя като пушечен изстрел. Ято врани се вдигнаха шумно в дърветата, преди да отлетят във формация към купола на базиликата. Габриел ги наблюдава, докато осмисляше изводите от историята, която Донати току-що му разказа. Почувства се като изгубен под орнаменти на олтар, препъвайки се в частични образи, скрити под пластове избеляла боя — тук жена лежи мъртва на пода в църква, там крадец на гробници страда заради греховете си във вана с киселина, а някъде разпопен свещеник търси Бог в прегръдките на любовницата си. Имаше въпроси, хиляди въпроси, но знаеше, че не трябва да разваля магията, в плен на която бе попаднал Донати. И той продължи да върви до рамото на монсеньора със строгото мълчание на изповедник, чакайки приятелят му да изповяда докрай греховете си.

— Карло произлиза от Черната аристокрация — поясни Донати, — аристократичните римски фамилии, останали верни на папата след завоюването на Папската държава през 1870 г. Баща му е бил сред най-приближените на Пий Дванадесети. Поддържал и близки връзки с ЦРУ.

— Какви по-точно?

— Бил член на Християндемократическата партия. След Втората световна война работил съвместно с ЦРУ, за да попречат на комунистите да вземат властта в Италия. Тайни фондове на ЦРУ на стойност няколко милиона долара минали през ръцете му преди изборите през 1948 г. Карло разказва, че давали на баща му куфари, пълни с пари, във фоайето на хотел „Хаслер“.

— Струва ми се, че вие с Карло се познавате доста добре.

— Така е — отговори Донати. — Както баща си, Карло е почетен член на папския двор. Служи също и в мирянски надзорен съвет на Ватиканската банка, което означава, че знае за финансите на Църквата толкова, колкото и аз. Карло е от хората, които не трябва да спират на пропуска, преди да влязат в Апостолическия дворец. Обича да ми напомня, че ще остане във Ватикана дълго след като аз си замина.

— Кой го е назначил в банката?

— Аз.

— Защо?

— Защото Вероника ме помоли. И защото Карло изглеждаше най-точният човек за тази работа, човек с отдавнашни връзки с папството, който се смяташе за един от най-честните бизнесмени в страна, пословична със своята корупция. За съжаление, не се оказа така. Карло Маркезе контролира международната търговия с незаконни антики. Но това е само върхът на пословичния айсберг. Той е на върха на глобална престъпна империя, която се занимава с всичко: от наркотици до трафик на оръжие. И пере мръсните си пари във Ватиканската банка.

— А ти, личният секретар на Негово Светейшество папа Павел Седми, му помогна да получи поста.

— Неумишлено — опита да се защити Донати. — Но този малък детайл няма да има значение, ако от това избухни още един скандал.

— Кога научи истината за Карло?

— Не бях я научил, докато не помолих един талантлив куратор да направи преглед на ватиканската антична колекция — отговори Луиджи. — Първо тя откри, че от Ватиканските музеи са изчезнали десетки експонати. После откри връзка между крадците и Карло Маркезе.

— Защо е искала да те види в нощта на смъртта си?

— Каза ми, че притежава доказателство за участието на Карло. На другата сутрин тя беше мъртва, а доказателството ѝ бе изчезнало. — Донати поклати глава. — Всъщност Карло ми звънна в офиса онзи следобед да ми поднесе съболезнованията си. Имаше благоприличието да не покаже лицето си на погребението.

— Трябвало е да присъства при разрешаването на други проблеми.

— Какви?

— Убийството на един *томбароло* на име Роберто Фалконе.

* * *

Те минаха покрай Кулата на св. Йоан и се отправиха към хеликоптерната площадка в югозападния ъгъл на града държава. Донати се втренчи за момент в стените, сякаш изчисляваше как да ги изкачи, преди да седне на една пейка в края на асфалта. Габриел седна до него и започна да сортира наум бележките от своето разследване. Една от тях изпъкваше: последното телефонно обаждане на Клаудия Андреати в нощта на смъртта ѝ. Беше звъняла до „Вила Джулия“, до съпругата на мъжа, който не трябваше да спира на пропуската, преди да влезе в Апостолическия дворец.

— Какво знае Вероника за съпруга си?

— Ако питаш дали си мисли, че Карло е престъпник, отговорът е „не“. Тя вярва, че съпругът ѝ произлиза от стара римска фамилия и е вложил скромното си наследство в успешен бизнес.

— А този преуспял бизнесмен знае ли, че си бил сгоден за жена му?

Донати поклати глава сериозно.

— Сигурен ли си?

— Вероника никога не би проронила и дума за това пред него.

— Ами за Ел Салвадор?

— Знае, че съм служил там и че като повечето йезуити съм имал неприятности с ескадроните на смъртта и с техните приятели в армията. Но няма представа, че съм напуснал свещеническия си сан. Всъщност много малко хора вътре в Църквата знаят за този мой малък творчески отпуск. Всяко споменаване за това бе изчистено от личните ми документи, след като отидох на работа при Лукези във Венеция. Сякаш никога не се беше случвало.

— Почти като убийството на Клаудия.

Донати не отговори.

— Ти ме излъга, Луиджи.

— Меа кулпа, меа кулпа, меа максима кулпа.^[1] (Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa.)

— Не искам извинението ти. Просто искам обяснение за това защо ми позволи да разследвам убийство, когато вече си знаел кой е убиецът.

— Защото исках да разбера колко можеш да откриеш сам, преди да преминем към следващата стъпка.

— И каква ще е тя?

— Бих искал да ми донесеш неопровержимо доказателство, че Карло Маркезе ръководи глобален престъпен бизнес от моята банка. А после искам да го прогониш. Дискретно.

— Има само един проблем с това — прекъсна го Габриел. — Подозирам, че изгубих елемента на изненада след посещениято си във „Вила Джулия“.

— Съгласен съм. Всъщност съм сигурен, че Карло знае с какво си се заел.

— Защо?

— Защото утре вечер си поканен на вечеря в тесен кръг в неговия дворец. Аз вече приех от твое име. Но се опитай да си намериш някакво представително облекло. — Донати се намръщи на коженото му яке и на джинсите, изцапани с боя. — Аз нямам нищо против да се разхождаш така в двореца, но Черната аристокрация държи на формалностите.

[1] Грешката е моя (лат.). Изразът произхожда от латинската молитва *Confiteor* (изповядвам се). — Б.пр. ↑

15.

ПИАЦА ДИ СПАНЯ, РИМ

Габриел имаше само един костюм. Италиански по кройка, произведен в Службата, той имаше скрити отделения за фалшиви паспорти и кобур, защит в колана на панталона, достатъчно голям да побере берета и резервен пълнител. След дълъг размисъл той реши, че няма да е разумно да носи огнестрелно оръжие на вечерята у Карло Маркезе. Завърза светлосинята вратовръзка, която Киара му купи този следобед от един магазин на Виа Кондоти, и артистично пъхна копиринена кърпичка в джобчето на гърдите си. Киара оправи изяцно и двете, преди да се вмъкне в банята и да довърши грима си. Беше облечена с черна официална рокля и дълги черни чорапи. Косата ѝ падаше свободно по голите ѝ рамене, а на дясната ѝ китка блестеше перлено смарагдовата гривна, която Габриел ѝ подари за последния ѝ рожден ден. Изглежда изумително красива, помисли си той, и прекалено млада, за да се движи под ръка със съсипана развалина като него.

— По-добре облечи някакви дрехи — посъветва я той. —
Тръгваме след няколко минути.

— Не харесваш как съм облечена?

— Какво да не харесвам?

— Е, какъв е проблемът?

— Доста е провокативно — отбеляза Габриел, а очите му блуждаеха свободно по тялото ѝ. — В крайна сметка ще вечеряме със свещеник.

— У дома на бившата му любовница. — Тя сложи малко пудра на скулите си, която подчерта искриците от мед и злато в големите ѝ кафяви очи. — Трябва да призная, че съм любопитна да видя жената, успяла да пробие бронята на Донати.

— Няма да се разочароваш.

— Каква е тя?

— Щеше да е много подходяща за Луиджи, ако той беше избрал друга професия.

— Това е нещо повече от професия. Сигурна съм, че Донати няма почти нищо общо с избирането ѝ.

— Вярваш, че е истинско призвание?

— Аз съм дъщеря на равин. *Знам* какво е призвание. — Киара се огледа за момент в огледалото, преди да поднови работата върху изящното си лице. — Между другото, бях права за Донати още от самото начало. Казах ти, че има минало. И те предупредих, че крие нещо.

— Нямаше избор.

— Наистина ли?

— Ако ми беше казал истината, че иска да поведе война срещу отявлен мафиот като Карло Маркезе, щях да приключа с Караваджо и да напусна града възможно най-бързо.

— Все още имаш такава възможност.

Габриел погледна в огледалото и даде да се разбере, че няма такава възможност.

— Нямаш представа в какво се забъркваш, скъпи. Аз съм израснала в тази страна. Познавам ги по-добре от теб.

— Никога не съм знаел, че еврейското гето във Венеция е такъв развъдник на мафиоти.

— Те са навсякъде — отговори Киара и се намръщи. — И убиват всеки, който се изпречи на пътя на парите им — съдии, политици, полицаи, *всички*. Карло вече е убил двама души, за да запази тайната си. Няма да се поколебае да убие и теб, ако те сметне за заплаха.

— Аз не съм политик. Не съм и полицай.

— Какво означава това?

— Означава, че те трябва да играят според правилата. А аз — не. Габриел извади кърпичката от джобчето си и заглади предницата на сакото си.

— Преди ми харесваше повече — отбеляза Киара.

— На мен не.

— Напоследък са много модерни.

— Точно заради това не ги харесвам.

Киара върна кърпичката в джобчето на сакото му, без да каже и дума.

— Никога не съм мислила, че ще срещна жена, чийто любовен живот да е по-заплетен от моя — каза тя и огледа работата си. —

Първо Вероника се влюбва в свещеник, който е изгубил вярата си в Бога. После, когато свещеникът я зарязва, тя се омъжва за мафиотски бос, който ръководи глобален престъпен синдикат.

— Донати не я е зарязал — възрази Габриел. — А Вероника Маркезе няма представа как съпругът ѝ печели парите си.

— Може би — отговори колебливо Киара. — Или може би вижда точно онова, което иска да види, и извързва поглед от останалото. Така е по-лесно, особено когато са намесени много пари.

— Ти заради това ли се омъжи за мен? Заради парите?

— Не — отвърна тя. — Омъжих се за теб, защото обожавам фаталистичното ти чувство за хумор. Винаги се шегуваш ужасно, когато си разстроен за нещо и се опитваш да го скриеш.

— Че защо да съм разстроен?

— Защото дойде в Рим да реставрираш една от любимите си картини. А сега си на път да си създадеш враг, който може да те убие само с едно телефонно обаждане.

— Не съм лесен за убиване.

Киара прибра косата си нагоре и обърна гръб към Габриел. Той вдигна бавно ципа на роклята ѝ, а после притисна устни във врата ѝ. Видя в огледалото как очите ѝ се притварят.

— Как предполагаш, защо ни покани на вечеря? — попита Киара.

— Сигурно иска да ми отправи послание.

— Какво ще правиш?

— Ще слушам много внимателно — отговори Габриел, целувайки врата ѝ за последен път. — А после аз също ще му отправя едно.

16.

ВИА ВЕНЕТО, РИМ

Семейство Маркезе живееха на няколко минути пеш от Пиаца ди Спаня, на тиха уличка до Виа Венето, където непрестанният марш на времето сякаш бе спрял, макар и за кратко, в една епоха на елегантност. Това беше онзи Рим, за който пътешествениците мечтаеха, но рядко виждаха, Рим на поетите, на художниците и на приказно богатите. В малкото частно ъгълче на Карло във Вечния град *la dolce vita* продължаваше, макар и само за момента.

Домът му не беше истински дом, а голям дворец в охра, разположен насред огромен парк. Отвсякъде бе ограден с желязна ограда, върху която се виждаха много охранителни камери — всъщност толкова много, че често бъркаха имота с посолство или правителствена сграда. Голям бароков фонтан плискаше вода в предния двор, а в антрето се извисяваше безръката статуя на Плутон, владетеля на подземния свят. До нея стоеше Вероника Маркезе, облечена в надиплена рокля от зелена мачкана коприна. Тя поздрави сърдечно Габриел и Киара, а после ги поведе по широк коридор, върху чиито стени висяха италиански ренесансови картини в резбовани рамки. Между платната, балансирани върху релефни пиедестали, високи до рамото, стояха римски бюстове и статуи. Картините бяха с музейно качество. Също и антиките.

— Семейство Маркезе са колекционери от много поколения — обясни тя с нотка на неодобрение в гласа си. — Нямам нищо против картините, но антиките са източник на известно притеснение за мен, тъй като съм известна с мнението си, че колекционерите са истинските мародери.

Много е просто. Ако спрат да купуват антики, *томбароли* ще престанат да ровят за тях.

— Съпругът ви има отличен вкус — отбеляза Киара.

— Той си има експертен съветник — отговори закачливо Вероника. — Но ние не сме допринесли за някои от тези придобивки. Предците на Карло са ги купили дълго преди приемането на закони,

ограничаващи търговията с древни артефакти. Въпреки това, аз се опитвам да го убедя да дари поне част от колекцията си, за да може публиката най-сетне да я види. Боя се, че все още имам доста работа по този въпрос.

В края на коридора имаше широк двоен портал към огромна гостна, чиито стени бяха покрити с гоблени. Мебелите бяха величествени и елегантни, както и гостите, пръснати сред тях. Габриел очакваше скромна вечеря за шестима, но стаята бе изпълнена с не по-малко от двайсет души, сред които италианският министър на финансите, водещият на влиятелно телевизионно токшоу и една от най-популярните сопрани в страната. Донати се беше уединил в края на диван, тапициран с бродат. Облечен в двуреден църковен костюм, той споделяше добре отрепетирани клюки от Курията с две жени, окичени с бижута, които, изглежда, оставаха без дъх от всяка негова дума.

В другия край на стаята, заобиколен от проспериращи на вид бизнесмени, стоеше Карло Маркезе, широкоплещест мъж, очевидно звезда в училищния спортен отбор и издокаран като за снимка. Малките му очила без рамки придаваха на чертите му свещеническа сериозност и той жестикулираше замислено с ръка, която не бе въртяла никакъв друг инструмент, освен писалка „Монблан“ или сребърна вилица. Приликата му с Донати беше поразителна. Сякаш Вероника, изгубила Луиджи заради Църквата, се беше сдобила с друга негова версия, но без свещеническата якичка и съвестта.

Когато Габриел и Киара влязоха в стаята, няколко глави се обърнаха в унисон и разговорът затихна за няколко секунди, след което бе подновен с приглушен шепот. Габриел прие две чаши „Просеко“^[1] от сервитьора в бяло сако и подаде едната на Киара. После се обърна и осъзна, че се взира в лицето на Карло.

— За мен е удоволствие най-накрая да се срещнем, господин Алон. — Едната ръка се здрависа с ръката на Габриел, а другата го стисна точно под лакътя. — Бях на площад „Св. Петър“, когато терористите атакуваха Ватикана. Никой от нас, които стояхме наблизко до Светия отец, няма да забрави какво направихте през онзи ден. — Той пусна ръката на Габриел и се представи на Киара. — Ще ми позволите ли да заема съпруга ви за момент? Имам малък проблем, който искам да обсъдя с него.

— Предполагам, че това зависи от естеството на проблема.

— Мога да ви уверя, че е от напълно артистично естество.

Без да дочака отговор, Карло Маркезе поведе Габриел нагоре по широката централна стълба до втория етаж на двореца. Пред тях се откри безкрайна галерия с родови съкровища: картини и гоблени, скулптури и часовници, всякакви антики. Карло играеше ролята на гид, забавяйки ход на всеки няколко крачки, за да посочи някой ценен експонат. Говореше с ерудицията на човек, който знае много за изкуството, но също и с нотка на неудобство, сякаш тези предмети бяха голямо бреме за него. Дори Габриел се изуми от наличието на толкова много произведения на изкуството на едно място; все едно да крачиш из хранилища, пълни с плячката от някоя отдавна отминала война. Той спря пред Каналето. Картината, лъчезарен пейзаж от площад „Сан Марко“, му се стори смътно позната. После Габриел се сети къде я е виждал преди. Няколко години по-рано картината беше открадната. Успешното ѝ откриване, обявено с много фанфари от генерал Ферари, се смяташе за един от най-триумфалните успехи на Артистичния отдел.

— Сега разбирам защо генералът отказа да оповести името на собственика — кимна Габриел.

— Направи го по моя молба. Бояхме се да не бъдем нападнати отново, ако крадците узнаят какво е качеството на експонатите, съдържащи се в нашата колекция.

— Навремето имаше съобщения, че собственикът изиграл значителна роля в откриването на картината.

— Имате добра памет, господин Алон. Аз лично водих преговорите за откупа. Всъщност дори не казах на генерал Ферари, че картината е била открадната, до сключването на сделката. Той арестува крадците, когато те се опитаха да вземат парите. Не бяха опасни професионалисти.

— Спомням си — каза Габриел. — Спомням си също, че бяха убити наскоро след пристигането им в затвора „Реджина Коели“.

— Очевидно в някаква борба за затворническа територия.

Или може би ти си наредил да ги убият заради това, че са откраднали от боса, помисли си Габриел.

— Има ли нещо специално, което искате да ми покажете? — попита той.

— Това — каза домакинят, посочвайки с глава към голямото платно в най-далечния край на галерията. Образите от „Поклонението на пастирите“ едва се виждаха под гъстия слой повърхностна мръсотия и пласта от силно обезцветен лак. Карло щракна един ключ и освети картината. — Предполагам, че разпознавате художника.

— Гуидо Рени — отговори Габриел, — със значителната помощ на един-двама от най-добрите му помощници, ако не греша.

— Не, не грешите. Картината е в семейната ми колекция от над два века. За жалост, са минали много години от последната ѝ реставрация. Чудех се дали не бихте се заели с нея, след като приключите с Караваджо.

— Боя се, че имам друг ангажимент.

— И аз така чух. — Карло погледна към Габриел. — Знам, че монсеньор Донати ви е помолил да разследвате смъртта на Клаудия. — Той снижи глас и допълни: — Ватиканът е нищо, едно село, господин Алон. А селяните обичат да клюкарстват.

— Клюките може да са опасни.

— Също и секретните разследвания във Ватикана.

Карло наведе глава и се втренчи непоколебимо в Габриел. Повечето хора избягваха да го гледат директно в очите, но не и Карло. Той притежаваше хладна, аристократична увереност, граничеща с арогантност. Той също така, реши Габриел, не изпитва физически страх.

— Ватиканът е като лабиринт — продължи Маркезе. — Трябва да знаете, че има сили в Курията, които смятат, че монсеньор Донати неволно е отворил кутията на Пандора и че това ще увреди репутацията на Църквата във време, когато тя не може да си го позволи. Също така негодуват от факта, че е решил да повери този проблем в ръцете на външен човек.

— Предполагам, че вие споделяте тяхното мнение.

— Аз официално съм скептик по този въпрос. Но от опит съм научил, че когато става дума за Ватикана, често е по-добре да не повдигаш неприятни въпроси.

— Ами мъртвата жена?

Това беше преднамерена провокация. Карло изглеждаше впечатлен от куража на Габриел.

— Мъртвите жени са като банковите трезори — отговори той с изненадваща откровеност. — Почти винаги съдържат неприятни тайни. — Извади визитка от сребърна кутийка. — Надявам се да обмислите отново предложението ми за Рени. Мога да ви уверя, че ще ви възнаградя добре.

Докато Габриел пускаше визитката в джоба си, се чу звънец, призоваващ гостите на вечеря. Карло положи ръка върху гърба на госта си и го поведе към стълбището. Миг по-късно той заемаше мястото си до Киара.

— Какво искаше той? — попита тя тихо на иврит.

— Мисля, че се опитваше да ме включи в платежната ведомост на семейство Маркезе.

— Това ли е всичко?

— Не — отвърна Габриел. — Искаше да се увери, че не нося оръжие.

* * *

Те излязоха от двореца малко след полунощ, за да открият, че въздухът е пълен с меки, пухкави снежинки с размера на нафора за участие. Един седан с ватикански номер чакаше до бордюра; последва ги бавно отзад, докато Донати, Габриел и Киара вървяха по опустелия паваж на Виа Венето. Киара хвана здраво ръката на Габриел, а косата ѝ побеля от снега. Донати вървеше безмълвно до нея. Минута по-рано, когато се сбогуваше с Вероника с формална целувка по бузата, той се усмихваше. Сега, изправен пред перспективата за една дълга, студена и самотна нощ, настроението му видимо се помрачи.

— Дали така съм си въобразил — попита Габриел, — или ти наистина се забавляваше тази вечер?

— Винаги се забавлявам. Това е най-трудната част, когато прекарвам времето си с нея.

— Тогава защо го правиш?

— Вероника е убедена, че това е едно малко известно йезуитско изпитание на вярата, че нарочно отивам наблизо до изкушението, за да видя дали Бог ще се пресегне надолу да ме хване, ако падна.

— Така ли е?

— Няма нищо общо с йезуитството. Просто харесвам нейната компания. Повечето хора никога не виждат по-надалеч от свещеническата якичка, но Вероника изобщо не я забелязва. Кара ме да забравя, че съм свещеник.

— Какво ще стане, ако не издържиш изпитанието?

— Никога няма да позволя това да се случи. Вероника също. — Донати направи знак към колата си. После се обърна към Габриел и попита: — Как мина срещата ти с Карло?

— Делово.

— Той спомена ли моето име?

— Говори само най-добри неща за теб.

— Какво искаше?

— Мисли, че би било добра идея да изоставя разследването.

— Предполагам, не ти е признал, че е убил Клаудия Андреати.

— Не, Луиджи, не е.

— А сега какво?

— Ще намеря нещо неустойимо — отговори Габриел. — А после ще го счупя на парчета.

— Само гледай да не е моята Църква — или мен.

Донати направи две тържествени движения с дългата си ръка, едно вертикално и едно хоризонтално, и изчезна на задната седалка в колата си.

* * *

Докато Габриел и Киара стигнат до Виа Грегориана, снегът престана. Габриел спря в края на улицата и надзърна нагоре по хълма към църквата „Тринита дей Монти“. Уличните лампи бяха угаснали — още едно усилие на правителството да спести ценни ресурси. Изглежда, Рим отстъпваше назад във времето. Габриел едва ли би се изненадал, ако видеше някоя колесница да трополи към тях в мрака.

Колите бяха паркирани нагъсто до тесните тротоари и те вървяха, като повечето римляни, в средата на улицата. Моторът на раздрънкан фиат чукаше като трошачка за лед, но иначе не се чуваха никакви звуци, само ритмичното потракване от токчетата на Киара.

Габриел усещаше силната топлина от гръдта ѝ, притисната в ръката му. Представи си я легнала гола в леглото им, неговия личен Модилияни. Частица от него искаше да я задържи там, докато в утробата ѝ се появи дете, но това не беше възможно; случаят се беше вкопчил в него. Да го изостави бе равносилно на това да изостави частично реставриран шедьовър. Той щеше да търси истината не заради генерал Ферари, нито дори заради своя приятел Луиджи Донати, а заради Клаудия Андреати. Образът ѝ, лежаща мъртва на пода в базиликата, сега висеше в кошмарната галерия на паметта му — „Смъртта на девата“, маслено платно от Карло Маркезе.

Мъртвите жени са като банковите трезори. Почти винаги съдържат неприятни тайни...

Бръмченето от приближаващ мотоциклет разми образа в мислите на Габриел. Набираше скорост директно към тях, а лъчът от фара му трептеше по паветата. Габриел побутна Киара по-близо до паркираните коли и насочи поглед към фигурата с каска върху мотора. Той управляваше машината с една ръка. Другата, дясната, бе пъхната в предницата на коженото му яке. Когато я извади, Габриел видя ясният силует на пистолет със заглушител, завит на цевта. Първо пистолетът се насочи към гърдите на Габриел. После се завъртя на няколко градуса и се прицели в Киара.

Габриел усети внезапна празнота на гърба си, където обикновено носеше своята берета. Като студент по *крав мага*, израелската дисциплина по бойни изкуства, той бе обучен на много техники за неутрализиране на въоръжен противник. Но почти всички те включваха противник, застанал наблизко, а не препускащ с висока скорост на мотоциклет. Габриел нямаше друг избор, освен да разчита на един от основните принципи от арсенала на Службата: когато имаш няколко прилични възможности, импровизирай и го направи бързо.

Той вдигна лявата си ръка и събори Киара върху паветата. После, с жесток удар с десния си лакът, счупи страничното огледало на най-близката кола. Хвърлянето, макар и без нужната скорост, бе поразително точно. Убиецът сви инстинктивно, за да избегне огледалото, и така премести пистолета от целта си за една-две съдбоносни секунди. Габриел веднага клекна. Сетне, когато моторът се спусна към него, той заби рамо във визьора на каската, разделяйки човек, мотор и пистолет. Убиецът се плюсна върху паветата, а

пистолетът остана на няколко сантиметра от хватката му. За всеки случай Габриел му счупи китката и изрита каската от главата му. Убиецът имаше тен на калабриец. Дъхът му вонеше на тютюн и страх.

— Имаш ли някаква представа кой съм аз? — попита спокойно Габриел.

— Не — изпъшка убиецът, стискайки счупената си ръка.

— Това означава, че си най-тъпият наемен убиец, стъпвал някога по земята. — Габриел вдигна пистолета, „Хеклер и Кох“, 45 калибър, и го насочи в лицето на убиеца. — Кой те изпрати?

— Не знам — отговори запъхтяно убиецът. — Никога не съм знаел.

— Погрешен отговор.

Габриел допря края на заглушителя в коляното на убиеца.

— Хайде да опитаме още веднъж. Кой те изпрати?

[1] Италианско пенливо вино. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
ГРАДЪТ НА БОГА

17.

ЛЕТИЩЕ „БЕН ГУРИОН“, ИЗРАЕЛ

В залата за пристигащи на летище „Бен Гурион“ има специална приемна стая, запазена за персонала на Службата. Когато Габриел и Киара влязоха в късния следобед на другия ден, те с изненада откриха, че тя е заета от един-единствен човек. Той бе скръстил крака в креслото от изкуствена кожа и четеше съдържанието на кафява папка под светлината на халогенна лампа. Беше облечен с графитеносив костюм, разкопчана на врата риза и чифт стилни сребърни очила, твърде мънички за лицето му. Цялостното впечатление беше на зает чиновник, навакстващ с документацията си между полетите, което не беше далеч от истината. Откакто пое контрола върху Службата, Узи Навот прекарваше много време по самолетите.

— На какво дължим честта? — попита Габриел.

Навот вдигна поглед от папката, сякаш бе изненадан от пристигането им.

— Не всеки ден някой се опитва да убие двама агенти от Службата насред Рим — отговори той. — Всъщност това май се случва винаги, когато ти си в града.

Навот остави папката в секретното си куфарче и бавно се изправи на крака. Беше натежал с няколко килограма от последния път, когато Габриел го видя, доказателство, че не се придържаше към режима на строга диета и упражнения, наложен от взискателната му съпруга, Бела. Или може би, помисли си Габриел, поглеждайки към новите бели косми в късата коса на Навот, той просто усещаше стреса от огромната по обем работа. И правилно. Държавата Израел се конфронтираше с бъркотията в Арабския свят и се изправяше пред безброй заплахи. На върха в списъка стоеше перспективата иранската ядрена програма да даде плодове въпреки тайната война със саботажи и убийства, водена от Службата и нейните съюзници.

— Всъщност — каза Узи, повдигайки вежди — не изглеждаш толкова зле за човек, който едва е оцелял след опит за убийство.

— Не би го казал, ако можеше да видиш синините по рамото ми.

— Ето какво получаваш заради това, че си влязъл в дома на човек като Карло Маркезе невъоръжен. — Навот се намръщи неодобрително. — Трябваше да си поговориш с Шимон Пацнер, преди да приемеш поканата. Той можеше да ти каже някои неща за Карло, които дори твоят приятел монсеньор Донати не знае.

— Например?

— Да кажем просто, че от известно време Службата следи Карло.

— Защо?

— Защото Карло никога не е бил много взискателен при подбора на компанията си. Но нека да не бързаме — допълни Навот. — Стареца иска да ти разкаже останалото. Брой минутите до пристигането ти.

— Има ли някакъв шанс да ни позволиш да се качим на следващия самолет, излитащ от страната?

Узи отпусна тежката си ръка върху рамото на Габриел и го стисна.

— Боя се, че няма да ходите никъде — натърти той. — Поне не сега.

* * *

В сърцето на Йерусалим, недалеч от Стария град, се виеше тиха уличка, потънала в зеленина, известна като улица „Наркис“. Жилищната кооперация на номер 16 беше малка, само на три етажа, и скрита частично зад здрава варовикова стена. Избуяло евкалиптово дърво засенчваше малките балкончета; градинската врата скърцаше при отваряне. Във фойето имаше панел с три бутона и три табелки с имена. Малцина звъняха на обитателите на най-горния етаж, защото те рядко оставаха у дома си. На съседите бе казано, че съпругът, необщителен човек с посребрени слепоочия и яркозелени очи, е художник, който пътува често и ревниво пази уединението си. Те вече не вярваха, че това е истина.

В дневната на апартамента висяха картини. Имаше три платна от дядото на Габриел, известния немски експресионист Виктор Франкел, и още няколко творби от майка му. Имаше и неподписан портрет в три четвърти на изпит млад мъж, който изглеждаше преследван от сянката на смъртта. Сякаш потънал в спомени, Ари Шамрон се взираше в него.

Беше облечен, както обикновено, в изгладени жълтеникавокафяви панталони, бяла памучна риза и кожено яке с незакърпена дупка на дясното рамо. Когато Габриел, Киара и Узи влязоха, той изгаси бързо турската си цигара без филтър и остави фасата в декоративния съд, който ползваше за пепелник.

— Как влезе тук? — попита Габриел.

Шамрон вдигна ключ.

— Мислех, че съм ти го взел.

— Така е — отговори Шамрон и вдигна рамене. — От интендантството бяха тъй добри да ми дадат дубликат.

Интендантството бе отдел в Службата, който се занимаваше със седалищата и други обезопасени имоти. Апартаментът на улица „Наркис“ някога попадеше в тази категория, но Шамрон го повери на Габриел като отплата за извършените услуги — акт на щедрост, който, според Ари, му позволяваше да влиза в апартамента, когато си поиска. Той пъкна ключа в джоба си и изгледа Габриел с воднистите си сини очи. Ръцете му, осеяни със старчески петънца, бяха отпуснати върху дръжката на бастун от маслиново дърво. Сякаш бяха взети назаем от мъж, два пъти по-едър от него.

— Започвах да си мисля, че никога вече няма да се видим — каза той след секунда. — Сега, изглежда, Карло ни събра отново.

— Не знаех, че вие двамата сте на „ти“.

— Карло? — Шамрон присви силно сбръчканото си лице в изражение на дълбоко презрение. — От известно време насам Карло Маркезе заема специално място в сърцата ни. Той е транснационалната заплаха на утрешния ден, престъпник без граници, убеждения или съвест, който е готов да върти бизнес с всеки, стига да падат пари.

— Кой са партньорите му?

— Както можеш да очакваш, Карло предпочита престъпленията му да бъдат организирани. Също така е нещо като глобалист, от което се възхищавам. Върти бизнес с руската мафия, с японската якудза и с китайските банди, които контролират Хонконг и Тайван. Но онова, което ни тревожи най-много, са връзките му с множество криминални банди от Южен Ливан и долината Бекаа. Техните членове са почти изцяло шиити. Също така са свързани с най-опасната терористична група в света.

— „Хизбула“?

Шамрон кимна бавно.

— Сега, след като привлякох вниманието ти, се чудя дали би ми угодил, изслушвайки останалата част от историята.

— Сигурно зависи от края.

— Тя свършва така, както винаги.

Шамрон се усмихна изкусително, с онази усмивка, която пазеше за вербуването, и запали още една цигара.

* * *

Интендантството си бе позволило волността да снабди опразненото килерче с всички провизии, необходими за бойна дружина. Киара се погрижи за кафето, докато Габриел приготви поднос с бисквити и разни други сладкиши. Постави го точно пред Навот, а после отвори френския прозорец, водещ към терасата. Хладният следобеден въздух миришеше на евкалипт и бор, и едва доловимо — на жасмин. Той постоя там за момент, наблюдавайки издължаването на сенките по тихата уличка, докато Шамрон описваше зараждането на сатанинския съюз между Карло Маркеше и шиитските фанатици от „Хизбула“.

Бе започнало скоро след кратката, но унищожителна война между Израел и „Хизбула“ през 2006 г. Конфликтът бе погубил въоръжените сили на „Хизбула“. Разруши и голяма част от широката социална инфраструктура — училищата, болниците и жилищата, които „Хизбула“ използваше, за да си купува подкрепата на традиционно бедните ливански шиити. Лидерите на „Хизбула“ се нуждаеха от голямо финансиране за бързо преустройство и въоръжаване. Не е изненадващо, че се обърнаха към двамата си най-надеждни покровители — Сирия и Иран.

— Парите се изливаха известно време — продължи Шамрон, — но после внезапно земята под краката на „Хизбула“ се разтресе. Тъй наречената *Арабска пролет* разлюля здравата Сирия. А международната общност най-накрая реши, че е време да наложи реални санкции на Иран заради ядрената му програма. Моллите бяха принудени да цепят стотинката. Някога те финансираха „Хизбула“ с по двеста милиона долара годишно. Сега е само малка частица от това.

Шамрон замълча. Седеше със скръстени на гърдите ръце, навел леко глава на една страна, сякаш току-що бе чул познат глас откъм улицата. Навот седеше до него в идентична поза. Но за разлика от Шамрон, който се взираше в Габриел, Узи гледаше надолу, към чинията с виенски масленки, с изражение на подчертано безразличие. Габриел поклати бавно глава. Бяха минали много месеци от последната му операция заедно със Службата, но изглежда, че в негово отсъствие не се беше променило нищо друго, освен цвета на косата на Навот.

— „Хизбула“ осъзна, че има сериозен дългосрочен проблем — обясни Навот, продължавайки оттам, където Шамрон спря. — Тъй като вече не можеха да разчитат на щедростта на покровителите си, те трябваше да намерят независим, надежден източник за финансиране на своите операции. Не им отне много време, за да решат как да процедурат.

— Престъпност — намеси се Габриел.

— Крупна престъпност — поясни Навот и грабна една бисквитка от подноса. — „Хизбула“ е като фамилията Гамбино, подсилват се отвън. Но могат да действат като паразити.

— Което означава, че се вкопчват в други престъпни организации?

Узи кимна и се угости с още една бисквитка.

— Те се включват във всичко — от търговията с кокаин в Южна Америка до контрабандата на диаманти в Западна Африка. Въртят и оживен бизнес с фалшиви маркови стоки — от дамски чанти „Гучи“ до пиратски дивидита.

— И са добри в това — допълни Шамрон. — Сега „Хизбула“ притежава поне осемдесет хиляди снаряда и ракети, способни да достигнат до всеки квадратен сантиметър в Израел. Можеш да бъдеш сигурен, че не ги получават като късат билети. В голяма степен превъоръжаването им се финансира от глобална престъпна вълна. А Карло е един от най-надеждните партньори на „Хизбула“.

— Как разбрахте за него?

Шамрон огледа ръцете си, преди да отговори:

— Преди около шест месеца успяхме да идентифицираме един висш агент в апарата на „Хизбула“ за престъпно набиране на средства. Той се казва Мохамед Касем. Тогава работеше в нещо, наречено

Ливанска византийска банка. Примамахме го в Кипър с една жена. После го затворихме в сандък и го докарахме тук.

Шамрон изгаси бавно цигарата си.

— При разпита Касем ни даде точни данни за престъпните предприятия на „Хизбула“, включително за партньорството им с неизвестната дотогава италианска фигура от организираната престъпност на име Карло Маркезе. Според Касем връзката е многостранна, но е съсредоточена около търговията с крадени антики.

— А какво внася „Хизбула“ в тази връзка?

— Ти си експертът по незаконна търговия с антики. Каж ми.

Габриел си спомни какво му каза генерал Ферари на срещата им на Пиаца ди Сант’Игнацио: че мрежата получавала крадени стоки от някого в Близкия изток.

— „Хизбула“ осигурява редовен поток от стоки за партньорството им — заяви той. — Те действат в някои от най-значимите в археологическо отношение райони в света. Например Южен Ливан е съкровищница на финикийски, гръцки и римски антики.

— Но тези антики не струват много, ако не бъдат предложени на пазара с приемливи документи за произход — възрази Шамрон. — Ето къде се намесва Карло и неговата мрежа. Очевидно и двете страни си помагат добре.

— А Карло знае ли с кого върти бизнес?

— Карло е, както казваме, космополит.

— Кой ръководи операцията от страна на „Хизбула“?

— Касем не може да ни каже това.

— Защо не сте споделили с италианците онова, което знаете?

— Направихме го — отговори Узи Навот. — Всъщност аз го направих лично.

— И каква беше тяхната реакция?

— Карло има приятели на високи постове. Карло е близък с Ватикана. Не можем да пипнем човек като Карло въз основа на показанията на banker от „Хизбула“, който бе задържан по доста неофициален начин.

— И оставихте нещата така.

— Нуждаехме се от сътрудничеството на италианците по други въпроси — отговори Навот. — Боя се, че оттогава постигнахме само

ограничен успех в пресичането на паричните потоци от престъпните мрежи на „Хизбула“. Те са невероятно адаптивни и устойчиви на външно проникване. И също така оперират в страни, които не са точно приятелски настроени към нашите интереси.

— Което означава — намеси се Шамрон, — че твоят приятел Карло ни е предоставил уникална възможност. — Втренчи се в Габриел през облак цигарен дим. — Въпросът е дали ти искаш да ни помогнеш.

Ето я, помисли си Габриел — отворената врата. Както обикновено, Шамрон не му оставяше друг избор, освен да влезе.

— Какво точно имаш предвид?

— Искаме да елиминираш основния източник за финансиране на един враг, който се е закълел да ни изтрие от лицето на земята.

— Това ли е всичко?

— Не — каза Шамрон. — Мислим, че за всички замесени ще е най-добре да извадиш и Карло Маркезе от бизнеса.

18. ЙЕРУСАЛИМ

Следващият ден беше петък, което означаваше, че Йерусалим, разединената Божия цитадела на хълма, бе по-изнервен от обикновено. По източния край на Стария град, от Дамаскинската порта до Гетсиманската градина, металните барикади искряха под силното зимно слънце, охранявани от стотици израелски полицаи в сини униформи. Зад стените набожни мюсюлмани се тълпяха пред порталите на Харам аш Шариф, третото свято място за исляма, и чакаха да видят дали ще ги пуснат да се молят в джамията „Ал Акса“. Поради последната вълна от ракетни атаки на „Хамас“ ограниченията бяха по-строги от обикновено. Пускаха жените и мъжете на средна възраст, но *ал шабаб*, младежите, бяха връщани. Те се гневяха в малките дворчета по улицата към Портата на лъва или пред стените на Йерихонския път. Там един брадат салафистки имам ги уверяваше, че дните им на унижение са преброени, че на евреите, бившите и настоящи господари на дважди обетованата земя, времето им тук изтича.

Габриел спря да послуша проповедта, а после тръгна по пътеката, водеща към долината на река Кедрон. Когато мина край гробницата на Авесалом, видя голямо арабско семейство да идва срещу него откъм квартала Силуан в Източен Йерусалим. Всички жени бяха забулени, а най-голямото момче приличаше поразително на палестинския терорист, когото Габриел уби преди много години на една тиха уличка в сърцето на Цюрих. Семейството вървеше в редици по четирима, без да остави място за Габриел. За да не предизвика инцидент на религиозна основа, той отстъпи встрани от пътеката и пусна семейството да мине — акт на публичен етикет, който не предизвика нито поглед, нито кимване, нито благодарност. Забулените жени и главата на семейството се изкачиха по хълма към стените на Стария град. Момчетата останаха отзад, в импровизираната радикална джамия на Йерихонския път.

Молитвите от усилвателите на „Ал Акса“ вече отекваха в долината, смесвайки се с биенето на църковните камбани от Елеонския хълм. Докато две от трите в града Аврамови вери^[1] бяха въввлечени в битка с невероятна красота, Габриел се вгледа в безкрайните надгробни камъни в еврейското гробище и се замисли дали би могъл да посети гроба на сина си — Даниел. Преди дваисет години, в една снежна януарска нощ във Виена, Габриел измъкна безжизненото тяло на детето от ада на взривената кола. Първата му съпруга — Леа, оцеля като по чудо след атаката въпреки ужасните изгаряния по цялото ѝ тяло. Сега тя живееше в психиатрична клиника на върха на хълма Херцел, прикована в затвора на спомените и с тяло, осакатено от огъня. Страдаща от комбинация на посттравматичен стресов синдром и психическа депресия, тя постоянно преживяваше взрива. Понякога обаче имаше проблясъци на яснота. По време на един такъв промеждутък, в градината на болницата, тя даде разрешение на Габриел да се ожени за Киара. *Погледни ме, Габриел. Нищо не е останало от мен. Нищо, освен спомени.* Това бе само една от гледките, които преследваха Габриел всеки път, когато вървеше по улиците на Йерусалим. Тук, в града, който обичаше, той не можеше да намери покой. Виждаше безкрайния конфликт между арабите и евреите във всяка дума и жест и го чуваше във вика на всеки мюезин, призоваващ за молитва. В лицата на децата той съзираше призраците на хората, убити от него. А от надгробните камъни на Елеонския хълм чуваше последните писъци на дете, жертвано заради бащините си грехове.

Именно този спомен, споменът за Даниел, умиращ в ръцете му, отведе Габриел в гробището. Остана край гроба почти час, мислейки си за това какъв мъж би могъл да бъде синът му, дали щеше да стане художник, както предците си, или щеше да се занимава с нещо по-практично. Накрая, когато църковните камбани удариха един часа, той постави камъчета върху гроба и тръгна през Кедронската долина към Малката порта. Група израелски ученици от Негев чакаха на контролно-пропускателния пункт, а яркоцветните им раници бяха отворени за проверка. Габриел се присъедини бързо към тях. После, след като прошепна няколко думи в ухото на полицаая, той се плъзна край магнитните сензори и влезе в Еврейския квартал.

Точно пред него, през широкия площад, се издигаха жълтеникавите камъни на Стената на плача, изградена от Ирод, много

оспорваните останки от древната подпорна стена, заобикаляла някога великия Храм на Йерусалим. През 70 г., след безмилостна обсада, продължила много месеци, римският император Тит наредил Храмът да бъде разрушен, а бунтовните евреи от Римска Палестина да бъдат унищожени. Стотици хиляди загинали в последвалото кръвопролитие, докато съдържанието на Светая светих, включително и голямата златна менора, било отнесено в Рим — един от най-позорните епизоди на плякосване в историята на човечеството. Шест века по-късно, когато арабите завоювали Йерусалим, руините на Храма вече не се виждали, а планината Мория — мястото, считано от евреите за жилището на Бога на земята — била малко по-висока от купчина боклук. Арабите издигнали златния Купол на скалата и голямата джамия „Ал Акса“, като по този начин утвърдили ислямската религиозна власт над най-свещения парцел земя в света. Кръстоносците завзели Свещената планина от мюсюлманите през 1099 г. и превърнали светилищата в църкви — тактическа грешка, която израелците решиха да не повтарят след превземането на Източен Йерусалим през 1967 г. Сега израелските власти упражняваха строг контрол върху достъпа до планината, но администрацията на мюсюлманските свети места и на светата земя под тях оставаше в ръцете на ислямската религиозна институция, известна като Вакъф.

Онази част от Стената на плача, която се виждаше от площада, беше дълга 57 метра и висока 19. Действителната западна подпорна стена под платото на Храмовия хълм обаче е била много по-голяма, спускала се е 13 метра под площада и се е простирала на повече от четиристотин метра в Мюсюлманския квартал, скрита под жилищните сгради. След години на политически и религиозно обогрени археологически разкопки сега бе възможно да се върви почти по цялата дължина на стената през тунела на Западната стена — подземен проход, започващ от площада и стигащ до Виа Долороза. На входа Габриел го очакваше млада жена, облечена в скромна пола и със забрадка на ортодоксална еврейка.

— Той работи непрекъснато на едно място до Пещерата — информира го тя доверчиво. — Очевидно е открил нещо важно, защото е пълна развалина.

— Как можа да го кажеш?

Жената се засмя, а после поведе Габриел към върха на тясна алуминиева стълба. Тя го изведе надолу под Стария град и назад към историята. Той спря за момент под Арката на Уилсън, част от моста, който бе свързвал Храмовия хълм с горния град Йерусалим по времето на Исус, а после тръгна по наскоро павираната алея в основата на стената. Масивните камъни в основата блестяха под светлината от лампите и бяха хладни на пипане. Само на няколко метра нагоре се намираха хаотичните пазарни улици на съвременния Мюсюлмански квартал, но тук, в подземнието на времето, тишината бе абсолютна.

Секцията от тунела, известна като Пещерата, всъщност представляваше мъничка синагога с вид на пещера, разположена в част от стената, за която се смяташе, че е най-близката точка до древното място на Светая светих. Както обикновено, малка групичка ортодоксални еврейки се молеха в синагогата, а пръстите им бяха притиснати набожно към камъка. Габриел мина тихо покрай тях и тръгна към брезентовата завеса, висяща на няколко метра оттам. Вдигна завесата и надзърна надолу в рова на разкопките, дълбок около шест метра. На дъното, окъпан в блясъка от ярки бели светлини, един самотен археолог чоплеше нежно черната пръст с мъничка лопатка.

— Какво е това? — попита Габриел, а гласът му отекна в бездната.

— Не е *това* — коригира го Ели Лавон и се отмести, за да разкрие фокуса на труда си — рамото, ръката и дланта на човешки скелет. — Наричаме я Ривка — поясни той. — И освен ако не греша, което е малко вероятно, тя е умряла в една и съща нощ с Храма.

— Доказателства, професор Лавон — настоя Габриел, предизвиквайки го закачливо. — Къде са доказателствата?

— Навсякъде около нея. — Лавон посочи към правоъгълните камъни, забити в пръстта. — Те са от самия Храм и лежат тук, защото римляните са ги метнали през стената в нощта, когато са опустошили Дома на Бога. Фактът, че останките на Ривка лежат сред камъните, а не под тях, предполага, че е била хвърлена през стената по същото време. Също и фрактурите по цялото й тяло.

Ели огледа почтително останките, без да каже нищо.

— Според Йосиф Флавий, единствения ни извор за случилото се през онази нощ, няколко хиляди евреи се втурнали в Храма, след като римляните го подпалили. Подозирам, че Ривка е била сред тях. Кой

знае? — допълни с въздишка той. — Възможно е да е видяла самия Тит да влиза в Светая светих, за да вземе свещената си плячка. След това... е настъпил адът на земята.

— Тит не е бил първият грабител на света — отбеляза Габриел. — И за жалост, не е бил и последният.

— И аз така чувам. — Лавон вдигна поглед. — Чувам също, че някой се опитал да те застреля онази нощ в Рим.

— Всъщност си мисля, че се целеше в жена ми.

— Много неразумно. Жив ли е още?

— За момента.

— Някаква представа кой го е пратил?

Габриел пусна парчето гръцка керамика в ямата. Лавон го хвана сръчно във въздуха и го огледа под блясъка на работните си лампи.

— Червенофигурна, атическа, пети век преди Христа, вероятно от майстор Менелаос.

— Много впечатляващо.

— Благодаря ти — отговори Ели. — Но не го пускай пак така.

* * *

Старият Йерусалим бе свързан с новия град отново с пешеходен мост. Той се простираше от портата Яфа до лъскавия мол „Мамила“, едно от малкото места в страната, където арабите и евреите се смесваха със сравнително малко напрежение. Както обикновено, Габриел и Лавон се сдърпаха по въпроса къде да хапнат, преди най-накрая да се спрат на едно модно кафене в европейски стил. Израел от тяхната младост беше земя без телевизия. Сега си имаше всичките материални блага на Запада, всичко друго, освен мир.

Разговорът вътре беше невъзможен заради усилената до дупка техно поп музика и те седнаха на осветената от слънцето тераса, на маса, от която стените на Стария град се виждаха от птичи поглед. Вятърът развяваше рядката коса на Лавон. Той глътна таблетка антиацид, преди да докосне храната.

— Все още? — попита Габриел.

— Това е вечно, като Йерусалим.

Габриел се усмихна. Понякога дори на него му беше трудно да си представи, че книголюбивият хипохондрик, седнал пред него, се смяташе за най-добрия специалист по проследяване, създаван някога от Службата. За пръв път работи с Лавон в операцията „Божи гняв“. В продължение на три години те бяха почти постоянни спътници, убивайки както нощем, така и посред бял ден, живеейки в страх, че всеки момент ще бъдат арестувани от полицията в Европа. Когато екипът им най-сетне беше разформиран, Лавон вече страдаше от множество стресови разстройства, включително и пословичния нервен стомах. Той се установи във Виена, където отвори малко детективско бюро за разследвания на събития от времето на войната. Оперирайки с минимален бюджет, той успя да проследи авоари, плячкосани по времето на холокоста, на стойност милиони долари и изигра важна роля при изкопчването на мултимилардни споразумения от швейцарските банки. Но когато една бомба разруши офиса му и уби двама негови служители, Лавон се върна в Израел, отдавайки се на първата си любов, археологията. Сега работеше като професор по библейска археология в Еврейския университет в Йерусалим и редовно участваше в разкопки из страната, като тези в тунела на Западната стена.

— Почти не мога да си спомня как изглеждаше това място преди Шестдневната война — замисли се Лавон, сочейки към долината под терасата. — Родителите ми ме водеха тук да видя бодливата тел и йорданските артилерийски платформи по линията на примирието от четиридесет и девета. На евреите не им беше позволено да се молят пред Стената на плача или да посещават гробището на Елеонския хълм. Дори християните трябваше да представят кръщелно свидетелство, преди да ги пуснат да посетят техните свети места. А сега нашите приятели на Запад искат от нас да предадем суверенитета над Стената на палестинците. — Той поклати бавно глава. — Заради мира, разбира се.

— Това са купчина камъни, Ели.

— Тези камъни са напоени с кръвта на нашите предци. И именно заради тези камъни ние имаме право на отечество тук. Палестинците разбират това, което обяснява претенциите им, че Храмът не е съществувал никога.

— Отричане на Храма — каза Габриел.

Лавон кимна замислено.

— То е пръв братовчед на отричането на холокоста и сега е широко разпространено в Арабския и в ислямския свят. Сметката е много проста. Няма холокост, няма Храм...

— Няма евреи в Палестина.

— Точно така. Но това не са само приказки. Използвайки религиозната институция на Вакъфа, палестинците се опитват систематично да заличат всички доказателства, че на Храмовия хълм някога действително е имало храм. Тук, в Йерусалим, ние всеки ден водим археологическа война. Едната страна се опитва да съхрани миналото, а другата се опитва да го разруши под маската на строителни проекти като джамията „Маруани“.

С капацитет да побере седем хиляди богомолци, джамията бе разположена в югоизточния край на Храмовия хълм, в древна подземна кухня, известна като Конюшните на Соломон. Грандиозният строителен проект дестабилизира свещеното плато и създаде опасна издупина в южната стена. По договорено споразумение между израелското правителство и Вакъфа, една инженерна фирма от Йордания направи ремонт, оставяйки грозна бяла кръпка, която се виждаше ясно от целия град.

— Естествено — продължи Лавон, — строителен проект с размерите на джамията „Маруани“ измести няколко тона пръст и отломки. И какво мислиш, че прави с тях Вакъфът? — И бързо отговори на собствения си въпрос:

— Изхвърлят ги на общинското сметище или просто ги хвърлят през стените в Кедронската долина. Аз участвах в екипа, който ги пресяваше. Намерихме стотици артефакти от времето на Първия и Втория храм. Липсваше им подходящият археологически контекст, разбира се, защото бяха откъснати от оригиналната си среда. — Той спря за малко, после допълни: — Точно като това парче гръцка керамика, с което се разхождаш.

— Човек като теб често може да разбере много неща от един-единствен фрагмент.

— Откъде го взе?

— От дома на един грабител на гробници в Черветери.

— Роберто Фалконе?

Габриел кимна.

— Моля те, кажи ми, че не си го бутнал в онази вана с царска вода.

— Киселината не е в моя стил, Ели. Много бавно действа.

— И става голяма бъркотия — допълни Лавон и кимна. — Сега, предполагам, ще ми кажеш, че има връзка между Фалконе и жената, която падна от купола в базиликата.

— Името му е Карло Маркезе — поясни Габриел. — Карло контролира глобалната търговия с крадени антики. И е близък с „Хизбула“. Ние ще го изкараме от бизнеса.

— Ние?

— Не мога да го направя сам, Ели. Нуждая се от археолог, който може да разчете счетоводния баланс и знае как да проследи мръсните пари. Би било добре, ако умее и да се оправя на улицата.

— Мислех, че си се пенсионирал.

— И аз така мислех — отговори Габриел, — но поради някаква причина, изглежда, никога не оставам задълго в пенсия.

Лавон погледна към стените на Стария град.

— За какво си мислиш, Ели?

— Не за какво. А за кого.

— Ривка?

Лавон кимна.

— Тя е чакала две хиляди години — каза Габриел. — Може да почака още малко.

[1] Християнството, ислямът и юдаизмът — и за трите религии Йерусалим е свещен град. — Б.пр. ↑

19.

БУЛЕВАРД „ЦАР САУЛ“, ТЕЛ АВИВ

Още едно нещо не беше се променило в отсъствието на Габриел: сградата на булевард „Цар Саул“. Тя беше сива, безлична и най-доброто от всичко — анонимна. Над входа не висеше никаква емблема, никакви месингови букви не обявяваха самоличността на нейните обитатели. Всъщност там нямаше нищо, което да предполага, че това е щабът на една от най-страховитите и уважавани разузнавателни служби в света. Един по-близък оглед на зданието обаче би разкрил съществуването на сграда в сградата, със собствено електрическо захранване, водоснабдяване, канализация и със свои собствени сигурни комуникационни системи. Служителите носеха по два ключа. Единият отваряше немаркираната врата във фойето; другият задвижваше асансьора. Онези, които извършеха непростимия грях да изгубят един от двата си ключа, бяха прогонвани в Юдейската пустиня и никой нито ги виждаше, нито ги чуваше повече.

Габриел беше минавал през фойето само веднъж, в деня след първата си среща с Шамрон. От този момент нататък той влизаше в сградата само „от задния вход“, през подземния гараж. И сега мина оттам, с Киара и Ели Лавон до себе си. Те слязоха по три стълбищни площадки, след това продължиха по празен коридор до врата, маркирана с 456В. Стаята от другата страна някога беше склад за остарели компютри и износени мебели и често се използваше от нощния персонал като тайно място за романтични срещи. Сега на булевард „Цар Саул“ бе известна като Бърлогата на Габриел. Кодът за шифрованата ключалка бе рождената му дата. Според един шегаджия от Службата, това бе най-добре пазената тайна в цял Израел.

— Какво не е наред? — попита Ели, когато ръката на Габриел се поколеба върху клавиатурата.

— Моментна загуба на паметта.

— Не можеш да си спомниш кога е рожденият ти ден?

— Не — отвърна Габриел и набра кода. — Просто не мога да повярвам, че беше толкова отдавна.

Той влезе в стаята, включи осветлението и огледа стените. Те бяха покрити с останки и призраци от минали операции. Всичко бе довело до спасяването на невинни и всичко бе просмукано с кръв, повечето от нея — на Габриел. Той отиде до черната дъска, последната черна дъска в цялата сграда, и видя бледи следи от собствения си почерк — очертанятията на операция, известна под кодовото име „Шедьовър“. Тя доведе до успешен саботаж на иранските съоръжения за обогатяване на уран и осигури на Израел и на Запада още няколко години от така необходимото им време. Сега, изглежда, времето изтичаше. Иранците отново бяха на прага да реализират ядрените си мечти. И изглежда, възнамеряваха да накажат всеки, който се опита да застане на пътя им, използвайки „Хизбула“, пламенния си помощник, като свой инструмент за отмъщение.

— Ако Службата някога построи музей — каза Лавон, — той няма да е пълен, ако не съдържа копие на тази стая.

— Как ще нарекат изложбата?

— Селото на прокълнатите.

Отговорът не дойде от Лавон, а от висок мъж, облечен в туид, застанал на прага с тънка папка под мишница. Йоси Гавиш беше старши офицер от „Проучване“, аналитичния отдел на Службата. Роден в Лондон и завършил колежа „Ол Соулс“, той все още говореше иврит с подчертан английски акцент и не можеше да работи без редовни доставки на чай „Ърл Грей“ и бисквити „Маквити“, подпомагащи храносмилането.

— Не мога да повярвам, че отново съм тук — възкликна той.

— Аз също. — Габриел кимна към папката и попита: — Какво имаш там?

— Всичко, което Службата знае за Карло Маркезе. — Йоси остави папката върху една от работните маси и се огледа. — Да не би Узи да очаква ние четиримата сами да се заемем с Карло и с „Хизбула“?

— Не се безпокой — усмихна се Габриел. — Другите ще дойдат скоро.

* * *

Почти цяла сутрин от „Личен състав“ издирваха останалите членове от екипа на Габриел и веднага му ги пращаха долу, в малката му тъмница без прозорци. През повечето време измъкването им минаваше гладко, но в няколко случая срещнаха твърда съпротива. Всички оплаквания бяха препращани директно до Узи Навот, който даваше да се разбере, че няма да толерира никакви разногласия.

— Това не е Арабският свят — каза той на един недоволен шеф на отдел. — Това е Службата. И при нас все още цари тоталитаризъм.

Те пристигнаха на неравни интервали, като членове на подривен екип, завръщащ се в базата след успешен нощен набег. Пръв дойде Яков Росман, сипаничав бивш специалист по антитероризъм от Шабак, израелската служба за вътрешна сигурност, който сега ръководеше агенти в Сирия и Ливан. После се появи двойка универсални полеви агенти — Оded и Мордекай, последвани от Римона Щерн, бивш офицер от военното разузнаване, която сега се занимаваше с въпроси, свързани с иранската ядрена програма. Рубенсов тип жена с пясъчноруса коса, Римона по случайност беше и племенница на Шамрон. Габриел я познаваше още от дете. Най-скъпите му спомени от Римона бяха за едно безстрашно малко момиченце на тротинетка, спускащо се надолу по стръмната алея в двора на къщата на вуйчо си.

После на прага се появи дребничка тъмнокоса жена на име Дина Сарид. Жива база данни, тя можеше да изрецитира времето, мястото, извършителите и жертвите на всеки терористичен акт, извършен срещу израелски и западни цели, включително и дълъг списък със зверствата, извършени от висококвалифицираните убийци от „Хизбула“. В продължение на много години тя фокусираше значителните си аналитични умения върху Имад Мугния, военен командир на „Хизбула“ и висш жрец на терора. Действително, до голяма степен благодарение на работата на Дина, Мугния срещна заслужения си край в Дамаск през 2008 г., когато една бомба се взриви под колата му. Дина отбеляза кончината на Мугния с посещение на гробовете на майка си и на двете си сестри. Те бяха убити на 19 октомври 1994 г., когато терорист самоубиец от „Хамас“, другия съюзник на Иран, се взриви в автобус № 5 на улица „Дизенгоф“ в Тел Авив. Дина бе сериозно ранена при атаката и все още накуцваше леко.

Както обикновено, Михаил Абрамов пристигна последен. Висок като върлина и рус, с фино лице и очи с цвят на глетчер, той бе

емигрирал от Русия в Израел още като тийнейджър и бе постъпил в Саярет Маткал, елитния отряд за специални операции към израелските въоръжени сили. Ари Шамрон го описа веднъж като „Габриел без съвест“. Той лично бе убил неколцина от мозъците на терора от „Хамас“ и от палестинския „Ислямски джихад“. Сега изпълняваше подобни мисии за Службата, макар огромният му талант да не се ограничаваше строго до оръжията.

В коридорите и заседателните зали на булевард „Цар Саул“ деветимата мъже и жени, събрани в стая 456 В, бяха известни под името „Барак“ — думата на иврит за светкавица — заради тяхната способност да се събират и да удрят бързо. Бяха се сражавали заедно, често в условията на непоносим стрес, на тайни бойни полета, простиращи се от Москва до Карибите или до пустинята Руб ел Хали в Саудитска Арабия. Габриел извади късмет да оцелее при последната им операция, но сега отново стоеше пред тях, на вид не по-зле отпреди, заплениявайки ги с една история. В нея се разказваше за жена музеен куратор, чийто баща бил грабител на гробници, за свещеник с опасна тайна и за важен мафиот на име Карло Маркезе, който въртял бизнес с най-опасната терористична група в света. Целта на операцията, обясни Габриел, ще бъде проста. Те ще съставят досие, което да съсипе Карло, и междувременно ще ударят в сърцето на „Хизбула“. Но нямаше да е достатъчно просто да докажат, че Карло Маркезе е престъпник. Щяха да открият *кордата* — въжето, свързващо го директно с „Хизбула“. И тогава щяха да му го закачат на шията.

* * *

Те бяха разнородно семейство и както във всички семейства, имаше дребнава завист, неизказано негодувание и обичайните дрязги между братя и сестри. Въпреки това, успяха да се разделят на подгрупи и да се захванат за работа с минимум препирни. Йоси, Киара и Мордекай се захванаха с Карло, докато Дина, Римона, Яков и Михаил се заеха с мрежите за престъпно набиране на средства за „Хизбула“. Габриел и Ели Лавон се носеха някъде по средата, защото тяхната задача бе да открият връзката между двете организации — или

както се изрази Лавон, венчалната халка, която съединяваше Карло и „Хизбула“ в престъпен брачен съюз.

Не след дълго стените на стая 456 В отразяваха уникалното естество на тяхното начинание. От едната страна бяха окачени схеми на публичната бизнес империя на Карло Маркезе; от другата — известните елементи от търговската организация на „Хизбула“. Тя имаше една-единствена задача: да осигурява стабилен паричен поток към най-опасната терористична група, която светът бе виждал някога. Именно „Хизбула“, а не Ал Кайда, първа превърна човешки същества в бомби и „Хизбула“ първа достигна истински глобален капацитет за действие. Всъщност в два случая тя успя да протегне пипалата си през Атлантика и да атакува цели в Буенос Айрес: първо през 1992 г., когато взриви бомба в израелското посолство, убивайки двайсет и девет души, и отново през 1994 г., когато разруши Еврейския културен център в Аржентина, където загинаха деветдесет и пет души. Редиците на „Хизбула“ бяха пълни с няколко хиляди изключително добре обучени терористи, мнозина от тях скрити сред световната ливанска диаспора, а огромният ѝ арсенал от оръжия, включващ няколко ракети „Скъд“, я превръщаше в единствената терористична група в света, притежаваща балистични ракети. Накратко, „Хизбула“ имаше способността да извърши ужасяващи терористични атаки, когато и където си поиска. Изискваше се само благословията от шиитските им духовни водачи в Техеран.

Аллах даваше вдъхновението на „Хизбула“, но простосмъртните се грижеха и за финансовите си нужди. Лицата им гледаха навъсено от ъгълчето на Дина в стаята. В центъра на паяжината тя постави Ливанската византийска банка. После, с помощта на Подразделение 8200, сглоби разклоненията на комуникационната матрица и телефонните обаждания, които се простираха от Бейрут до Лондон и до Триграничната зона^[1] в Южна Америка, където цареше беззаконие. Ливанската византийска банка — или ЛВБ в речника на екипа — беше лепилото, което свързваше всичко. Благодарение на кибердетективите от Подразделение 8200, екипът преглеждаше счетоводната ѝ документация, когато си поиска. Всъщност Яков се шегуваше, че знае повече за операциите и инвестициите на ЛВБ дори от самия президент на банката. Бързо стана ясно, че институцията — „А аз използвам термина много свободно“, присмя се Яков — не е нищо повече от

фасада на „Хизбула“. „Следвайте парите — инструктира ги Габриел — и с малко късмет, те ще ни заведат до човека на «Хизбула» вътре в мрежата.“

През повечето време Габриел прекара тези дни, промъквайки се по опасния път на глобалната търговия с незаконни антики — и по специално го интересуваше това как великолепните съкровища от миналото изминаваха пътя от мръсните ръце на грабителите на гробници до законния пазар. Повечето работа включваше скучен преглед на монографии, каталози, музейни бази данни, записи от аукционни къщи и публикуваните описи на търговците на антики от цял свят. Но понякога отскачаше до музея „Рокфелер“, с Ели Лавон по петите си, за да отдаде почитта си на един експерт по плячкосването от Израелската правителствена дирекция по антики. Освен това телефонираше на стар приятел в лондонския артистичен свят, който имаше много познати, забъркани в нещо, което той обичаше да нарича „непристойната страна на търговията“. Накрая поднови дискретно контактите си с генерал Ферари, който веднага му изпрати копия от някои от най-строгото охраняваните си файлове, въпреки факта, че Габриел отказа категорично да разкрие мишената си. Операцията започна и трябваше да се прилагат оперативните правила.

Това продължи дванайсет дни и дванайсет сякаш безкрайни нощи, през които всяка група се трудеше да събере своите парченца от мозайката. Лавон, библейският археолог, постоянно сравняваше търсенето им с построяването на древния подземен водопровод под Давидовия град, свързващ извора Гион с водоема Силоам. Дълъг повече от петстотин метра, той бил издълбан много бързо в скалната основа през VIII век преди Христа, докато градът се подготвял за обсадата на приближаващата асирийска армия. За да ускори процеса, цар Езекия наредил на две групи да копаят едновременно една срещу друга. Те успели да се срещнат по средата и животоспасяващата вода потекла в града.

Екипът преживя подобен епизод малко след полунощ на тринайсетия ден, когато групата на Габриел получи редовния нощен пакет с материали от Подразделение 8200. Той включваше списък с всички парични трансфери до и от сметките на Ливанската византийска банка през този ден. Документът разкриваше, че в 16,17 часа ЛВБ бе получила трансфер от един и половина милиона евро от

галерия „Наксос“ в Сен Мориц, Швейцария. После, няколко минути след пет часа бейрутско време, сума от сто и петдесет хиляди евро, десет процента от първото плащане, бе изпратена от ЛВБ до сметка на Института за религиозни дейности, известен иначе като Ватиканската банка. По-късно Ели Лавон щеше да опише атмосферата в стаята като момента, когато работниците на Езекия чули за пръв път дялането на другите през скалата. Габриел нареди на екипите си да се разровят още и до зори те вече знаеха, че са засекли своя човек.

[1] Граничният район между Бразилия, Аржентина и Парагвай, смятан за една от базите на „Хизбула“. — Б.р. ↑

20.

БУЛЕВАРД „ЦАР САУЛ“, ТЕЛ АВИВ

— Той се казва Давид Жирар. Но както почти всичко друго за него, това е лъжа.

Габриел пусна папката върху абсурдно голямото бюро на Узи Навот. Беше модерно, с плот от опушено стъкло и разположено до бронираните прозорци от пода до тавана с изглед към центъра на Тел Авив и морето. Слънцето се процеждаше едва-едва през вертикалните щори, пленявайки Навот в решетките на сенките си. Той не докосна папката и махайки с ръка, подкани Габриел да му разкаже подробностите.

— Истинското му име е Дауд Гандур. Роден е в селцето Тайр Диба в Южен Ливан, на същото място, където е роден и Имад Мугния, което означава, че вероятно са се познавали и са израснали заедно.

— И как така е стигнал от дупка като Тайр Диба до галерия за антики в Сен Мориц?

— По ливанския начин — отговори Габриел. — През 1970 г., когато Арафат и ООП се установиха в Южен Ливан, семейство Гандур се мести в Бейрут. Очевидно Дауд е бил изключително умно дете. Когато му дошло времето да влезе в университета, той се преместил в Париж да изучава антична история в Сорбоната.

— Тогава ли Дауд Гандур става Давид Жирар?

— Не, чак когато се мести в Оксфорд — отговори Габриел. — След като завършва докторската си дисертация по класическа археология, той започва работа в отдела за антики на „Сотбис“ в Лондон. Бил е там в края на деветдесетте, когато „Сотбис“ бяха обвинени в продажба на антики с недоказан произход. Напуска Лондон и изпада в немилост.

— И започва да работи за себе си?

Габриел кимна.

— Колко струва да отвориш галерия в Сен Мориц?

— Много.

— Откъде е взел парите?

— Добър въпрос.

Габриел извади една снимка от папката и я плъзна по бюрото. Там се виждаше строен мъж към петдесетте, облегал се на стъклена витрина, пълна с гръцка и етруска керамика. Беше облечен в тъмен пуловер и тъмно сако. Погледът му беше кротък и замислен. Престорената му усмивка успяваше да изглежда истинска.

— Красив дявол — отбеляза Навот. — Откъде взе снимката?

— От уебсайта на галерията. В официалната му биография има няколко явни празноти, като рождено то му име и мястото на раждане.

— Какъв паспорт има сега?

— Швейцарски. И е женен за швейцарка.

— От коя област?

— Немскоговореща.

— Колко космополитно. — Навот се намръщи към снимката. — Какво знаем за пътуванията му?

— Като повечето хора в търговията с антики, той прекарва много време по самолетите и хотелските стаи.

— Ливан?

— Появява се в Бейрут поне два пъти месечно. — Габриел спря, после допълни: — Прекарва и доста време тук, в Израел.

Навот вдигна рязко поглед, но не каза нищо.

— Според приятелите на Ели в Израелската дирекция по антики, Дауд Гандур, познат и като Давид Жирар, е чест посетител на Храмовия хълм. Всъщност — коригира се Габриел — той прекарва повече време *под* Хълма.

— И какво прави?

— Той е доброволен съветник на палестинските власти и на Вакъфа по въпроси, свързани с археологията. Между другото, това също го няма в официалната му биография.

Навот се втренчи за момент в снимката.

— Каква е твоята теория?

— Мисля, че той е човекът на „Хизбула“ в мрежата на Карло. Продава крадени стоки чрез галерията си в Сен Мориц, праща печалбите обратно у дома чрез ЛВБ и дава десетпроцентов дял на своя кръстник Карло Маркезе.

— Можеш ли да го докажеш?

— Още не. Ето защо предлагам да започнем бизнес с него.

— Как?

— Ще му предложи нещо неустоймо и ще видя дали ще захване.

— Вероятно не трябва да питам — въздъхна Навот, — но откъде смяташ да вземеш това неустоймо нещо?

— Ще го открадна, разбира се.

— Разбира се — усмихна се Навот. — Нуждаеш ли се от нещо от мен?

— Пари, Узи. Много пари.

* * *

Официалната доктрина диктува, че полевите агенти, тръгващи на мисия в чужбина, прекарват последната си нощ в Израел, в убежище, известно като *място за скок*. Там, свободни от разсейването на съпруги, любовници, деца и домашни любимци, те приемат самоличността, която ще използват като броня, докато не се завърнат отново у дома. Само Габриел и Ели Лавон решиха да не участват в този установен оперативен ритуал, защото, според техните изчисления, бяха прекарвали повече време в живота си под фалшиви имена, отколкото под собствените си.

Както се оказа, и двамата решиха да прекарат поне част от тази последна вечер в компанията на наранени жени. Лавон тръгна към тунела в Западната стена, за да прекара няколко часа с любимата си Ривка, докато Габриел направи поклонение в психиатричната клиника на хълма Херцел, за да види Леа. Както обикновено, той пристигна след обичайните часове за посещения. Лекарят на Леа чакаше във фойайето. Мъж с вид на равин, с *kipa*^[1] на главата и с дълга сива брада, той бе единственият човек в Израел без връзки със Службата, който знаеше с подробности какво се е случило през онази нощ във Виена.

— Мина доста време от последното ви посещение. — Докторът се усмихна опрощаващо. — Тя очаква да ви види.

— Как е тя?

— Все същото. На този етап от живота ѝ това е най-доброто, на което можем да се надяваме.

Докторът хвана Габриел за ръката и го поведе по коридора от йерусалимски варовик до обикновена стая с изглед към болничната

градина. Именно там, под сянката на бора, Габриел поиска разрешението на Леа да се ожени за Киара. Моментът бе само частично запечатан в обърканата памет на Леа. Понякога тя сякаш разбираше, че Габриел вече не е неин съпруг, но през повечето време си оставаше затворничка на миналото. За обърканото съзнание на Леа в продължителните отсъствия на Габриел нямаше нищо необичайно. Благодарение на Шамрон, той винаги бе влизал и излизал от живота ѝ почти без никакво предупреждение.

Тя седеше в инвалидната си количка със скръстените останки от ръцете си, отпуснати в скута ѝ. Косата ѝ, някога дълга и тъмна като на Киара, сега бе подстригана късо и в нея се виждаха бели кичури. Габриел целуна хладния, твърд белег на бузата ѝ, преди да се отпусне на малката табуретка, която докторът постави до нея. Леа сякаш не забеляза присъствието му. Взираше се невиждащо в смрачаващата се градина.

— Обичаш ли това момиче? — попита внезапно тя, все още вперила поглед напред.

— Кое момиче? — попита Габриел. А после, когато осъзна, че Леа просто преживява разговора, който разтрогна брака им, сърцето му подскочи. — Обичам теб — промълви нежно той, стискайки леденостудените ѝ ръце. — И винаги ще те обичам, Леа.

За кратко усмивка озари устните ѝ. После за момент го погледна с израз на съпружеско неодобрение.

— Пак работиш за Шамрон — заключи тя.

— Как разбра?

— Виждам го в очите ти. Ти си някой друг.

— Аз съм Габриел — натърти той.

— Само част от теб е Габриел. — Тя се извърна към прозореца.

— Не си тръгвай още, Леа.

Обърна се пак към него.

— С кого се сражаваш този път? „Черният септември“?

— Вече няма „Черен септември“.

— С кого тогава?

— „Хизбула“ — отговори той след моментно колебание. — Сега са „Хизбула“, Леа.

Изглежда, името не означаваше нищо за нея.

— Разкажи ми — настоя тя.

— Не мога.

— Защо?

— Защото е секретно.

— Както преди?

— Да, Леа, както преди.

Тя се намръщи. Мразеше тайните. Тайните разрушиха живота ѝ.

— Къде ще ходиш този път?

— В Париж — отговори искрено Габриел.

Изражението ѝ помръкна.

— Защо в Париж?

— Там има един човек, който може да ми помогне.

— Шпионин?

— Крадец.

— Какво краде?

— Картини.

Тя изглеждаше искрено разтревожена.

— Защо човек като теб ще иска да работи с някого, който краде картини?

— Понякога е необходимо да работиш с лоши хора, за да извършиш добри неща.

— Този човек лош ли е?

— Всъщност не.

— Разкажи ми за него.

Габриел не виждаше как това може да му навреди, така че изпълни молбата ѝ. Но след момент тя, изглежда, изгуби интерес и лицето ѝ отново се обърна към прозореца.

— Погледни снега — каза тя, втръчена в безоблачното вечерно небе. — Не е ли красиво?

— Да, Леа, красиво е.

Ръцете ѝ се разтрепериха. Габриел затвори очи.

* * *

Когато се върна на улица „Наркис“, Габриел намери Киара изпъната на дивана в полумрак, с чаша червено вино върху корема си. Тя му подаде виното и го наблюдаваше внимателно как пие, сякаш

търсеше доказателство за измяна. После го заведе в спалнята и съблече безмълвно дрехите си. Тялото ѝ бе трескаво и топло. Прави любов така, сякаш ѝ беше за последен път.

— Вземи ме със себе си в Париж.

— Не.

Тя не го притиска повече. Знаеше, че няма смисъл. Не и след онова, което се случи в Рим. И след онова, което се беше случило във Виена преди това.

— Тя позна ли те този път?

— Позна ме.

— Коя твоя версия?

— И двете — отговори той.

Киара замълча за момент. После попита:

— Тя знае ли, че ме обичаш, Габриел?

— Знае.

Пауза.

— *А обичаш ли ме?* — попита тя.

— Какво?

— Обичаш ли ме?

— *Киара...*

Тя му обърна гръб.

— Съжалявам — каза след миг.

— За какво?

— За бебето. Ако не бях изгубила бебето, нямаше да заминеш в Париж без мен.

Габриел не отговори. Киара легна бавно отгоре му.

— Обичаш ли ме? — попита отново тя.

— Повече от всичко.

— Покажи ми.

— Как?

Тя го целуна по устните и прошепна:

— Покажи ми, Габриел.

[1] Традиционна еврейска мъжка шапка. — Б.пр. ↑

21.

РЮ ДЪО МИРОМЕНИЛ, ПАРИЖ

„Научни антики“ заемаше уединено местенце в края на Рю дьо Мироменил, където туристите рядко се решаваха да отидат. Имаше неколцина в парижката антикварна търговия, които подканваха собственика, изтънчения Морис Дюран, да се премести на Рю дьо Риволи или дори на „Шанз-Елизе“. Но мосю Дюран винаги се съпротивляваше от страх, че по цял ден ще гледа как дебели американци опипват безценните му старинни микроскопи, фотоапарати, очила, барометри и топографски инструменти само за да излязат от магазина с празни ръце. Освен това Дюран винаги бе предпочитал подредения си живот в тихия край на арондисмана^[1]. От другата страна на улицата имаше добро и евтино ресторантче, където той си пиеше кафето сутрин и виното вечер. А там беше и Анжелик Бросар, продавачката на стъклени фигурки, която винаги бе готова да смени табелката на витрината си от ОТВОРЕНО на ЗАТВОРЕНО, когато Дюран ѝ се обадеше.

Но имаше и друга причина, поради която Морис Дюран устояваше на изкушението от по-оживените парижки улици. „Научни антики“, макар и на добра печалба, служеше предимно като фасада за основното му занимание. Той се беше специализирал в предаването на картини и други произведения на изкуството от частни домове, галерии и музеи в ръцете на колекционери, на които не им пукаше за досадните подробности като доказателство за чист произход. В силите на реда имаше хора, които биха описали Дюран като крадец на художествени творби, макар че той би възразил на подобна характеристика, тъй като от много години не беше откраднал лично нито една картина. Сега действаше единствено като брокер в процеса, известен като поръчкови кражби — или както Дюран обичаше да го описва, той направляваше придобиването на картини, които технически не бяха за продан. Клиентите му бяха хора, които не обичаха да ги разочароват, и Дюран рядко ги подвеждаше. Работейки с подбран екип от професионални крадци, базирани в Марсилия, той

беше важната клечка в някои от най-големите обيري на художествени творби в историята. На върха в списъка с постиженията му, поне от парична гледна точка, беше „Автопортрет с отрязано ухо“ от Ван Гог. Открадната от лондонската галерия „Кортоулд“, сега тя висеше в двореца на саудитски шейх, който имаше склонност към насилие, включващо ножове.

Но връзката на Морис Дюран с една по-неизвестна творба — „Портрет на млада жена“, масло върху платно, от Рембранд ван Рейн — доведе до необичайния му съюз с тайните разузнавателни служби на Израел. След като прие поръчка за кражба на картина, Дюран откри, че в нея беше скрит списък с кодирани швейцарски банкови сметки, пълни със заграбени авоари по времето на холокоста. Списъкът позволи на Габриел да изнуди швейцарския милиардер Мартин Ландесман, карайки го да изпрати товар със саботирани индустриални центрофуги на редовните си клиенти в Ислямска република Иран. В края на операцията Габриел реши да не предприема никакви действия срещу Дюран. Все пак Службата някога можеше да му поиска услугите на професионален крадец.

Всичко това по някакъв начин обяснява защо двацет и четири часа след пристигането си в Париж Ели Лавон се появи пред входа на малкото магазинче на Рю дьо Мироменил № 106. Когато натисна звънеца, той издаде негостоприемен вой. После резетата се отвори с тъп звук и Лавон, изтърсвайки дъжда от подгизналото си палто, се вмъкна вътре.

* * *

— Да сте откраднали нещо наскоро, мосю Дюран?

— Нито дори целувка, мосю Лавон.

Известно време двамата мъже се оглеждаха, без да говорят. Грубо погледнато, те бяха еднакви на ръст и като телосложение, но приликите свършваха дотук. Докато Лавон беше облечен в конфекция, която той наричаше „революционен шик от Западния бряг“, Дюран беше пременен безупречно в тъмен раиран костюм и лавандулова вратовръзка. Плешивото му теме блестеше като полирано стъкло под

слабата светлина отгоре. Тъмните му очи бяха безизразни и непоколебими.

— Как мога да ви помогна? — попита той, сякаш помощта за Лавон бе последното нещо на света, което му се искаше да направи.

— Търся нещо специално — отговори Лавон.

— Е, тогава със сигурност сте дошли на точното място. — Дюран отиде до витрината, пълна с микроскопи. — Това пристигна току-що — обясни той, прокарвайки длан по един от уредите. — Произведен е от „Наше и синове“ в Париж през 1890 г. Оптиката и механиката са в добро състояние. Също и ореховото сандъче.

— Не такова нещо, мосю Дюран.

Ръката на Дюран все още не помръдваше от оксидираната повърхност на микроскопа.

— Изглежда, е дошло време да плащам дълга си — предположи той.

— Говорите за нас като за изнудвачи — каза Лавон, пускайки в ход най-любезната си усмивка. — Но мога да ви уверя, че не става дума за това.

— Какво искате?

— Вашето експертно мнение.

— То е скъпо.

— Не се безпокойте, Морис. Парите не са проблем.

* * *

Дъждът ги преследваше по площад „Конкорд“ и по кейовете на Сена. Това не беше приятният парижки дъжд на композиторите и поетите, а леден порой, който пронизваше палтата им, сякаш забиваше ноктите си в тях. Дюран, съвсем нещастен, молеше за топлината на някое такси, но Лавон искаше да се увери, че не ги следят, затова продължиха да трамбоват нататък. Накрая влязоха във фойето на луксозен блок с изглед към Пон Мари и се качиха по витите стълби до един апартамент на четвъртия етаж. Габриел седеше в дневната, настанил се удобно и отпочинал. С едва доловимо движение на смарагдовите си очи той покани Дюран да седне до него. Французинът

се поколеба. После, след едно сръчкване от Лавон, той приближи бавно, като осъден на смърт, когото водят към бесилката.

— Очевидно ме разпознахте — каза Габриел, наблюдавайки втренчено Дюран, докато той сядаше. — Това обикновено е пречка в нашия бизнес. Но не и в този случай.

— Как така?

— Защото вие знаете, че съм професионалист като вас. Знаете също, че не съм някой, който ще си губи ценното време, отправяйки празни заплахи.

Габриел сведе поглед към масичката за кафе. Върху нея имаше две еднакви кожени куфарчета.

— Бомби с часовников механизъм? — попита Дюран.

— Вашето бъдеще. — Габриел сложи ръка върху едното куфарче. — Това съдържа достатъчно доказателства, за да пъкне човек в затвора до края на живота му.

— А другото?

— Един милион евро в брой.

— Какво трябва да направя за него?

Габриел се усмихна.

— Онова, което умеете най-добре.

[1] Административна единица в повечето френскоговорещи държави. — Б.пр. ↑

22.

КЕ ДЕ СЕЛЕСТЕН, ПАРИЖ

На бюфета имаше бутилка „Арманяк“. След като чу предложението на Алон, Дюран си наля много голяма чаша. Поколеба се, преди да отпие.

— Не се тревожи, Морис — успокои го Габриел. — Пазим отровното бренди за специални случаи.

Дюран отпи предпазливо.

— Не разбирам едно нещо — заговори той след миг. — Защо просто не откраднете този предмет сам или не заемете някой експонат от вашите музеи?

— Защото ще разказвам история — отговори Габриел. — И като всички добри истории, тя изисква правдоподобност. Ако един предмет с огромна стойност се появи внезапно, като гръм от ясно небе, нашата мишена с право ще заподозре капан. Но ако повярва, че предметът е бил откраднат наскоро от крадци с богата история...

— Ще предположи, че търгува с професионални крадци, а не с професионални шпиони.

Габриел не каза нищо.

— Колко умно — възкликна Дюран, вдигайки чашата си едва-едва в неискрен тост. — И какво точно търсите?

— Червенофигурен атически съд от четвърти или пети век преди Христа, нещо достатъчно голямо, за да възбуди духовете на незаконния пазар.

— От обществен източник или от частен?

— Частен — отговори Габриел. — Никакви музеи.

— Не е толкова трудно, колкото си мислите.

— Да ограбиш музей?

Дюран кимна.

— Но би било проява на лоши маниери.

— Както искате. — Дюран седна и се втренчи замислено в питието си. — Има една вила край Сен Тропе. Разположена е в залива

Кавалер, недалеч от имението на онзи руски олигарх. Името ми се губи.

— Иван Харков?

— Да, точно той. Познавате ли го?

— Знам само репутацията му.

— Беше убит пред любимия си ресторант в Сен Тропе. Много мътна история.

— И аз така чух. Но ти ми говориш за съседната къща.

— Не е толкова голяма, колкото палата на Иван, но собственикът ѝ има безукорен вкус.

— Кой е той?

— Белгиец — отговори презрително Дюран. — Наследил е богатство в индустриални размери и прави всичко възможно да го изхарчи до последния сантим. Преди две години го облекчихме с един Сезан. Беше замяна.

— Оставили сте копие.

— Всъщност много добро. Очевидно нашият белгийски приятел все още вярва, че картината е автентична, защото, доколкото знам, не е докладвал за кражбата в полицията.

— Коя беше картината?

— „Къщата в Жа дьо Буфан“.

— Кой изработи фалшификата?

— Вие си имате своите тайни, господин Алон. Аз си имам моите.

— Продължавай.

— Белгиецът има още няколко картини на Сезан. Притежава и много внушителна колекция от антики. Един експонат е наистина прекрасен — теракотена хидрия от майстор Амикос, пети век преди Христа. Нарисувани са две млади жени, поднасящи дарове на двама голи атлети. Много чувствено.

— Очевидно познаваш гръцката керамика?

— Тя е моята страст.

— А белгиецът колко често отсяда във вилата?

— През юли и август — уточни Дюран. — През останалата част от годината е необитаема, с изключение на един пазач. Той си има малка къща в имота.

— Ами охранителната система?

— Човек като вас със сигурност знае, че не съществува такова нещо като охранителна система. И за да няма изненади, моите хора ще влязат и ще излязат от къщата за няколко минути. И вие бързо ще получите своя гръцки съд.

— Мисля, че ще искам и един Сезан.

— Правдоподобен?

— Всичко е в детайлите, Морис.

Дюран се усмихна. Самият той беше човек на детайла.

* * *

Той отправи само една молба: те да устоят на изкушението да го следят, докато си върши работата, изпълнявайки договора им. Те се съгласиха с готовност въпреки факта, че нямаха абсолютно никакво намерение да спазват своята част от сделката. Някога Морис Дюран бе откраднал картини на стойност няколкостотин милиона долара само за едно лято. Човек можеше да използва услугите на престъпник като Дюран, но само глупак би му обърнал гръб.

В продължение на три дни той остана в своя *beau quartier*^[1] в северния край на осми арондисман. Програмата му, както и магазинът му, беше изпълнена с приятни странности от едно отминало време. Всяка сутрин пиеше две кафета със сметана — винаги на една и съща маса в едно и също ресторантче, без друга компания, освен куп вестници, които купуваше от едно и също магазинче. След това прекосяваше тясната уличка и щом удареше десет, изчезваше в позлатената си малка клетка. Понякога трябваше да отвори вратите си за клиент или доставчик, но през повечето време затворът на Дюран си оставаше самотен. Обядваше от един до два и половина, когато се връщаше в магазина за остатъка от следобеда. В пет посещаваше за кратко мадам Бросар. После се връщаше на масата си в ресторантчето за чаша „Кот дю Рон“^[2], което винаги пиеше с изражение на върховно задоволство.

За онези нещастни души, принудени да наблюдават този очарователен живот, Морис Дюран бе обект както на безкрайно обаяние, така и на страстно негодувание. Не е изненадващо, че

неколцина от екипа, особено Яков, смятаха, че Габриел е сгрешил, оставяйки началния етап от операцията в ръцете на такъв човек.

— Погледнете докладите от наблюдението — настоя Яков на вечеря в обезопасения апартамент на екипа край Булонския лес. — Очевидно е, че Морис е прибрал нашия милион евро и няма никакво намерение да ни достави стоката.

Габриел обаче не се тревожеше. В миналото Дюран се беше проявил като човек с известни принципи.

— Той също така е роден крадец — поясни Габриел. — А няма нищо, което да доставя по-голямо удоволствие на един крадец от това да открадне от много богатите.

Вярата му бе възнаградена на следващата сутрин, когато Подразделение 8200 подслуша как Дюран си ангажира място в първа класа в обедния експрес до Марсилия. Яков и Оded пътуваха с него и в пет часа следобед наблюдаваха как тяхната мишена отива на тайна среща с местен рибар в Старото пристанище. По-късно щяха да идентифицират „рибаря“ като Паскал Рамо, лидер на една от многото марсилски престъпни организации.

Именно в този момент операцията сякаш набра инерция за първи път, защото двацет и четири часа след посещението на Дюран бандитите на Рамо вече проучваха разкошната вила на белгиеца. Габриел знаеше това, тъй като двама от неговия екип, Йоси и Римона, бяха наели една вила на хълмовете над имота и наблюдаваха постоянно с помощта на дългофокусни обективи и видеоустройства. Никога вече не видяха хората на Рамо. Но две нощи по-късно, когато над целия Лазурен бряг се изви силна буря, те бяха събудени от воя на сирени по крайбрежния път. През следващите няколко часа наблюдаваха как сините лампи присветват безнадеждно в алеята пред крайбрежната вила на белгиеца. Полицейският скенер им казваше всичко, което искаха да знаят. Един Сезан, една гръцка ваза, никакви арести. *C'est la vie.*^[3]

* * *

Историята излезе във всички вестници, точно както се надяваха. Сезан беше главната атракция; гръцката ваза, прекрасна хидрия от

майстор Амикос — просто нещо второстепенно. Обезумелият белгийски собственик предложи солидна награда за информация, която би допринесла за откриване на притежанията му, а застрахователите му, великите „Лойдс“ от Лондон, дискретно дадоха да се разбере, че биха обмислили плащането на откуп. Френските полицаи почукаха на няколко врати и разпитаха неколцина от обичайните заподозрени, но след седмица решиха, че имат по-важни неща за вършене, отколкото да търсят парче платно и някакви много стари грънци. Освен това, и преди си бяха имали работа с тази банда. Хората бяха професионалисти, не авантюристи, и когато откраднеше нещо, то никога не се появяваше на бял свят.

Кражбата предизвика обичайния трепет на опасения в парижките художествени галерии, но в света на Морис Дюран тя бе само камъче, хвърлено в иначе спокойната вода. Те го чуха да обсъжда случая с любимата си сервитьорка в ресторанчето, но иначе животът си вървеше със същия монотонен ритъм. Той отваряше магазинчето си в десет. Обядваше в един. А точно в пет часа се отдаваше на удоволствия с мадам Бросар и после пиеше червеното си вино, за да дари наслада на невинното си сърчице.

Накрая, една седмица след кражбата, той звънна на Габриел на предварително уговорен номер, за да го информира, че исканите предмети — джобен швейцарски барометър от началото на двадесети век и телескоп от месинг и дърво от „Мерц“ в Мюнхен — са пристигнали непокътнати. По молба на Габриел още същата вечер Дюран достави предметите в един апартамент с изглед към Пон Мари и си тръгна възможно най-бързо. Картината, пейзаж от любимата на Сезан планина Сен Виктоар, беше свалена вещо от подрамника си и поставена в картонен цилиндър. Хидрията беше прибрана в найлонова спортна чанта „Адидас“. Ели Лавон я извади и я постави внимателно върху кухненската маса. После поседя няколко минути до Габриел — и двамата втренчени в образите на гръцките девици, прислужващи на голите атлети.

— Някой трябва да го направи — обади се най-накрая Лавон, — но няма да съм аз.

— Аз съм реставратор — каза Габриел. — Не бих могъл.

— А аз съм археолог — опита да се защити Ели. — Освен това, никога не съм обичал грубостите.

— Аз никога не съм убивал ваза.

— Не се безпокой. — Лавон махна с ръка. — За разлика от предишната ти работа, тази ще е само временна.

Габриел въздъхна тежко, върна хидрията в спортната чанта и я бутна нежно към ръба на масата. Звукът при удара бе като от счупване на кости. Ели отвори бавно ципа и надзърна скръбно вътре.

— Убиец — прошепна тихо той.

— Някой трябваше да го направи.

* * *

Сезан обаче не получи подобно грубо отношение. Напротив, през последните часове от престоя на екипа в Париж Габриел се погрижи нежно за раните му, сякаш картината беше пациент в интензивно отделение. Целта му беше да запази изображението така, че един ден картината да бъде върната на собственика ѝ в същото състояние, в което е била намерена. Никой обикновен крадец на художествени творби не би предприел такава стъпка, но всеотдайността на Габриел към оперативната правдоподобност стигна дотам. Преди всичко той беше реставратор и грижите за Сезан му помогнаха да превъзмогне вината си заради счупването на вазата.

Замисли се за кратко дали да не върне платното върху подрамника, но отхвърли тази процедура, защото така щеше да им е много по-трудно да преместят картината на сигурно място. Вместо това залепи върху повърхността защитен пласт хартия, използвайки лепило от заешка кожа, което свари в кухнята на обезопасения апартамент край Булонския лес. На другата сутрин, когато лепилото изсъхна, той внимателно върна платното в картонения цилиндър и го пренесе до израелското посолство на улица „Рабле“ № 3. Шефът на парижката централа на Службата разбираемо се опасяваше да приема крадени вещи, но бързо омекна след едно обаждане от Узи Навот. Габриел пъкна картината в един сух ъгъл в трезора на централата и постави термостата на подходящите двайсет градуса по Целзий. После тръгна към Лионската гара и се качи на обедния влак за Цюрих.

Прекара четиричасовото пътуване в кроежи за следващата фаза от операцията, а в шест вечерта вече завиваше с ауди под наем по

красивата цюрихска Банхофщрасе. До него, със спортната чанта „Адидас“ в краката си, седеше Ели Лавон.

— Швейцария — обади се той, втренчил се мрачно през прозореца си. — Защо винаги трябва да е Швейцария?

[1] Красив квартал (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Френско вино, произведено в областта Прованс. — Б.пр. ↑

[3] Такъв е животът (фр.). — Б.пр. ↑

23.

СЕН МОРИЦ, ШВЕЙЦАРИЯ

Вече беше март, което означава, че Сен Мориц, старомодният спа курорт в долината Горен Енгадин, отново бе попаднал в хватката на лудостта. На Виа Серлас, може би най-скъпата търговска улица в света, повехнали аристократи се шляеха безцелно от „Шопар“ до „Гучи“, а после до „Шанел“ и „Булгари“, заедно с кинозвезди, супермоделки, политици, магнати и целите им антуражи от най-различни хрантутници. Бореха се да получат най-добрите маси в „Ла Мармит“ или на „Терасата“, а вечер си проправяха път с усмивки в частните помещения на „Дракула“ или „Кралския клуб“. Само шепа от тях си правеха труда да сложат ски. В Сен Мориц скиорството беше развлечение за онези, които нямаха какво друго да правят.

Но сгушен в една тиха странична уличка, нещо като островче на здравия разум, се криеше старият и величествен хотел „Йегерхоф“. Той беше старомоден и строг, ала преди всичко — демодирен, което ни най-малко не го притесняваше. Всъщност той сякаш се наслаждаваше на това. Ресторантите му бяха без предварителна резервация; удобствата му — винаги на второ място. Нямахше спа комплекс или закрит плувен басейн, нямаше нощен клуб да привлича онези, които обичаха да виждат имената си, изписани с получерен шрифт. Единствената музика, която можеше да се чуе в „Йегерхоф“, бе звукът от струнния квартет, който свиреше в салона всеки следобед, през сънливото затишие, наричано евфемистично „парти след ски“.

Стаите му, както маниерите, бяха прашни реликви от едно отминало време. Постоянните гости често искаха по-ниски етажи, защото асансьорът редовно се повреждаше, докато онези, които търсеха евтинията, гравитираха към тесните тавански стаички. В една такава беше отседнал висок като върлина руснак със сиви очи и бледа като снега на връх Бернина кожа. За съжаление, той навехна жестоко коляното си още през първия ден от ваканцията си и оттогава насам пазеше стаята. Понякога сядаше до мъничкото прозорче и се взираше с копнеж в улицата, но през повечето време си оставаше в леглото,

вдигнал нависоко наранения си крак. За да убие времето, той гледаше филми и слушаше музика от лаптопа си. Камериерките го описваха като изключително учтив, нещо необичайно за руснак.

Същото обаче не можеше да се каже за лекаря, който се появи в „Йегерхоф“ четири дни след злополучния инцидент с руснака. Той беше среден на ръст, с буйна сребриста грива и зорки кафяви очи, частично скрити зад дебели очила. Онези членове от персонала на „Йегерхоф“, които имаха нещастieto да се срещнат с него по време на краткия му престой, по-късно щяха да отбележат, че повече му отивало да нанася рани, отколкото да ги лекува.

— Как е коляното ти? — попита Габриел.

— Още боли, като го натоваря повече.

— Не изглежда добре.

— Трябваше да го видиш преди два дни.

Коляното беше подпряно върху две възглавници, на които бе избродиран дискретно гербът на „Йегерхоф“. Габриел премигна леко, докато оглеждаше подутината.

— Откъде са всички тези синини?

— Трябваше да го ударя няколко пъти.

— С какво? С парен чук?

— Използвах бутилката с безплатно шампанско.

— Как беше?

— За тъп инструмент беше добре.

Габриел отиде до прозореца и надзърна надолу към перфектния като пощенска картичка швейцарски площад. От едната страна лимузина паркираше бавно, като луксозен лайнер, пред входа на един от най-скъпите хотели в курорта. От другата три жени, натруфени с кожи, позираха на фотограф пред конска каляска. След момент каляската потегли с тихо тракане на заглушените от снега копита, разкривайки скромния вход на галерия „Наксос“. През голямата предна витрина Габриел видя Давид Жирар, който разговаряше с клиент за един от най-добрите експонати в галерията — римска статуя от първи век, останала без крайници, на полегнал юноша. Звукът от разговора, който се провеждаше на немски, се чуваше тихо от колоните в лаптопа на Михаил.

— Къде е скрит преподавателят?

— На бюрото му.

— Как успя да го направиш?

— По време на единственото си посещение в галерията оставих там много скъпа златна писалка. Мосю Жирар бе достатъчно добър да я задържи, докато намеря възможност да намина отново. Единственият проблем е, че се намира точно до телефона. Всеки път, когато някой звъни в галерията, тук се чува като пожарна аларма.

— Как е бизнесът?

— Крета. Обикновено се вижда с един-двама клиенти сутринта и с още няколко през късния следобед, когато ски пистите започват да затварят. До пет часа мястото се превръща в мъртвило.

— Някакви служители?

— Съпругата обикновено прекарва по няколко часа в галерията, след като остави Хензел и Гретел в детската градина. Те живеят на няколко километра от Сен Мориц, в едно градче на име Замедан. Приятно местенце. Имам чувството, че Дауд е единственият член на „Хизбула“, който живее там.

— Името му е Давид — натърти Габриел. — И за момента не можем да докажем, че е член на нищо друго, освен на Швейцарската асоциация на търговците на художествени творби и антики.

— Докато не види това красиво гръцко гърне.

— Може и да не захапе.

— Ще захапе — увери го Михаил. — После ще го изпържим до хрупкаво и ще го обърнем от другата страна, точно както ти го нарисува върху черната дъска на булевард „Цар Саул“.

— Понякога операциите не минават по план.

— На мен го кажи. — Михаил огледа Габриел за момент. — Може би не е добра идея точно сега да се заиграваш с някого от „Хизбула“.

— Аз самият едва се познавам в тази премяна.

— Популярното ти лице не е единствената причина, поради която трябва да се замислиш дали да влизаш в галерията.

Габриел се обърна и погледна Михаил право в очите.

— Не мислиш, че ме бива за това? Това ли искаш да кажеш?

— Не е минало много време, откакто Надия ал Бакари умря в ръцете ти в Руб ел Хали. Може би трябва да позволиш на някого другото да отиде там и да пусне примамката.

— На кого например?

- На мен.
- Ти едва вървиш.
- Ще глътна малко аспирин.
- Колко разбираш от червенофигурни атически вази?
- Абсолютно нищо.
- Това може да се окаже проблем.

Михаил замълча.

— Приключихме ли? — попита Габриел.

— Приключихме.

Габриел отвори алуминиевото куфарче, което донесе със себе си в хотела. Вътре имаше един фрагмент от хидрията, грижливо увит в сукно, заедно с няколко снимки осем на десет на останалите парчета от съда. Той щракна малък ключ вътре и активира системите за аудио- и видео предаване. После затвори куфарчето и погледна към Михаил.

— Хващаш ли сигнала?

— Да.

Габриел отиде до огледалото и огледа непознатото лице, отразено в стъклото. Доволен от вида си, той излезе от стаята, без да каже нищо повече, и тръгна надолу по стълбите към празното фоайе на „Йегерхоф“. Докато излезе на улицата, вече не беше мълчаливият лекар, дошъл да лекува ранения руснак; той беше Антон Дрекслер от „Антикварни услуги“, Хамбург, Германия. Десет минути по-късно, след внимателна проверка за следене, той се изправи пред входа на галерия „Наксос“. Зад витрината лежеше осакатеното римско момче. То много приличаше на жертва от самоделна бомба. Хер Дрекслер огледа статуята за момент с пронизателен поглед на професионалист. После, след като натисна звънеца и обяви намеренията си, той бе пуснат да влезе без по-нататъшно забавяне.

24.

СЕН МОРИЦ, ШВЕЙЦАРИЯ

Изложбената зала беше блестящо осветена и подредена артистично, за да се избегне впечатлението за претрупаност — тук сбирка от гръцки кратери и амфори, там няколко египетски бронзови котки, тук колекция от мраморни тела без крайници и глави без тела, с цена, която се уточняваше при поискване. В задния ъгъл на галерията се виждаше лакирана китайска маса, където Давид Жирар, или Дауд Гандур, седеше и чакаше да го приеме. Беше облечен в тъмно сако, пуловер с цип и елегантен панталон, сякаш ушит от кадифе. Лъскава черна телефонна слушалка бе пъхната между рамото и ухото му и той драскаше нещо неразбираемо върху лист хартия, използвайки скъпата златна писалка на Михаил. Габриел можеше да си представи гадния звук, който се чуваше в таванската стаичка на хотел „Йегерхоф“.

Накрая Жирар промърмори няколко думи на френски в слушалката и я остави на мястото ѝ. За момент огледа мълчаливо посетителя със спокойните си кафяви очи, после, без да става, поиска визитката му. Габриел изпълни желанието му, без да каже и дума.

— На картичката ви няма нито адрес, нито телефонен номер — отбеляза Жирар на немски.

— Аз съм нещо като минималист.

— Защо не съм чувал за вас?

— Опитвам се да не вдигам шум — отговори Габриел със смирена усмивка. — Това затруднява работата ми.

— И каква точно е тя?

— Откривам разни неща. Изгубени кучета, изгубени монети зад възглавничките на дивана, скрити скъпоценни камъни по мазета и тавани.

— Вие сте търговец?

— Не като вас, разбира се — отговори възможно най-скромно Габриел.

— Кой ви изпрати?

— Един приятел от Рим.

— Приятелят има ли си име?

— Приятелят е като мен — каза Габриел. — Обича тихите води.

— И той ли открива разни неща?

— Може и така да се каже.

Жирар му върна визитката и само с поглед посочи, че иска да види съдържанието на куфарчето на хер Дрекслер.

— Може би имате някое по-уединено място — предложи Габриел, поглеждайки за кратко към голямата витрина на галерията с изглед към многолюдния площад.

— Има ли проблем?

— Не, никакъв — отговори Габриел с най-уверения си тон. — Само че Сен Мориц не е такъв, какъвто беше.

Жирар огледа посетителя, преди да се изправи и да отиде до вратата, защитена с код. От другата страна имаше склад с климатик, пълен с инвентар, очакващ да намери пътя си до главната изложбена зала в галерията, но това вероятно нямаше да стане никога. Габриел обиколи набързо, преди да въведе комбинацията на куфарчето. После разгъна сукното върху фрагмента от хидрията с жест на магьосник и го постави внимателно върху работната маса, за да може Жирар да види ясно образа.

— Не търгувам с фрагменти — поясни той.

— Аз също.

Габриел му подаде купчината снимки. На последната хидрията се виждаше сглобена.

— Тук-там липсват няколко мънички фрагмента от повърхността — обясни Габриел, — но това може да се поправи от добър реставратор. Имам човек, който може да свърши работата, ако сте заинтересован.

— Предпочитам да използвам своя реставратор — възрази Жирар.

— Предполагам, че така ще стане.

Жирар надяна чифт гумени ръкавици и огледа керамичния фрагмент с професионална лупа.

— Прилича на работа от майстор Амикос. Вероятно около 420 година преди Христа.

— Съгласен съм.

— Къде го намерихте?

— Тук-там — отговори Габриел. — Повечето парчета са от стари семейни колекции в Германия и тук, в Швейцария. Трябваша ми пет години да проследя всичките.

— Наистина ли?

Жирар му върна фрагмента и без да каже и дума повече, отиде до компютъра. След като натисна няколко клавиша, от цветния принтер изскочи лист хартия. Това бе сигнал за тревога, издаден от Швейцарската асоциация на търговците на художествени творби и антики. Предметът беше червенофигурна атическа хидрия от майстор Амикос открадната преди две седмици от частен дом в Южна Франция. Жирар постави предупреждението до снимките на масата и погледна към хер Дрекслер, очаквайки обяснение.

— Както знаете — започна Габриел, рецитирайки думите, които му бе написал Ели Лавон, — майстор Амикос е бил плодовит художник, създал множество шаблонни фигури, които се появяват многократно в творбите му. Моята хидрия просто е копие на съда, откраднат във Франция.

— Значи е съвпадение?

— Напълно.

Жирар се позасмя сухо.

— Боя се, че вашият приятел в Рим ви е заблудил, защото тази галерия не търгува с крадени антики. Това е нарушение на етичния кодекс на нашата асоциация, да не споменаваме швейцарските закони.

— Всъщност швейцарските закони ви позволяват да придобиете експонат, ако повярвате добросъвестно, че не е краден. А аз ви давам моите уверения, хер Жирар, че тази хидрия е резултат на пет години работа от моя страна.

— Простете ми, че не съм склонен да приема думата на човек, който няма нито адрес, нито телефонен номер.

Това бе впечатляващо представление, но губеше от факта, че очите на Давид Жирар сега бяха фиксирани в керамичния фрагмент. Габриел бе прекарал достатъчно време покрай търговци на художествени произведения, за да види, че неговата мишена вече изчислява предложението си. Нуждае се само, помисли си той, от едно леко смушкване.

— Право да ви кажа, хер Жирар — продължи Габриел, — няма да скрия от вас, че и други са заинтересовани да се сдобият с хидрията.

Но аз дойдох в Сен Мориц, защото ми казаха, че вие имате способността да задвижите подобна стока само с едно телефонно обаждане.

— Боя се, че надценявате способностите ми.

Габриел се усмихна, сякаш искаше да му каже, че не се хваща на това.

— Списъкът ви с близоизточни клиенти е легендарен в занаята, хер Жирар. Вие със сигурност разполагате със средства да изработите документ за произход, който би задоволил всеки от тях. По моя оценка, събраната и реставрирана хидрия е на стойност четиристотин хиляди швейцарски франка. Аз бих приел сто хиляди за фрагментите, оставяйки ви печалба от триста хиляди. — Още една усмивка. — Не е лошо като цена за едно международно обаждане до Рияд или Дубай.

Търговецът потъна в замислено мълчание, отказвайки се от всички преструвки, че не иска да се занимава с хидрията.

— Петдесет хиляди — контрира той, — платими при завършване на продажбата.

Габриел върна фрагмента в сукното.

— Ако искате хидрията, хер Жирар, ще ми платите предварително. Цената не подлежи на пазарлък.

— Нуждая се от малко време.

— Имате двайсет и четири часа.

— Как да се свържа с вас?

— Недейте. Аз ще ви се обадя утре в пет следобед за отговора. Ако е „да“, ще доставя фрагментите в шест и очаквам цялата сума. Ако отговорът е „не“, ще затворя и никога вече няма да ме чуете.

* * *

За седалище бяха наели красива дървена вила на заснежен планински хълм над красиво селце, сделка за пет хиляди швейцарски франка на вечер. Когато Габриел пристигна, целият екип го поздрави с овации на крака. После пуснаха запис на телефонния разговор, който Давид Жирар току-що бе провел със свой колега в Хамбург, търсейки информация за самостоятелен играч на име Антон Дрекслер.

— Може и да греша — усмихна се Ели Лавон, — но ми звучи така, сякаш със сигурност сме в играта.

* * *

Изглежда, никой не беше чувал за него. Никакви слухове в Цюрих. Нито дума в Женева. Не беше се появявал в Базел или Ню Йорк. Всъщност най-близкото нещо, което Давид Жирар успя да открие за това, че някой е виждал човек, наречен Антон Дрекслер, беше мъглява история за някой, отговарящ на описанието му, който преди няколко години се опитал да продаде две фалшиви гръцки богини в „Сотбис“. „Дали пък не се нарече Дрезден? Съжалявам, не мога да ти помогна повече, Давид. Да обядваме заедно следващия път, когато си в града?“

След като не откри нищо обезсърчаващо, Жирар започна нови проучвания, търсейки потенциален купувач за потенциалната си нова придобивка. Както Габриел бе предвидил, трябваше само едно-единствено обаждане до Рияд, където незначителен принц веднага хвърли своята куфия на манежа, предлагайки триста хиляди швейцарски франка. Недоволен да остане на това ниво, Жирар се обади на колекционер в Абу Даби, който каза, че участва в играта с триста и двайсет. Едно следващо обаждане до Москва включи в играта руски търговец на петрол с триста и четиридесет и тук започна истинското наддаване. То приключи няколко часа по-късно, като саудитският принц победи с оферта четиристотин двайсет и пет хиляди, платими при доставката.

Тогава Жирар се обади на своя човек в клона на банка „Юлиус Бер“ в Сен Мориц, за да поиска сто хиляди швейцарски франка в брой. Той взе парите в четири и до четири и петнайсет се върна в галерията, почуквайки нервно по бюрото със скъпата златна писалка на Михаил. Това звучеше като парен чук в таванската стаичка на хотел „Йегерхоф“.

— Колко дълго мислиш, че ще прави това? — изпъшка Михаил.

— Предполагам, че докато му се обадя в пет часа — отговори Габриел.

— Защо просто не приключваш с това?

— Защото хер Дрекслер държи на думата си. И каза, че ще се обади в пет.

И те продължиха да седят заедно, Михаил — опънат на леглото, а Габриел — кацнал върху рамката на малкото прозорче, докато Давид Жирар чукаше по бюрото си, очаквайки обаждането на хер Дрекслер. Накрая, когато удари пет, Габриел набра номера на галерията на мобилен телефон за еднократна употреба и зададе прост въпрос на лаконичен немски:

— Да или не? — След като чу отговора на Жирар, той каза: — Ще бъда там след час. Уверете се, че когато пристигна, наоколо няма да има никой.

Габриел прекъсна връзката и извади сим картата от телефона. За момент в стаята се възцари тишина. После стакато почукването започна отново, още по-силно отпреди.

— Ако не спре — закани се Михаил, — ще отида там и ще го застрелям.

— Нуждаем се от него. Той трябва да влезе в мрежата за финансиране на „Хизбула“ — напомни му Габриел. — После можеш да го застреляш.

* * *

През следващите шейсет минути Габриел и Михаил на два пъти си отдъгнаха от чукането. Първият бе в 17,10, когато швейцарската съпруга на Жирар се отби неочаквано за чаша шампанско, за да отпразнуват продажбата на хидрията. Вторият бе в 17,40, когато гост от съседния хотел, очевидно нямайки какво да прави, попита дали може да огледа стоката. Той беше висок, френскоговорещ и със силен тен, а на ръката му, като бижу, висеше очарователно младо момиче с къса тъмна коса и лице, което изглеждаше така, сякаш бе нарисувано от Ел Греко. Те останаха вътре петнайсет минути, но момичето отдели повече време да изучава отражението си във витрините на Жирар. Излизайки от галерията, те, изглежда, се скараха за кратко, докато няколко думи, прошепнати право в ухото на момичето, събудиха усмивка върху детското ѝ лице. Докато прекосяваха площада, хванати

за ръце, те се разминаха с Антон Дрекслер, търговец на подозрителни антики, сякаш той бе невидим.

След едно последно поглеждане към часовника си, Габриел застана пред входа на галерията точно в шест и притисна палец към звънеца. Очакваше да чуе успокояващото мъркане от звънеца на Жирар, но вместо това видя блясък от ослепителнобяла светлина. После осакатеното римско момче се хвърли към него през стена от огън и те заедно потънаха в мрак.

25.

СЕН МОРИЦ, ШВЕЙЦАРИЯ

Бомбата беше сглобена експертно и поставена там внимателно. Първоначално швейцарската федерална полиция заключи, че е била детонирана с часовников механизъм, само за да открие по-късно, че е била взривена с мобилен телефон. Експлозията изпочупи стотици прозорци в центъра на курорта, предизвика серия лавини по най-високите ски писти и събори витрина с бутилки „Дом Периньон“ в пищното фоайе на хотел „Бадрут Палас“. Счупените стъкла бяха почистени с типична швейцарска експедитивност и скоро редът беше възстановен. Въпреки това, всички споделяха мнението, че Сен Мориц, старомодният спа курорт в долината Горен Енгадин, никога вече няма да бъде същият.

Въпреки силата на експлозията, само трима души изгубиха живота си, включително и собственикът на галерията за антики, където бе поставена бомбата. Още петдесет и четирима души бяха ранени, сред тях и президентът на голяма швейцарска банка, прочут английски футболист и чешки супермодел, която бе дошла в Сен Мориц да се утеши след разтрогването на третия си брак. Повечето от ранените се бяха отървали само с дребни порязвания и охлузвания, но имаше и доста счупени кости на онези, които бяха съборени от ударната вълна.

Не успяха да идентифицират една от най-сериозно ранените жертви. При експлозията той не носел паспорт или кредитни карти, а след това, изглежда, не си спомнял името си или пък защо изобщо е бил в Сен Мориц. Получил множество разкъсани рани и силно сътресение на мозъка, той остана в болницата за няколко дни след инцидента, без да знае, или поне така изглеждаше, че е обект на засилен интерес от страна на швейцарската полиция.

Като начало имаше видеозапис, показващ как той стои на входа към галерията точно в момента, когато избухва бомбата, носейки перука и фалшиви очила, хванал в ръка алуминиево куфарче — всички тези неща по-късно бяха прибрани от екипа, разследващ

местопрестъплението. После идваше високият сивоок мъж с руски акцент, който се опита да го извлече от площада, преди да бъде спрял от полицията. И голямата многоезична група туристи, която напусна внезапно луксозна вила на склона само след три нощи при резервация за цяла седмица. При щателното претърсване на вилата не бе открито нито едно листче хартия, което да насочи полицията към имената и самоличността на отседналите там. Същото се случи и в таванската стаичка на руснака в хотел „Йегерхоф“.

Най-интригуващото доказателство обаче беше характерното лице на ранения, което се разкриваше бавно със спадането на отоците и когато синините започнаха да избледняват. То бе добре познато на швейцарското разузнаване; всъщност в архивите на *DAP*, швейцарските служби за сигурност, имаше цял рафт с папки, посветени единствено на неговите подвизи на територията на благословената им малка страна. А сега, най-последно, той бе доставен безпомощен в ръцете им. Някои искаха да хвърлят мрежа отгоре му, да не би да се изплъзне отново през пръстите им, но по-разумните глави надделяха. И сега те наблюдаваха пред вратата му и чакаха раните му да заздравеят. А когато се оправеше достатъчно, за да могат да го изпишат от болницата, щяха да му щракнат белезниците и да го отведат.

* * *

Натовариха го в хеликоптер, без да си правят труда да съобщят на местните *kantonspolizei*, и отлетяха с висока скорост към щаба на швейцарската федерална полиция на Нусбаумщрасе в Берн. След като му снеха отпечатъците и заснеха лицето му от всеки възможен ъгъл, те го заключиха в единична килия. Там имаше малък телевизор с плосък екран, бюро, отрупано с моливи и хартия, и удобно легло с колосани чаршафи. Дори в швейцарската полиция, помисли си Габриел, бяха отлични хотелиери.

Оставиха го сам за няколко часа да обмисли безнадеждното си положение, а после, без предупреждение и без адвокат, го закопчаха с белезниците и го отведоха в стаята за разпити. Там го чакаше офицерът, натоварен със случая му. Той се наричаше Циглер. Без малко

име, без чин, без празни приказки — просто Циглер. Беше висок и едър, червендалест, с широки, яки рамене на състезател по ски бягане. На масата пред него бяха разхвърляни много снимки на Габриел от различни етапи в кариерата му и с различна дегизировка. Виждаше се как влиза в банки и излиза от тях, как пресича хотелски фойета и държавни граници, а на една от тях — как върви по кея на мрачен цюрихски канал в компанията на известната швейцарска цигуларка Анна Ролф. Циглер изглеждаше особено горд с изложбата си. Очевидно я беше обмислял дълго.

— Имаме една теория — започна той, когато Габриел седна.

— Нямам търпение да я чуя.

Лицето на Циглер остана спокойно като бездънно швейцарско езеро.

— Изглежда, че преди да дойдете в Сен Мориц, вие сте спрели за кратко във Франция, където сте откраднали картина на Сезан и гръцка хидрия на две хиляди години. После сте транспортирали вазата на парчета през границата и сте се опитали да я продадете на Давид Жирар от галерия „Наксос“. Онова, което Жирар не е разбрал обаче, е, че вие не сте имали никакво намерение да му доставите вазата, тъй като истинската цел на вашата малка хитра война е била да го убиете.

— И защо ще искам да убивам един швейцарски търговец на антики?

— Защото, както вече знаете, този търговец на антики не е бил швейцарец. Е — допълни Циглер с ксенофобска гримаса, — не *истински* швейцарец. Роден е в Южен Ливан. И от онова, което научихме, той очевидно все още е въртял доста бизнес там. Поради което израелското разузнаване е искало смъртта му.

— Ако искахме смъртта му, щяхме да направим това по начин, при който нямаше да загинат двама невинни.

— Колко благородно от ваша страна, хер Алон.

— Изглежда, забравяте една дребна подробност — подхвърли отегчено Габриел.

— Каква?

— Бомбата за малко не уби и мен.

— Да — отговори сухо Циглер. — Може би легендарният Габриел Алон е изгубил формата си.

* * *

Габриел бе върнат в килията си и нахранен с прилично швейцарско ястие от картофи с топено сирене, наречено *раклет*, и телешко, панирано в галета. След това изгледа вечерните новини на немски по *SF1*. Минаха петнайсет минути, преди да стигнат до репортажа за взрива в Сен Мориц. Беше специално изследване за това как цялата тази история повлияла неблагоприятно върху ваканционните резервации. В историята не се споменава за връзките на Давид Жирар с „Хизбула“. Не се говореше и за никакви арести по случая, което Габриел възприе като окуражаващ знак.

След вечеря един лекар прегледа мълчаливо раните му и смени превръзките. После го върнаха в стаята за разпити за вечерната сесия. Този път Циглер го нямаше там. На неговото място седеше слаб офицер, блед като човек, който няма време за занимания на открито. Представи се като Кристоф Бител от отдела за антитероризъм на *DAP*, което означаваше, че е повече шпионин, отколкото полицаи. Още един окуражаващ знак. Полицаяте извършваха арести. Шпионите сключваха сделки.

— Преди да започнем — каза спокойно той, — трябва да знаете, че Циглер, Федералното министерство на правосъдието и полицията възнамеряват да ви повдигнат официални обвинения утре сутринта. Разполагат с повече от достатъчно доказателства, за да осигурят престоя ви в швейцарски затвор до края на живота ви. Трябва също така да знаете, че тук, в Берн, има много хора, които с удоволствие биха се възползвали от честта да ви съпроводят до килията ви.

— Нямам нищо общо с поставянето на бомбата.

— Знам.

Бител взе дистанционното и го насочи към видеомонитор в ъгъла на стаята. Няколко секунди по-късно на екрана се появиха две фигури — високият френскоговорещ мъж и момичето с лице на Ел Греко. Габриел видя отново как мъжът шепне интимно в ухото ѝ.

— Тези са истинските бомбаджии — поясни Бител и натисна копчето за пауза. — Момичето е скрило устройството в тоалетната на галерията, докато колегата ѝ е отвличал вниманието на Жирар.

— Кой са те?

— Надявахме се вие да ни кажете.

— Не съм ги виждал никога преди онази вечер.

Бител поизгледа със съмнение Габриел, преди да изключи монитора.

— Вие сте късметлия, Алон. Изглежда, имате доста приятели по високите етажи. Един от тях се намеси във ваша полза.

— Това ли е всичко? Свободен ли съм?

— Още не. *Нарушили* сте множество закони, закони, забраняващи чуждестранната шпионска дейност — закони, които ние приемаме много сериозно. Ние сме гостоприемна страна — допълни той, сякаш споделяха строго секретна информация, — но настояваме нашите посетители да бъдат така любезни да се подписват в книгата за гости на влизане, за предпочитане с истинските си имена.

— А какво щяхте да направите, ако бяхме помолили за помощта ви?

— Щяхме да ви отпратим и да се справим сами — отговори Бител. — Ние сме швейцарци. Не обичаме външни хора да се месят в работите ни.

— Ние също. Но за нещастие, ни се налага да търпим това ежедневно.

— Боя се, че това означава да си израелец — кимна философски Бител. — Историята ви е раздала отвратителна ръка, но това не означава, че имате право да третирате тази страна като някакъв разузнавателен курорт.

— Посещенията ми във вашата страна никога не са били много приятни.

— Но винаги са били продуктивни. И само това има значение. Вие сте усърден, Алон. Възхищаваме се от това.

— И какво искате от мен?

— Искаме да закриете швейцарските си сметки.

— Какво означава това?

— Аз задавам въпроси за миналите ви операции, а вие отговаряте. Искрено, за разнообразие — натърти той.

— Това би отнело доста време.

— Аз нямам друга работа. Вие също, Алон.

— А ако откажа?

— Ще бъдете обвинен официално в шпионаж, тероризъм и убийство. И ще прекарате трудно заслуженото си пенсиониране тук, в Швейцария.

Габриел мигновено обмисли предложението.

— Боя се, че това не е достатъчно.

— Какво не е достатъчно?

— Сделката. Искам по-добра сделка.

— Не сте в положение да предявявате искания, Алон.

— Никога няма да ме изправите на процес, Бител. Знам твърде много за греховете на вашите банкери и индустриалци. Това би било едно публично бедствие за Швейцария, точно като скандала със сметките от холокоста. — Замълча за момент. — Спомняте си го, нали? Гръмна по всички вестници.

Този път Бител се замисли.

— Добре, Алон. Какво искате?

— Мисля, че е време да отворим нова глава в израелско-швейцарските отношения.

— И как можем да го направим?

— Вие очевидно сте наблюдавали Давид Жирар от известно време — каза Габриел. — Искам копия от вашите файлове, включително от подслушването на телефона и имейлите му.

— Дума да не става.

— Това е един прекрасен нов свят, Бител.

— Ще се нуждая от одобрението на шефовете си.

— Мога да почакам — отговори Габриел. — Както сам казахте, аз нямам друга работа.

Бител стана и излезе от стаята за разпити. Върна се след две минути. Швейцарците наистина бяха експедитивни.

— Мисля, че ще е по-лесно, ако направим това в обратен хронологически ред — заяви Бител и отвори тетрадката си. — Преди няколко месеца жител на Цюрих е бил обезглавен в хотелска стая в Дубай. Чудехме се дали можете да ни кажете защо.

* * *

Преди много години швейцарски дисидент на име Емил Якоби бе дал на Габриел разумен съвет. „Когато си имаш работа с Швейцария — обясни му той — най-добре е да имаш едно наум. Швейцария не е истинска държава. Това е бизнес и се управлява като бизнес.“

Поради това Габриел не се изненада, че Бител провеждаше разпита със студената официалност на финансова трансакция. Маниерите му бяха като на частен банкер — учтиви, но дистанцирани, щателни, но дискретни. Той влагаше необходимото усърдие, но без ненужна злонамереност. Габриел остана със смътното впечатление, че офицерът от сигурността не иска в писмен вид нищо, което би му създадо проблеми по-късно, че просто проверява сейфовете и преглежда счетоводната книга. Но това бе типично за един швейцарски банкер. Банкерът искаше парите на клиента, но не се притесняваше откъде идват те.

Двамата мъже се разходиха назад във времето, докато стигнат до аферата *Август Ролф*, първата намеса на Габриел в жалкото поведение на швейцарските банки през Втората световна война. Той внимаваше да не каже нещо уличаващо и още повече — да не предаде източниците на Службата или нейните разузнавателни методи. Когато Бител го притискаше да разкрие нещо повече, той отвърщаше спокойно на натиска. А когато го заплашваше, той пускаше в ход своите заплахи. Не се извиняваше за действията си и не търсеше опрощение. Изповедта му не съдържаеше вина или покаяние. Това беше бизнес трансакция, нищо повече.

— Пропуснах ли нещо? — попита Бител.

— Не очаквате от мен наистина да отговоря на това, нали?

Бител затвори тетрадката и извика надзирателя да заведе Габриел в килията му. Чакаше го прилична швейцарска закуска, комплект тоалетни принадлежности и чисти дрехи. Той хапна, докато гледаше сутрешните новини. Отново не се споменаваха нищо за задържането му. Всъщност единствената новина от Сен Мориц съобщаваше за важно ски състезание от Световната купа.

След закуска той бе ескортиран до душовете и му съобщиха, че разполага с един час да се изкъпе и да се облече. Когато се върна в килията си, Бител го чакаше там. Носеше две алуминиеви куфарчета швейцарско производство. В едното бяха материалите, за които Габриел го помоли. В другото бяха фрагментите от счупената хидрия.

— Ако предпочиташ така — предложи Бител, — можем да кажем на френската полиция, че сме го намерили в шкафче на летището.

— Благодаря — кимна Габриел, — но аз ще се погрижа за него.

— По-добре го направи по-бързичко — посъветва го Бител. — Да вървим. Превозът ти е тук.

Качиха се до главното фоайе на сградата. Отвън на алеята чакаше мерцедес седан, а ауспухът му пушеше леко. Бител стисна сърдечно ръката на Габриел, сякаш цяла нощ бяха гледали стари филми заедно. После Габриел се обърна и се вмъкна на задната седалка. Срещу него, с мобилен телефон, притиснат до ухото му, седеше Узи Навот. Погледна превръзките по лицето на Габриел и се намръщи.

— Изглежда, някой те е подредил добре.

— Струваше си.

— Какво взе?

— Куфарче, пълно с помощ от новите ми най-добри приятели в *DAR*.

— Добре — похвали го Навот. — Защото в този момент се нуждаем от всякаква помощ.

26.

БЕРН, ШВЕЙЦАРИЯ

Габриел и Навот предположиха, че швейцарците са поставили предаватели в двете куфарчета, и не си казаха нищо повече, докато не се почувстваха в безопасност в израелското посолство. То се помещаваше в мрачна стара къща в дипломатическия квартал, на тясна уличка, затворена за обичайния цивилен трафик. Очаквайки пристигането им, персоналът беше заредил стаята за сигурни комуникации с хапки сандвичи и швейцарски шоколади. Навот изруга тихо под носа си, докато отпускате едрата си снага на един стол.

— Когато Шамрон ръководеше Службата, местните шефове на централи винаги гледаха да набавят по няколко пакета турски цигари. Но когато пристигна аз, те вадят плата с храна. Понякога оставам с ясното впечатление, че ме охранват за закление.

— Ти си най-популярният шеф след Шамрон, Узи. Войските те обожават. И по-важното, уважават те. Също и министър-председателят.

— Но всичко това може да се промени само за миг, ако не се оправя с Иран — отбеляза Навот. — Благодарение на теб успяхме да ги позабавим за известно време, но саботажите и убийствата няма да вършат работа вечно. В един момент в близко бъдеще иранците ще прекосят някоя червена линия, отвъд която ще бъде невъзможно да спрем превръщането им в ядрена сила. Аз трябва да кажа на премиера кога ще се случи това. И ако сгреша с повече от няколко дни, няма да имаме друг избор, освен да живеем под заплахата от иранска бомба. — Погледна сериозно към Габриел. — Харесва ли ти такова нещо да ти виси над главата?

— Не. Ето защо посъветвах Шамрон да те издигне за шеф вместо мен.

— Някакъв шанс да размислиш?

— Боя се, че ще ги разочаровам след теб, Узи.

— Оценявам вота на доверие. — Навот блъсна подноса с храна към Габриел. — Хапни нещо. Сигурно си умрял от глад след всичко, през което премина.

— Всъщност те се грижеха добре за мен.

— С какво те хранеха?

Габриел му разказа.

— Добро ли беше?

— *Раклетът* беше вкусен.

— Винаги съм харесвал *раклет*.

— Това са картофи, задушени в топено сирене. Защо да не го харесваш?

Навот взе от подноса сандвич с яйце и кресон и го пъкна в устата си.

— Съжалявам, че се наложи да те оставя в Сен Мориц, но прецених, че ще е по-лесно да измъкна един агент от швейцарския арест, отколкото деветима. Слава богу, че получихме малко помощ.

— От кого?

— От твоите приятели във Ватикана.

— Донати?

— По-нависоко.

— Моля те, не ми казвай, че си замесил в това и Негово Светейшество.

— Боя се, че той сам се замеси — обясни Навот.

— Как?

— Накара Алоис Мецлер от швейцарската гвардия да проведе няколко дискретни разговора с Берн. След като Мецлер се намеси, беше само въпрос на време да те освободят. Службата само наблюдаваше развитието на нещата.

— Трябваше да платя такса, за да се измъкна.

— Колко голяма?

Габриел му разказа за разпита.

— А онова, което им каза, вярно ли беше?

— Много малка част.

— Добро момче. — Още един сандвич изчезна в устата на Навот.

— Предполагам, че не сте успели да идентифицирате двамата, които пристигнаха в галерията преди мен.

— Разбира се, че го направихме — отговори Навот, отърсвайки трохите от пръстите си. — Момичето е новобранец, но гаджето ѝ ни е познато добре. Казва се Али Монтазери.

— Иранец?

Навот кимна.

— Али е горд випускник на „Кудс“. Сега работи във ВЕВАК като наемен убиец. Отговорен е за смъртта на десетки ирански дисиденти в Европа и Близкия изток. Всъщност той се опита да ме убие веднъж, когато работех в Париж.

— Че защо иранците ще пращат един от най-добрите си убийци в Швейцария да очисти агент на „Хизбула“?

— Добър въпрос. — Навот замълча за миг. — Докато ти си хапваше телешко и *раклет* в швейцарската си килия, Службата бе затрупана с нова вълна от разузнавателна информация, подсказваща, че „Хизбула“ се кани да ни удари. Говорим за нещо голямо, Габриел.

— Колко голямо?

— Колкото кулите близнаци — обясни Навот. — Достатъчно голямо, за да подпали война. И въз основа на онова, което виждаме в Южен Ливан, изглежда, че „Хизбула“ се подготвя за война. Разполагат калените си бойци близо до нашата граница. Ракетите им също са задействани.

— Знаем ли нещо повече за потенциалните мишени?

— Всички приказки все още сочат към Европа — ето защо моментът, избран за смъртта на Давид Жирар, е толкова интересен. Дина изпитва странното чувство, че може да има някаква връзка.

— Аз се изнервям, когато Дина изпитва странни чувства.

— Аз също.

— Доколко сте сигурни, че човекът, поставил онази бомба, е бил Али Монтазери?

— Сто процента.

— Предполагам, че вероятно трябва да споделим това с новите си швейцарски приятели.

— Би било почтено — съгласи се Навот. — Но засега предпочитам да заема една страница от иранския наръчник.

— От кой?

— *Khod'eh*.

— Да надхитриш врага си, мамейки го за истинската си позиция.

— Правилно.

— Какво имаш предвид?

— Първо измамваме иранците, карайки ги да си мислят, че им се е разминало с атаката в Сен Мориц. После вземаме материалите, които

ни дадоха швейцарците, носим ги на булевард „Цар Саул“ и ги оставяме в ръцете на Дина.

— Трябва да направим още нещо — подсети го Габриел.

— Какво?

— Намери някой да сглоби гръцката ваза.

— Ти не можеш ли?

— Няма място за сравнение с моята работа.

Навот сведе поглед към подноса със сандвичи.

— Сигурен ли си, че не си гладен? Наистина са много хубави.

— Давай, Узи.

— Може би трябва да си ги увием за из път. Храната в „Ел Ал“ не е каквато беше.

* * *

Те хванаха полета в 12,45 от цюрихското летище Клотен и в пет и половина вече кацаха на „Бен Гурион“. Бронираната лимузина „Пежо“ на Навот чакаше на пистата, заобиколена от два пъти повече от обичайния брой телохранители. Облегната върху капака, кръстосала глезени, обути в джинси и скръстила ръце, чакаше Киара. Тя прегърна Габриел мълчаливо и продължително, а просълзеното ѝ лице се зарови в шията му. После го целуна по устните и докосна нежно превръзките по бузите му.

— Изглеждаш ужасно.

— Всъщност се чувствам много по-зле.

— Бих те посъветвала да се прибереш у дома и да поспиш няколко часа, но се боя, че няма време за това.

— Какво не е наред?

Тя подаде на Навот листче хартия. Той го прочете на светлината от фаровете на лимузината.

— Военният командир на „Хизбула“ нарежда на войските си да се подготвят за масирана израелска ответна атака през следващите две седмици. — Навот смачка съобщението на топка. — Значи е истина. Те ще ни ударят, Габриел. Много мощно. И много скоро.

* * *

Оказа се, че офицерът от швейцарските служби за сигурност, разпитвал Габриел, удържа на думата си, че и нещо повече. Ели Лавон оприличи съкровищницата с разузнавателна информация с откриването на крепост от непозната дотогава цивилизация. Още по-забележително е, заяви той, че е доставена от служба, която винаги е била настроена доста враждебно към израелските интереси, дори към самото съществуване на държавата.

— Може би все пак не сме сами — сподели той с екипа по време на вечерята. — Щом швейцарците ни отварят вратите си в час на нужда, значи, всичко е възможно.

Изглежда, че Давид Жирар, или Дауд Гандур, бе засечен от вътрешния радар на *DAR* скоро след като бе получил яркочервения си швейцарски паспорт, позволяващ му да влиза и да излиза от страните в Близкия изток, когато поиска. В материалите беше включена и оригиналната бележка от шефа на „Оникс“ — високотехнологичната служба за електронно подслушване в Швейцария, която повдигаше тревожни въпроси, свързани с телефонния и имейл трафика от галерия „Наксос“, да не говорим за финансовите ѝ трансакции. *DAR* бяха достатъчно любезни да включат и приложения доклад, заедно с цялата следваща информация от „Оникс“. Добавени към разузнавателната информация, която екипът вече притежаваше, материалите осигуряваха неопровержимо доказателство, че галерия „Наксос“ е била нещо повече от фасада за събиране на средства за „Хизбула“. Изясняваше се обаче и връзката между галерията и Карло Маркезе. Екипът успя да проследи не по-малко от петдесет трансфера, изпратени от Давид Жирар чрез Ливанската византийска банка до сметки, контролирани от Карло във Ватиканската банка. Тук беше *кордата*, която търсеше Габриел — въжетото, свързващо Карло с терористите от „Хизбула“. Швейцарците през цялото време бяха разполагали с доказателството. Просто не притежаваха ключа, за да разбият кода.

За момента обаче Карло отстъпи на второ място в грижите на екипа, защото с всеки изминал ден ставаше все по-очевидно, че Давид Жирар е бил замесен в нещо повече от събиране на средства. Преди

шест месеца той бе провел телефонен разговор с номер от долината Бекаа в Ливан, който Службата свързваше с местен главатар от „Хизбула“. А обаждането две седмици по-късно — до номер в Кайро, бе свързано с една от многобройните клетки на „Хизбула“, пуснали корени в хаотичния пост революционен Египет. Беше платил и двеста хиляди долара на търговец на тайландски антики в Банкок, свърталището на „Хизбула“ в Югоизточна Азия.

— Ако трябва да гадая — обади се Дина, — покойният Давид Жирар е бил пощальон. Използвал е работата си в антикварния бизнес като прикритие, за да доставя секретна поща до клетките на „Хизбула“, пръснати по света.

— Защо тогава иранците са поискали смъртта му?

— Може би пощата, която е разнасял, е имала нещо общо с предстоящата атака. Или може би...

— Какво, Дина?

— Може би е имала пощенска марка от Техеран.

Накрая не високите швейцарски технологии дадоха отговора, а една хубава старомодна снимка от наблюдение. Щракната със скрита камера, тя показваше как Давид Жирар се вози на трамвай в Цюрих, очевидно сам. В продължение на три дни тя вися върху отрупаната стена в стая 456 В, повече за украса, отколкото за нещо друго, докато Дина мина покрай нея на път към архива и внезапно замръзна на място. Откъсвайки снимката от стената, тя се втренчи не в Жирар, а в брадатата фигура, седнала до него. Главата на мъжа бе извърната от Жирар, както и силните му рамене, а слънцето, струящо през прозорците на трамвая, сякаш бе подпалило кристала на тежкия водолазен часовник на дясната му китка. Това привлече погледа на Дина към опакото на ръката му, където тя забеляза превръзката.

— Това е той — прошепна тя. — Самият дявол.

* * *

Те сравниха снимката на мъжа от цюрихския трамвай с всеки известен образ, съхранен в библиотеката им, но компютрите заключиха, че няма достатъчно информация за позитивна идентификация. Дина вирна решително деликатната си брадичка и

обяви, че компютрите грешат. Това беше той; тя беше сигурна в това. Би заложила кариерата си.

— Освен това — допълни тя, — не гледайте лицето. Погледнете ръката. — Ръката, която бе пронизана от израелски куршум в Ливан, когато той помагаше за превръщането на сбирщина шиити в най-страховитата терористична групировка на света. Ръката, подгизнала в кръв.

— Това е Масуд — заяви тя. — Масуд, късметлията.

И Габриел я съпроводи на горния етаж, където ѝ позволи да представи тезата си директно пред Узи Навот. Той пребледня от думите ѝ, а очите му се стрелнаха неволно към последната купчина с разузнавателна информация, внушаваща, че атаката предстои скоро. След приключването на съвещанието Навот помоли за съвет и Габриел му даде един. Сподели, че в него има очевидни рискове, но те далеч превъзхождат рисковете от седенето със скръстени ръце.

Навот побърза да отскочи до Йерусалим, за да поиска одобрението на премиера, и след час разполагаше със своята оперативна програма. Оставаше само задължителното любезно уведомяване на американците — задача, която той с радост възложи на Габриел.

— Каквото и да правиш — посъветва го той по пътя към „Бен Гурион“, — не ги моли за позволение. Само разбери дали не са заложени някакви мини, които да избухнат в лицето ни. Не говорим за някаква фракция от ООП. Това е шибаната Персийска империя.

ХЪРНДОН, ВИРДЖИНИЯ

Това някога е било обработваема земя, но много отдавна тя била погълната от безспирната експанзия на запад на метрополиса Вашингтон. Сега единственото, което растеше тук, бяха големите еднотипни къщи с намаляваща стойност и здравите на вид деца, които губеха твърде много време да бродят из тъмните кътчета на интернет. Имената на лъкатушещите задънени улички говореха за безграничния американски оптимизъм — „Слънчев край“ и „Ябълков цвят“, „Ясно поле“ и „Гледка от билото“ — но те не можеха да скрият факта, че Америка, последният израелски приятел в света, е навлязла в процес на упадък.

Двуетажният тухлен дом в края на „Стилуотър Корт“ се различаваше от съседните жилища само по това, че прозорците му бяха бронирани. В продължение на много години съседите бяха убедени, че човекът, който живееше там, работи в една от високотехнологичните компании в Технологичния коридор Дълес. После дойде повишението, което изискваше от него да пътува в брониран „Кадилак Ескалейд“, а не след дълго съседите разбраха, че сред тях живее шпионин. Но не какъв да е шпионин; Ейдриън Картър беше шеф на Националната тайна служба, оперативния отдел на ЦРУ. Всъщност Картър бе заемал поста по-дълго от всеки свой предшественик — постижение, за което той допринесе повече с упоритостта, отколкото с таланта си. Но това бе типично за Картър. Един от последните ръководители в Управлението, произхождащ от протестантски род в Нова Англия, той вярваше, че суетата е грях, пострашен само от маменето на голф.

Въпреки че едва бе настъпил март, топлото слънце напичаше врата на Габриел, докато той пресичаше широката морава пред къщата, редом до охранител от ЦРУ. Картър чакаше пред отворената врата. Косата му бе разрошена и оредяваща като на университетски професор, а мустаците му бяха излезли от мода заедно с диско музиката, електрическите тенджери и ядреното разоръжаване.

Кафявият му панталон се нуждаеше от гладене. Памучният му пуловер бе започнал да се изтъква на лактите.

— Прости ми, че те накарах да биеш път до дома ми — извини се той, стискайки ръката на Габриел, — но това е първият ми свободен ден от месец насам и не ми се ходи до Лангли или до някоя от нашите обезопасени къщи.

— За мен ще е щастие никога вече да не видя вътрешността на някоя обезопасена къща.

— Е, защо се върна? — попита сериозно Картър. — И какво, по дяволите, е станало с лицето ти?

— Стоях твърде близо до една швейцарска антикварна галерия, когато вътре избухна бомба.

— Сен Мориц?

Габриел кимна.

— Знаех си, че ще е нещо добро.

— Все още не си чул най-добрата част.

Картър се усмихна.

— Заповядай вътре — покани го той, затваряйки вратата след тях. — Изпратих жена си на дълга разходка. И не се безпокой. Тя взе Моли със себе си.

— Коя е Моли?

— Бау-бау.

* * *

На остъклената веранда с изглед към зеления парцел от американската мечта, принадлежащ лично на Картър, ги чакаше шведска маса. Габриел напълни послушно чинията си със студени мезета и салата с макарони, но не я докосна, докато разказваше за странното пътуване, отвел го от базиликата „Св. Петър“ до дома на най-главния шпионин в Америка. В заключение той извади две снимки. На първата се виждаше как Али Монтазери и момичето на Ел Греко излизат от галерията „Наксос“ в Сен Мориц. Втората показваше собственика на галерията, седнал в цюрихски трамвай, очевидно сам.

— Погледни внимателно човека, седнал отляво — помоли го Габриел. — Познаваш ли го?

— Не бих казал.

— А сега?

Подаде му друга снимка на мъжа. Този път на нея се виждаше как той влиза в иранското посолство в Берлин. Картър вдигна рязко поглед.

— Масуд?

— От плът и кръв.

Макар и син на епископален свещеник, Картър изруга под носа си.

— И ние така мислим.

Ейдриън остави снимката до другите на масата и се втренчи мълчаливо в нея. Масуд Рахими бе един от онези редки обитатели на тайния свят, които не се нуждаеха от представяне. Всъщност повечето хора не си правеха труда да произнасят фамилията му. Той беше просто Масуд, човек, чиито дири можеха да се проследят при всеки голям терористичен акт, свързан с Иран — от взрива в казармите на морската пехота в Бейрут през 1983 г. досега. Напоследък Масуд работеше в иранското посолство в Берлин, което изпълняваше и ролята на главна западна оперативна база на ВЕВАК за терор. Разполагаше с дипломатически паспорт под фалшиво име и твърдеше, че е нископоставен служител в консулския отдел. Дори германците, които поддържаха неудобно близки търговски отношения с Иран, не вярваха и на дума от това.

— Е, каква е вашата теория? — попита Картър.

— Просто не вярваме да е съвпадение това, че Масуд и Давид Жирар са се возили в един и същ трамвай в Цюрих.

— Мислите ли, че Масуд е наредил бомбения атентат в Сен Мориц?

— Това е почеркът на Масуд — кимна Габриел. — Никога не се е свенял да причини малко мъки на своите, когато трябва да защити важна тайна.

— А сега вие искате да разберете какво е естеството на тази тайна.

— Точно така.

— Как?

— Надявахме се Масуд да се съгласи да ни каже.

— Мислите да опитате да го подкупите?

— Масуд по-скоро би си прерязал вените, отколкото да приеме пари от евреи.

— Принудително дезертъорство?

— Няма време.

Картър замълча.

— Не е нужно да ти напомням, че Масуд има дипломатически паспорт — въздъхна той след малко. — И това го прави недосегаем.

— Никой не е недосегаем. Не и когато е заложен животът на много хора.

— Масуд е — възрази Картър. — И ако падне и косъм от главата му, ще се открие ловният сезон за всички израелски дипломати по света.

— В случай че не си забелязал, Ейдриън, той вече е започнал. Освен това — допълни Габриел, — не съм дошъл тук за съвет.

— Защо тогава си тук?

— Искам да знам дали теренът е чист.

— Категорично мога да заявя, че Управлението не се намира на терена — отсече Картър. — Но трябва да знаеш, че преди няколко години германците мислеха да го подгонят.

— Как да го подгонят?

— Очевидно Масуд си пада по удоволствията. Редовно обира каймака от оперативния си бюджет и го крие в банки из цяла Европа. Германското разузнаване го хванало по бели гащи. Те планирали да седнат и да си побъбрят с Масуд, а накрая да му предложат прост избор: работи за нас или ще кажем на господарите ти в Техеран, че злоупотребяваш с държавни средства.

— Откъде знаеш за това?

— Защото германците дойдоха при мен и ме попитаха дали Управлението иска да участва. Дори ми предоставиха копие от доказателствата, които имаха срещу него.

— И какво стана?

— Нищо — отвърна Картър. — Беше в период, когато Белият дом си мислеше, че може да уговори иранците да се откажат от ядрената си програма. Президентът и екипът му не искаха да правят нищо, което би могло да предизвика гнева на иранците. Германският канцлер също не направи нищо. Тя се боеше, че това може да засегне бизнеса на фирмите ѝ в Иран.

— И всичко замря — допълни Габриел. — А убиецът си седи в Берлин и крои атака срещу моята страна.

— Така изглежда.

— Къде са тези материали от германското разузнаване?

— Заключени са в архивите на Лангли.

— Искам ги.

— Можеш да ги вземеш — отговори Картър, — но ще ви струва скъпо.

— Колко?

— Имам дълъг списък с въпроси и искам отговорите им.

— Защо просто не се присъединиш към нас заради забавлението?

— Защото не искам да съм и на сто мили от забавлението. — Картър погледна сериозно към Габриел. — Ще ми позволиш ли да ти дам два съвета?

— Щом трябва.

— Измислете добро прикритие — настоя Картър. — И каквото и да правите, не го прецаквайте. Иначе съществува реална възможност да подпалите Трета световна война.

* * *

Картър изиска германските документи по начин, който остави само малка следа в атмосферата на Лангли, и за час те бяха доставени на прага му от куриер на Управлението. Тъй като Картър не можеше да предаде документите и да прикрие действията си, Габриел прекара остатъка от топлия следобед на верандата на къщата, запаметявайки детайлите от финансовите престъпления на Масуд: Ейдриън му обясни някои от най-деликатните подробности, но посвети повечето си време на списъка с въпросите, които искаше да зададе на Масуд. Написа ги на ръка, а после изгори неизползваните страници от бележника си. Картър беше шпионин на шпионите, чиято всеотдайност към изпитаните методи в занаята граничеше с педантичност. Според шегаджиите в Лангли, той поставял знаци с тебешир на леглото си, когато искал да прави любов с жена си.

Наближаваше четири, когато Габриел приключи с прегледа на всички документи, и му остана достатъчно време да хване вечерния полет на „Луфтханза“ до Берлин. Когато излязоха отвън да чакат кадилака, Картър изглеждаше разочарован, че Габриел си тръгва. Всъщност беше толкова учтив, че Габриел дори се изненада, когато не му напомни да закопчае предпазния си колан.

— Тревожи ли те нещо, Ейдриън?

— Тъкмо се чудех дали наистина си готов за това.

— Следващият човек, който ме попита за това, е...

— Честен въпрос — прекъсна го Картър. — Ако някой от моите хора бе преживял онова, което преживя ти в пустинята Руб ел Хали, той щеше да получи постоянна ваканция.

— Опитах.

— Може би следващия път трябва да опиташ по-сериозно. — Картър стисна ръката на Габриел. — Прати ми една картичка от Берлин. И ако случайно те арестуват, моля те, опитай да забравиш откъде си получил информацията за страничните занимания на Масуд.

— Това ще си остане наша малка тайна, Ейдриън. Като всичко друго.

Картър се усмихна и затвори вратата. Габриел го видя още веднъж, застанал до бордюра и вдигнал ръка, сякаш махаше на такси. После кадилакът изръмжа на един завой и Картър се скри от погледа му. Габриел се втренчи през матовите стъкла към окосените ливади и младите дръвчета, обсипани с цвят, но в мислите му се въртяха само цифри. Цифрите от тайните сметки на Масуд. И на часовете, оставащи, докато Масуд залее улиците с кръв.

28.

ВАНЗЕЕ, БЕРЛИН

Една от множеството неизменни загадки в операцията бе как така обезопасеното седалище на екипа в Берлин се намираше точно във Ванзее. Шефът на интендантството твърдеше, че това било просто съвпадение, че избрал имота поради неговата достъпност и функционалност. Чак по-късно, когато официалната версия на историята щеше да бъде записана черно на бяло, той щеше да признае, че решението му било повлияно лично от Ари Шамрон. Шамрон искал да припомни на Габриел и на екипа какво се е случило във Ванзее през януари 1942 г., когато петнайсет висши нацисти се събрали на обяд във вила край езерото да изяснят бюрократичните подробности при унищожаването на хора. И може би, както всички се съгласиха, той бе искал да напомни на екипа за потенциалната цена на провала им.

Самото седалище се намираше на около километър южно от мястото, където се бе провела конференцията във Ванзее, край уличка в гъста гора, кръстена подходящо „Линденщрасе“^[1]. Къщата бе оградена с две високи стени, едната от изронени тухли, а другата — от избуял жив плет. Празните стаи миришеха на влага, прах и едва доловимо на бренди. Тлъст петнист шаран дремеше под ледената покривка на рибарника.

Членовете на екипа се представяха за служители в нещо, наречено „ВижънТех“ — монреалска фирма, съществуваща само във въображението на агента от булевард „Цар Саул“. Според легендата им, те бяха дошли в Берлин, за да започнат съвместен бизнес с германска фирма, което обясняваше необичайния брой компютри и друго техническо оборудване, пристигнало заедно с тях. Държаха повечето техника в голямата официална трапезария, служеща им за оперативен център. Само часове след пристигането им стените ѝ бяха покрити с големи карти и снимки от наблюдения на човек, който се преструваше на нископоставен служител в иранското посолство, но всъщност беше главният организатор на международния терор в своята страна.

Дина доволно прие задачата си да подготви въпросите за отдавна закъснелия разпит на Масуд, а да влезе на работното си място, за нея означаваше да влезе в класна стая, посветена на еволюцията в съвременния тероризъм. Масуд Рахими се намираше в центъра ѝ, започвайки през ноември 1979 г., когато бе сред студентите и бойците, щурмували американското посолство в Техеран. Няколко от петдесет и двамата заложници по-късно щяха да го идентифицират като най-жестокия от техните мъчители. Любимото му забавление били мнимите екзекуции. Още тогава Масуд се наслаждавал най-много, когато видел как американец се моли за живота си.

Следващият му звезден миг бе в Ливан през 1982 г., когато бе започнал да работи с новата войнствена шиитска група, известна като Организация на потиснатите на земята. Говореше се, че Масуд съкратил името на групата до *Партия на Бога*, или „Хизбула“. Говореше се също, че той лично помогнал за сглобяването на петтонната бомба, поставена в камион и разрушила казармите на американската морска пехота на летището в Бейрут в 6,22 часа на 23 октомври 1983 г. Експлозията — най-големият неядрен взрив след Втората световна война — бе убила 243 американски войници и бе променила завинаги лицето на глобалния терор. Последваха още атаки. Терористите отвличаха самолети, вземаха заложници, бомбардираха посолства. Във всички имаше едно общо нещо.

Те бяха провеждани по заповед на човека, който сега работеше в иранското посолство в Берлин, защитен с бронята на дипломатическия си паспорт.

Но как да убедиш човек като Масуд да разкрие най-убийствените си тайни? И на първо място, как да се добереш до него? Трябваше да използват изпитаната във времето шиитска практика, известна като *такя*, показваща едно намерение, а криеща нещо съвсем друго. Габриел поясни, че те няма да отвличат Масуд. Щяха да бъдат неговите спасители и защитници. А когато го изстискат докрай, щяха да го пуснат да си върви по пътя. Хващане и освобождаване, така го нарече той. Никакви щети, никаква мръсна игра.

* * *

Биха предпочели да го наблюдават още месец, но това не беше възможно; червените светлини на булевард „Цар Саул“ светеха и цялата разузнавателна информация сочеше към голяма атака, предстояща след по-малко от седмица. Трябваше да приберат Масуд преди избухването на бомбите или преди Техеран да си намери извинение и да го извика у дома. Габриел се страхуваше най-много от това, че ВЕВАК ще скрият Масуд преди атаката, че той ще стане недостижим за Службата и за всеки друг. Затова той постави краен срок от три дни — три дни, за да планират и изпълнят отвличането на иранския дипломат в сърцето на Берлин. Когато Ели Лавон прецени шансовете им на едно към четири, Габриел го заведе в импровизирания офис на Дина да види снимките на онова, което можеше да се случи, ако те се проваляха.

— Не искам вероятности — натърти Габриел. — Искам Масуд.

Задачите им се улесниха заради факта че Масуд очевидно се чувстваше в безопасност на немска земя. Програмата му — поне през краткото време, когато можеха да го наблюдават — бе строго определена. Прекарваше повечето си време в бюрото на ВЕВАК в посолството, което по случайност се намиреше в съседство с Германския археологически институт, добър знак според екипа. Пристигаше не по-късно от осем часа сутринта и оставаше до късно вечерта. Апартаментът му се намиреше на три километра северно от посолството, в квартал на Берлин, известен под името Шарлотенбург. Официалната му кола, изглежда, не беше бронирана, но това не се отнасяше за главореза от ВЕВАК, който му служеше като шофьор и бодигард. Задачата за неутрализиране на бодигарда в нощта на отвличането се падна на Михаил. Не че той се нуждаеше от много убеждаване. След години избягване на ирански куршуми, докато служеше в израелската армия, той изгаряше от нетърпение да им върне услугата.

Но къде да го направят? На някоя оживена улица? На тиха уличка? На светофар? Пред прага на Масуд? Габриел отсъди, че мястото трябва да се определи от един-единствен фактор. То трябваше да им осигури чист маршрут за бягство в случай на успех или провал. Ако изберяха място, твърде близо до иранското посолство, можеше да попаднат в престрелка с германската полиция, която го охраняваше денонощно. Но ако оставеха Масуд да стигне близо до апартамента си,

можеше да заседнат в оживения трафик на Шарлотенбург. Накрая изборът стана ясен за всички. Габриел отбеляза мястото на картата с кървавочервена топлийка. На Ели Лавон тя му заприлича на надгробен камък.

С това операцията бе задействана към фаза, която екипът нарече „последен подход към приземяване“. Имаха своята цел, имаха план, имаха и задачите си. Сега трябваше само да приземят самолета, без да убият себе си или някого друго на борда. Нямаха компютри да ги насочват, така че трябваше да се справят по старомодния начин, с инстинкти и кураж, а може би и с малко късмет. Опитаха да сведат упованието си в провидението до минимум. Габриел вярваше, че късметът при операция е нещо, което трябва да се спечели, а не да се разчита на него. И той обикновено идваше в резултат от безупречно планиране и подготовка.

Според речника на Службата, операцията беше „автомобилоемка“, което означаваше, че щеше да изисква няколко превозни средства от различни марки и модели. Транспортният отдел на Службата, който се грижеше за подобни неща, взе повечето коли от приятелски настроени европейски агенти, предлагащи коли под наем, и то така, че автомобилите да не могат да бъдат проследени обратно до никой член на екипа. Най-важното превозно средство обаче бе собственост на Службата. Микробус „Фолксваген“ с тайник за хора, който бе изиграл звездна роля в една от най-знаменитите операции на Габриел: залавянето на нацисткия военнопредствъпник Ерих Радек в дома му в Първи район на Виена. В онази нощ Киара беше зад волана. Радек все още се появяваше редовно в най-гадните ѝ кошмари.

За неин ужас, Киара не беше сред екипа в Берлин, макар ролята ѝ в операцията да си оставаше централна. Задачата ѝ беше да координира сложната мозайка на *такия*, която щеше да прикрие дирите на екипа и при успех — да прати по лъжливи следи както германците, така и иранците. Както всички добри лъжи, и тази беше правдоподобна и съдържаха елементи на истина. И може би, каза Габриел, тя съдържаха и нишка на надежда за бъдещето — бъдеще, в което Иран вече нямаше да е в хватката на клика религиозни манааци. Моллите и техните последователи в Революционната гвардия не бяха рационални актьори. Те бяха непредвидими и апокалиптични. А

Близкият изток никога нямаше да познае истинския мир, докато те не бъдат пратени в историята.

Имаше и други лъжи — като платнената раница, пълна с бяла глина, жици, часовников механизъм и малка като мида мина, само дим без огън. Но всичко това щеше да е напразно, ако не успееш да измъкнат Масуд от колата му с минимум насилие. След усилен размисъл беше решено, че Яков ще бъде острието на меча, а Оded ще играе спомагателна роля. Опитен в разпита на терористи, Яков имаше лице и поведение, които не оставяха съмнение, че говори сериозно. И по-важното, Яков бе наследник на германски евреи и както Габриел, говореше немски свободно. Яков щеше да уговори Масуд да излезе от колата. А ако думите не помогнеха, Оded щеше да го принуди.

Не посмяха да репетират на публично място и проведоха безброй миниатюрни сухи тренировки в убежището си във Ванзее. В началото поведението на Габриел беше делово, но с проточването на практическите упражнения той стана избухлив. Михаил се боеше, че той страда от оперативен стрес след взрива в Сен Мориц или може би още от кошмара в Руб ел Хали. Но Ели Лавон знаеше, че не е така. Това е заради Берлин, поясни той. За всички тях Берлин беше град на призраци, но особено за Габриел. Този град бе домът на дядо му и баба му по майчина линия. И най-вероятно щеше да стане и дом на Габриел, ако не беше онази банда убийци, събрали се във вилата край езерото малко по-нагоре по пътя.

И те слушаха с изключително търпение как той оспорва всеки аспект от плана може би за стотен път. И си позволиха леки усмивки, когато нахока хубаво Яков и Оded след една ужасна финална репетиция. Те внимаваха да не му се натрапват, когато оставаше сам, защото, макар и прекарал целия си живот в занаята, той страдаше от необичаен нервен срив. И накрая, през последния им следобед в Берлин, когато вече не понасяха ужасния му нрав, те боядисаха отличителните му посребрени слепоочия и скриха незабравимите му зелени очи зад чифт очила. После го увиха в палто и шал и го изхвърлиха от къщата с нежно побутване да се разходи сред душите на мъртвите.

* * *

Полевият агент у него искаше да види всичко поне веднъж със собствените си очи: посолството, наблюдателните постове, резервните позиции, точката на отвличането. След това се качи на Ес-Бана, който го откара от другата страна на Берлин, до Бранденбургската врата. Тогава, в старата източногерманска част от града, той тръгна по „Унтер ден Линден“, под голите клони на липите. На Фридрихщрасе, център на развратния берлински нощен живот през 20-те години на ХХ век, той зави надясно и навлезе в района, известен като Мите. Тук-там зърна останки от сталинското минало на квартала, но в по-голямата му част архитектурните петна от комунизма бяха изчистени. Сякаш Студената война, както и истинската война преди нея, никога не бяха се случвали. В съвременния Мите нямаше спомени, само проспектитет.

На Кроненщрасе Габриел зави отново надясно и тръгна на изток по улицата, докато стигна до модерен блок с големи квадратни прозорци, грейнали като плочи от оникс. Много отдавна, още преди комунизма, преди войната, на това място се издигала красива неокласическа сграда от сив камък. На втория етаж живеел немски художник експресионист на име Виктор Франкел със съпругата си и дъщеря им — Ирене, майката на Габриел. Габриел не беше виждал снимка на апартамента, но веднъж, когато беше малко момче, майка му се опита да го скицира, преди да избухне в плач. На това място те бяха водили един очарователен буржоазен живот, изпълнен с изкуство, музика и следобеди в Тиргартен. На това място бяха останали, докато примката се е затягала бавно около шиите им. Накрая, през есента на 1942 г., те били натъпкани от своите съотечественици в конски вагон и депортирани на изток към Аушвиц. Дядото и бабата на Габриел били изпратени в газовите камери още при пристигането им, но майка му била пратена в женския трудов лагер Биркенау. Тя никога не разказа на Габриел за изпитанията си. Вместо това ги записа и ги заключи в архивите на „Яд Вашем“.

Няма да разкажа всички неща, които видях. Не мога. Поне това дължа на мъртвите...

Габриел затвори очи и видя улицата такава, каквато е била преди лудостта. А после видя и себе си като дете, дошло на гости при баба си и дядо си, на които бе позволено да остаряят. И си представи колко различен би могъл да е животът му, ако бе израснал тук, в Берлин, вместо в Долината на Израил. А после облак лютив дим го лъхна в

лицето като пушек от далечен крематориум и той чу зад гърба си познат глас.

— Какво се надяваше да намериш тук? — попита Ари Шамрон.

— Сила — отговори Габриел.

— Майка ти ти е дала сила, когато те е кръстила — каза Шамрон.

— А после те даде на мен.

[1] Linden (нем.) — липа. — Б.пр. ↑

29.

БЕРЛИН

Шамрон се беше регистрирал в хотел „Адлон“ под името Рудолф Хелер, един от любимите му европейски псевдоними. Габриел искаше да избегне охранителните камери, затова минаха по края на Тиргартен. Внезапно застудя, а вятърът свистеше през колоните на Бранденбургската врата. Шамрон бе облечен в кашмирено палто, с мека шапка и носеше тъмни очила. Така приличаше на бизнесмен, печелещ парите си по съмнителен начин, който никога не губи на бакара. Той спря пред новия берлински мемориал на холокоста — потискащ пейзаж с правоъгълни сиви блокове, и се намръщи, вцепенен от ужас.

— Приличат на контейнери, чакащи да ги натоварят на кораба.

— Архитектът е искал да създаде атмосфера на неудобство и объркване. Трябвало е да представи методичното изстребление на милиони сред хаоса на войната.

— Това ли виждаш?

— Виждам едно малко чудо в това, че такъв мемориал изобщо съществува на това място. Можеха да го забутат на някоя поляна извън града. Но го поставиха тук, в сърцето на Берлин, точно до Бранденбургската врата.

— Твърде много им се доверяваш, синко. След войната всички те се преструваха, че не са забелязали как съседите им изчезват посред нощ. Чак когато заловихме човека, работил ей там, Германия и светът наистина осъзнаха ужаса на холокоста.

Той сочеше през Тиргартен към Курфюрстенщрасе. Именно там, във внушителна сграда, подслонявала някога Еврейското общество за взаимопомощ, Адолф Айхман бе установил своята щабквартира. Очите на Габриел обаче продължаваха да се взират в мемориала, в сивите камъни с форма на вагони.

— Трябва да напишеш всичко това. — Помълча и погледна към Шамрон. — Докато не е станало твърде късно.

— Все още не съм тръгнал за никъде.

— Дори ти няма да живееш вечно, Ари. Трябва да прекараш малко време с писалка в ръката.

— Винаги съм считал мемоарите на шпионите за скучно четиво. Освен това, каква полза от тях?

— Ще напомнят на света защо живеем в Израел, а не в Германия или в Полша.

— На света не му пука — отвърна Шамрон и махна с ръка. — А холокостът не е единствената причина, поради която си имаме дом в Ерец Израел^[1]. Ние сме там, защото е била наша от самото начало. Там ни е мястото.

— Дори някои от приятелите ни вече не са толкова сигурни.

— Защото палестинците и техните съюзници успяха да убедят голяма част от света, че ние сме заграбили арабска земя. Обичат да претендират, че древното царство Израел е само мит, че Йерусалимският храм не е нищо повече от библейска история.

— Звучиш ми като Ели.

Шамрон се усмихна.

— По свой начин, твоят приятел Ели води война в онези разкопки, в онези окопи под Стената на плача. Нашите мюсюлмански братя удобно са забравили, че техният велик Купол на скалата и джамията „Ал Акса“ са построени върху руините на Първия и на Втория храм. Политическата битка за Палестина се превърна в религиозна война за Йерусалим. И ние трябва да докажем на света, че сме били там първи.

Сред камъните на мемориала се изви вихрушка. Шамрон вдигна яката на палтото си и зави зад ъгъла на улица, носеща името на Хана Арент — философ и политолог, съчинила фразата „баналността на злото“, за да опише ролята на Айхман в изстреблението на шест милиона европейски евреи. Шамрон, който бе прекарал часове насаме с убиеца в една сигурна квартира в Буенос Айрес, смяташе тази характеристика, меко казано, за объркваща. Влезе в едно кафене, но след като забеляза табелата „Пушенето забранено“, седна отвън.

— Здрави германци — промърмори той и запали цигара. — Точно от каквото се нуждае светът.

— Мислех, че си им простил.

— Да — съгласи се Шамрон, — но се боя, че никога няма да забравя. Искане ми се също тяхното правителство да размисли и да се

дистанцира от Ислямска република Иран. Но отдавна научих да не се моля за невъзможни неща.

Шамрон замълча, когато сервитьорката, красиво момиче с млечнобяла кожа, донесе кафетата им. Когато тя си тръгна, той огледа оживената улица и си позволи усмивка.

— Какво е толкова смешно? — попита Габриел.

— Когато ти излезе от онзи саудитски затвор, ми каза, че никога вече няма да работиш за Службата. А сега си на път да изпълниш една от най-дръзките операции, провеждани някога, само защото някакво момиче паднало гадно в базиликата „Св. Петър“.

— Тя си имаше име — отговори Габриел. — И не е паднала. Била е блъсната от Карло Маркезе.

— Ще се оправим с Карло, когато приключим с Масуд.

— Предполагам, че си прегледал плана?

— Задълбочено. И инстинктът ми подсказва, че не разполагаш с повече от трийсет секунди да пхнеш Масуд в първата кола.

— Репетирахме го за двацет. Но според опита ми, нещата винаги стават по-бързо на живо.

— Особено когато ти участваш — подхвърли саркастично Шамрон. — Но довечера ще бъдеш само зрител.

— Много нервен зрител.

— Трябва да е така. Ако нещата се объркат, това ще е дипломатическо бедствие, да не говорим за огромната пропагандна победа на иранците. Светът, изглежда, не забелязва или просто не му пука, че те атакуват нашите хора, когато си поискат. Но ако реагираме, нас ни дамгосват като зловни убийци.

— Могат да ни нарекат и по-зле.

— Как например?

— Слаби — отговори Габриел.

Шамрон кимна и разбърка замислено кафето си.

— Измъкването на Масуд от колата му и вкарването му в твоята ще бъде най-лесната част от задачата. Но съвсем друго ще е да го убедим да говори.

— Сигурен съм, че имаш предложение. Иначе нямаше да си тук.

Шамрон прие забележката с кимване.

— Масуд не е човек, който се плаши лесно. Единственият начин да успееш, е да му покажеш съдба, по-лоша от смъртта. Тогава трябва

да му хвърлиш спасителния пояс и да се надяваш, че ще се хване за него.

— А ако го направи?

— Ще се изкушиш да изкопчиш от него цялата информация, която можеш. Но според моето скромно мнение, това ще бъде грешка. А и — допълни той — няма време за това. Вземи нужната информация, за да спреш тази атака. А после...

Гласът на Ари заглъхна. Габриел довърши мисълта му:

— ... го пусни.

Шамрон се намръщи и кимна бавно.

— Ние не сме като враговете си. И това означава, че не убиваме хора с дипломатически паспорти — дори ако ръцете им са изцапани с кръвта на нашите деца.

— Дори ако знаем, че и в бъдеще ще убива?

— Нямах избор. Ще трябва да сключиш сделка с дявола. Масуд трябва да ти повярва, че няма да го предадеш. Боя се, че такава вяра не може да се спечели с използването на маскировка. Ще трябва да му покажеш прочутото си лице и да го погледнеш право в очите. — Шамрон спря, а после допълни: — Освен ако не искаш някой друг да заеме мястото ти на масата за разпити.

— Кой?

Шамрон не каза нищо.

— Ти?

— Аз съм най-логичният избор. Ако Масуд погледне над масата и види теб, ще има основателна причина да се страхува, че може и да не оцелее. Но ако види мен...

— Душата му ще се стопли?

— Ще знае, че си има работа с много високо ниво от израелското правителство — отговори Шамрон. — И може да стане по-разговорлив.

— Оценявам духа на предложението, *абба*^[2].

— Но не възнамеряваш да го приемеш. — Ари помълча, после попита: — Осъзнаваш ли, че през целия си живот оттук нататък той ще се опитва да те убие?

— Ще трябва да се нареди на опашката.

— Винаги можеш да се върнеш в Израел.

— Никога не се отказваш, нали?

— Не е в природата ми.

— С какво ще си изкарвам хляба?

— Можеш да ми помогнеш да напиша книгата си.

— Двамата ще се избием.

Шамрон изгаси бавно цигарата си, давайки знак, че му е време да тръгва.

— Много подходящо, не мислиш ли?

— Какво?

— Че последната ти операция трябва да се проведе в града на шпионите.

— Това е град на мъртвите — коригира го Габриел. — И искам да се махна оттук възможно най-бързо.

— Вземи си Масуд за сувенир. И каквото и да правиш, гледай да не те хванат.

— Единадесетата заповед на Шамрон.

— Амин.

* * *

Те се разделиха под Бранденбургската врата. Шамрон тръгна към стаята си в хотел „Адлон“; Габриел — към пътеките в Тиргартен. Остана там, докато се увери, че не го следят, после се върна в обезопасената къща във Ванзее. Влизайки, той завари членовете от екипа си да правят последните приготовления. По здрачаване те започнаха да се измъкват на точни интервали и до шест часа всички се намираха на окончателните си позиции. Габриел обходи стаите в старата къща, търсейки някаква следа от присъствието им. След това седна сам в мрака, с лаптоп в скута си. На монитора се показва образ с висока резолюция на иранското посолство благодарение на миниатюрната камера, скрита в кола, паркирана от другата страна на улицата. В осем и дванайсет охраняваната врата на посолството се отвори бавно и от нея се показва черен мерцедес. Зави наляво и мина на няколко сантиметра от камерата — толкова наблизко, че Габриел се почувства така, сякаш можеше да се пресегне и да издърпа единствения пътник от задната седалка. Вместо това, той вдигна

радиостанцията към устните си и информира екипа си, че дяволът е на път към тях.

[1] Земята на Израел (ивр.); страната, обитавана от евреите в древността. — Б.р. ↑

[2] Баща (ивр.). — Б.пр. ↑

30. БЕРЛИН

Такия започна две минути по-късно, в 20,14 ч. местно време, когато в берлинската полиция се получи обаждане за подозрителен пакет, намерен в „Европа Център“, закрития търговски и административен комплекс, разположен до останките от Мемориалната църква „Кайзер Вилхелм“. Пакетът всъщност представляваше окъсана платнена раница като онези, които често носеха металистите, скинхедс, анархистите, радикалните защитници на околната среда и разни други размирници. Беше поставена под пейка на няколко метра от прочутия воден часовник в центъра, популярно място за сбирки, особено на малки деца. По-късно свидетели описаха човека, оставил раницата там, като мюсюлманка към трийсетте. Бяха прави за възрастта ѝ, но не и за етноса. Грешката им можеше да бъде простена, тъй като тогава тя носеше *хиджаб*.

Човекът, който се обади да докладва за подозрителната раница, описа съдържанието като някакъв експлозив и първите униформени полицаи, пристигнали там, се съгласиха с това. Те наредиха незабавна евакуация на района около водния часовник, след това на целия мол и на всички околни сгради. До 20,25 ч. няколко хиляди души се стекоха по улиците, а полицейски екипи от цял Берлин се събираха на мястото.

Дори във ведрия и величествен хотел „Адлон“ стана ясно, че Берлин е в извънредно положение. В прочутия лоби бар и във фойето, където висшите нацисти някога пирували като царе, изнервени гости търсеха обяснение от управата, а неколцина излязоха на тротоара да гледат как полицейските сирени вят по „Унтер ден Линден“. Един гост обаче изглеждаше безразличен към цялото това вълнение. Добре облечен джентълмен в напреднала възраст, той се подписа спокойно за уискито, което почти не беше докоснал, и се заизкачва с асансьора към апартамента си на най-горния етаж. После застана до прозореца, наблюдавайки светлинното шоу, сякаш всичко това бе организирано за негово лично забавление. След секунди извади мобилния телефон от предното джобче на костюма си и набра предварително записан номер,

запаметен в телефона от едно момче, което разбираше от тези неща. Чу серия прищракования и сигнал. После мъжки глас го поздрави със сумтене.

— Какво гледам? — попита Ари Шамрон.

— Прелюдията — отговори Узи Навот.

— Кога се вдига завесата за първо действие?

— След минута, може би по-малко.

Шамрон прекъсна връзката и се втренчи в сините светлини, блеснали из града. „Красива гледка — помисли си той. — И с измама ще водиш войната си.“

* * *

В същия момент, на около пет километра западно от необикновения наблюдателен пост на Шамрон, Йоси Гавиш и Михаил Абрамов седяха върху два мотоциклета в края на малък парк на Хагенщрасе. В този час паркът отдавна бе опустял, но приглушена, мека светлина се процеждаше през витражите на миниатюрните тевтонски замъци по улицата. Михаил разтриваше болното си коляно. Йоси седеше толкова неподвижно, че приличаше на статуя, излята от бронз.

— Отпусни се, Йоси — прошепна Михаил. — Трябва да се отпуснеш.

— Ти не носиш бомба в джоба си.

— Тя ще експлодира десет секунди след като я прикрепиш към колата.

— Ами ако не сработи добре?

— Това никога не става.

— Винаги има пръв път.

Покрай тях профуча зелено-бял полицейски микробус с виеща сирена. Йоси не помръдна и мускул.

— Дишай — нареди му Михаил. — Иначе полицаите ще си помислят, че се каниш да отвлечеш ирански дипломат.

— Не знам защо аз трябваше да прикрепя бомбата.

— Някой трябва да го направи.

— Аз съм анализатор — възрази Йоси. — Не взривявам коли. Чета книги.

— Да не би да предпочиташ да неутрализираш шофьора?

— И как да го направя? Да го смая с ума и интелекта си?

Преди Михаил да успее да отговори, чу пращане в миниатюрната си слушалка, последвано от три кратки звука. Погледна нагоре по улицата и видя фаровете на приближаващ мерцедес. Докато профучаваше покрай тяхната позиция, той видя Масуд на задната седалка да чете документи под светлината на вътрешната лампа. Няколко секунди по-късно се появи БМВ. Караше го Римона, а Яков и Оded седяха отзад, изпънати като пружини. Накрая изтрополи Ели Лавон с пасат комби, стиснал волана, сякаш превеждаше петролен танкер през заледени морета. Михаил и Йоси се подготвиха за тръгване и зачакаха следващия сигнал.

* * *

Бяха стигнали до точката, която Шамрон обичаше да описва като оперативен кръстопът. Досега не беше прекосена никаква граница, не беше извършено престъпление, с изключение на дребна бомбена заплаха в „Европа Център“. Екипът все още можеше да се откаже, да се прегрупира, да преосмисли ситуацията и да опита друга вечер. В много отношения това бе по-лесното решение — решението да приберат меча, вместо да го размахат. Шамрон го наричаше „пожарният изход на страхливеца“. Също така вярваше, че много повече операции са били провалени от колебание, отколкото от безразсъдство.

Тази вечер обаче не Шамрон трябваше да вземе решението. То бе в ръцете на каления таен воин, седнал сам в празната къща във Ванзее. Той се взираше в монитора на компютъра си, наблюдавайки своя екип и мишената си, докато те приближаваха до точката, от която нямаше връщане назад. Тя беше „Кьонигзале“ — улица, водеща от парка Грюневалд към оживената „Курфюрстендам“ — и щом Масуд я прекосеше, щеше да е недостижим за тях. Габриел настрои обезопасената си радиостанция и попита дали някой няма възражения

в последния момент. Не чу нищо и им нареди да продължат. После затвори очи и се заслуша в сирените.

* * *

След това на булевард „Цар Саул“ имаше хора, които се оплакваха, че не е направен видеозапис. Шамрон обаче зае противоположната позиция. Той смяташе, че оперативните видеозаписи, както и самоубийствените мисии, трябва да си останат за враговете на Израел. Освен това, каза той, никой видеозапис не можеше да улови съвършенството на маневрата. Тя бе като епическа поезия, приказка, която да бъде разказвана на бъдещите поколения край пламъка на пустинния лагерен огън.

Тя започна с почти незабележимото придвижване на две превозни средства — едното шофирано от Римона, другото — от Ели Лавон. И двете едновременно забавиха ход и се преместиха леко вдясно, оставяйки на Йоси чист път до задната броня на мерцедеса. Той го настигна с пълна скорост и след няколко секунди се взираше над лявото рамо на дявола. Бръкна внимателно в джоба на палтото си и дръпна скобата на магнитната граната. После се втренчи право напред и изчака младата жена да излезе на улицата.

Тя бе облечена в неоновозелено яке с отражателни ленти на ръкавите и буташе велосипед със светната лампа върху дръжките. Час по-рано тя носеше платнената раница, причинила такъв смут в Централен Берлин. Сега, докато навлизаше върху добре осветената пешеходна пътека, накуцвайки леко, тя носеше само фалшив паспорт и таеше безкрайна омраза към човека, возещ се на задната седалка в приближаващия мерцедес.

За миг всички те се уплашиха, че шофьорът на Масуд възнамерява да се възползва от дипломатическия си имунитет и да я прегази. Но накрая той натисна спирачките и голямата черна кола спря рязко в облак от синьо-сив дим. Йоси сви наляво, за да избегне задната броня на колата, и изстреля няколко ругатни през шофьорското стъкло, преди да прикачи тайно гранатата над предното колело. Младата жена вече бе стигнала невредима до другия край на улицата. Шофьорът на

Масуд ѝ махна за извинение и продължи. Тя прие извинението с усмивка, докато се отдалечаваше необичайно бързо.

Шест секунди по-късно устройството експлодира. Грижливо оформеният му и калибриран заряд изпрати цялата сила на детонацията навътре, без шанс за случайни жертви. Лаят му определено беше по-страшен от ухапването, макар взривът да бе достатъчно силен, за да разкъса предната лява гума на колата и да отвори капака. Сега, заслепен и объркан, шофьорът сви инстинктивно надясно. Колата се качи на бордюра и огъна желязната ограда, преди да заседне на „Хагенплац“, малък триъгълник от зеленина, който екипът с любов наричаше „Сладоледеният площад“.

Ако в плана имаше някаква слабост, тя бе покритата автобусна спирка на няколко метра от кръстовището. Тази вечер петима души чакаха там: възрастна двойка германци, двама младежи от турски произход и жена над двайсетте, толкова слаба и бледа, сякаш току-що бе излязла от сграда бомбардирана от Съюзниците. Онова, което те видяха, после им заприличала акт на вежливост от страна на трима добри самаряни, озовали се случайно на мястото. Единият от мъжете — висок, строен мотоциклетист, веднага се втурна на помощ към паникьосания шофьор, поне така се стори на свидетелите от автобусната спирка. Те обаче не забелязаха, че мотоциклетистът бързо извади пистолета от раменния кобур на шофьора. Не забелязаха и това, че той инжектира доза силно успокоително в лявото му бедро.

Другите добри самаряни насочиха вниманието си към мъжа на задната седалка в мерцедеса. Тъй като нямаше предпазен колан, той бе доста замаян от удара. Инжекцията с успокоително влоши състоянието му, макар че свидетелите не видяха и това. Спомняха си само как двамата мъже вдигат ранения пътник от разбитата му кола и го оставят внимателно в своята. За миг колата се стрелна напред и зави наляво към дебрите на Грюневалд — странно, тъй като най-близката болница се намиреше надясно. Мотоциклетистът ги последва, както и пасатът, шофиран от кротка на вид душица, която изглеждаше безразлична към целия епизод. По-късно, на разпита в полицията, свидетелите щяха да осъзнаят, че операцията е била проведена почти безшумно. Всъщност само един от добрите самаряни, мъж с тъмна коса и сипаничави бузи, каза нещо на ранения пътник.

— Ела с нас — прошепна му той. — Ние ще те защитим от евреите.

* * *

Както предсказа Габриел, отвличането отне по-малко от очакваното време — само тринайсет секунди от началото до края, като измъкването на Масуд от колата отне само осем. Сега, сам в къщата във Ванзее, той слушаше как екипът сменя първата кола за вечерта, а после видя как фаровете им светят на север по аутобан Е51. Сега времето беше ценна стока. Нуждаеха се от всяка капка, от всяко зрънце. Няколко секунди тук-там можеха да са разликата между успеха и провала, между живота и смъртта. Габриел не можеше да направи нищо повече. Той вече бе подпалил града на своите кошмари. Оставаше му само да го гледа как гори.

Изпрати светкавично съобщение до булевард „Цар Саул“, потвърждаващо, че първата фаза от операцията е минала по план. После излезе отвън и се качи в едно ауди. След като мина покрай призрачната вила край езерото, където бе планирано убийството на баба му и дядо му, той се насочи към аутобана. Берлинската полиция все още се стичаше към „Европа Център“. Но колко време още?

* * *

На най-горния етаж в хотел „Адлон“, Ари Шамрон стоеше сам до прозореца, наблюдавайки как сините полицейски светлини примигват под краката му. През последните няколко минути всички се стичаха към една и съща точка в Западен Берлин. Но в 20,36 ч. той забеляза отчетлива промяна в модела. Не си направи труда да търси обяснение от булевард „Цар Саул“. Измамата беше приключила. Следваше надпреварата към границата.

ТРЕТА ЧАСТ
КЛАДЕНЕЦЪТ НА ДУШИТЕ

31.

БЕРЛИН-СЕВЕРНА ДАНИЯ

Иранската освободителна армия, неизвестна по-рано група, решена да свали религиозните водачи на страната, се появи за пръв път на западните радарни монитори късно на следващата сутрин, когато пое отговорността за отвличането на Масуд Рахими — висш агент от иранското разузнаване, базиран в германската столица Берлин. Направиха го в писмен манифест, доставен тайно на Би Би Си в Лондон, и на уебсайта, създаден часове след отвличането. В дългия списък с искания фигурираше прекратяването на иранската програма за ядрени оръжия и освобождаването на всички затворени заради политика, религия, съвест или сексуална ориентация. Моллите разполагаха само със седемдесет и два часа да изпълнят исканията; иначе, кълнеше се групата, те щяха да подложат Масуд на мъчителната смърт, с която той бе отнел живота на толкова много невинни жертви. Сякаш за да покажат колко са сериозни, те пуснаха снимка на пленника си между двама маскирани мъже. Масуд гледаше право в обектива, с вързани зад гърба ръце. По грубоватото му лице не личаха следи от насилие, макар че очите му изглеждаха някак замаяни.

Изненадващата поява на ново иранско опозиционно движение сюрпризира мнозина в медиите и през първите часове от кризата европейските и американските репортери нямаха друг избор, освен да спекулират наслуки за произхода и целите на ИОА. Постепенно обаче се оформи портрет на малка, сплотена група от светски ирански интелектуалци и изгнаници, желаещи да измъкнат страната си от Средновековието и да я приобщят към модерния свят. Но в онази вечер експертите по тероризъм и анализаторите на външната политика от двете страни на Атлантика говореха за нова сила, заплашваща открито властта на иранския режим. И никой не разбра, че всяка новина, която те предаваха с такъв авторитет, бе измислена от група хора, работещи в приземен офис в Тел Авив.

Неколцина от по-добрите експерти по тероризма знаеха името Масуд Рахими, докато онези, които бяха достатъчно възрастни, за да си

спомнят иранската криза със заложниците, се зарадваха на тежкото положение, в което бе попаднал. Не беше така обаче в Техеран, където иранците реагираха с предвидима ярост. В официално изявление те отрекоха съществуването на група, наречена Иранска освободителна армия, отрекоха, че Масуд Рахими е бил агент на иранското разузнаване, и отрекоха, че по някакъв начин е бил свързан с тероризма. Нещо повече, обвиниха Израел за създаването на групата от нищото, за да прикрие участието си в отвличането. Израелският министър-председател се изправи пред Кнесета, за да обори иранските твърдения като бълнуване на извратени фанатици. После порица не толкова изтънчено германците за това, че са позволили на Масуд, известен убиец, чиито ръце бяха изцапани с кръвта на стотици невинни, да се маскира като дипломат на немска земя. Германският канцлер заяви, че забележките „не допринасят за нищо“, и пледира към министър-председателя да предприеме стъпки към снижаване на напрежението. Насаме тя каза пред шефовете на разузнавателните си служби, че вярва в почти сигурната намеса на израелците.

При сложността на операцията не е изненадващо, че мнозина в германската полиция и в службите за сигурност се съгласиха със своя канцлер, макар да не разполагаха с доказателства, подкрепящи подобно твърдение. Ядосаният вътрешен министър се пенеше пред най-близките си помощници, че непременно били израелците, защото никоя друга разузнавателна служба в света не била достатъчно умна — или по-точно казано, хитра — дори да замисли подобна операция. Помощниците на министъра посъветваха мъдро шефа си да не показва тези чувства на следващата пресконференция.

Може да се признае заслугата на германската полиция, че хвърли всичките си налични ресурси в търсене на изчезналия иранец. Преровиха страната от край до край, от баварските планини до скалистите сиви брегове на Балтийско море. Търсиха го в градове и села. Свързаха се с източниците и информаторите си в голямата общност на радикалните ислямисти в Германия и провериха всеки телефон и имейл адрес, за който си мислеха, че може да им даде някаква насока. Обаче след двайсет и четири часа нямаха нищо, което да оправдае усилията им. Онази вечер вътрешният министър информира иранския посланик, че поне според германската полиция,

неговият колега е изчезнал от лицето на земята. Това не беше вярно, разбира се. Те просто го търсеха на грешното място.

* * *

В северния край на Дания се намира малко колкото котешки нокът полуостровче, където Северно и Балтийско море се сблъскват в една безкрайна война. От балтийската страна на полуострова пясъчният бряг е равен и пуст, но откъм Северно море той се издига в навети от вятъра дюни. Тук се намира малкото селце Кандестедерне. През лятото то е пълно с датски летовници, но през останалата част от годината сякаш е изоставено заради чума.

В края на селото, скрита в подножието на голяма дюна, се издигаше красива дървена вила с голяма веранда, обърната към морето. В нея имаше четири спални, просторна кухня, пълна с прибори от неръждаема стомана, и две широки дневни, мебелирани в минималистичния датски стил. Славеше се и с винарната си в мазето, която от интендантството дискретно бяха превърнали в звукоизолирана арестантска килия. В нея седеше човекът, когото германската полиция търсеше толкова отчаяно — с превръзка на очите, със запушена уста, съблечен по бельо, разтреперен от студа. За двацет и четири часа не му дадоха нищо за ядене или пиене, не положиха и никакви грижи за него, освен че му инжектираха малка доза успокоително, за да го усмирят. Никой не говореше с него. Масуд си мислеше, че са го оставили да умре от бавна и мъчителна гладна смърт. Наказанието, което заслужаваше. Провидението обаче му бе избрало друга съдба.

Следващият етап от пътуването на Масуд започна в двацет и шестия час от пленничеството му, когато Михаил и Яков го изведоха по стълбите до трапезарията, без да свалят превръзката му. След като го завързаха здраво за метален стол, те свалиха превръзката и му отпушиха устата. Масуд премигна бързо няколко пъти, преди да огледа стените. Там висяха няколко увеличени снимки на делата му: тук руините от казармите на американската морска пехота в Бейрут, там овъгленият корпус на автобус в Тел Авив, а на другата — пръснатите останки от Еврейския културен център в Буенос Айрес. Той успя да изкриви грубоватото си лице в изражение на недоверие, но когато

погледът му най-после се спря върху човека, седнал точно срещу него от другата страна на масата, се дръпна от страх.

— Очакваше някой друг? — попита спокойно Габриел на английски.

— Нямам представа кой си ти — отговори Масуд на същия език.

— Глупости.

— Това няма да ви се размине.

— Вече ни се размина.

На масата пред Габриел лежаха три предмета: кафява папка, „Блекбъри“ и заредена 9-милиметрова „Берета“. Той мръдна беретата на няколко сантиметра с тренирана грижливост, а после бутна телефона през масата, за да може Масуд да види екрана. Там беше първа страница от мобилния новинарски сайт на Би Би Си. Водещата история разказваше за смелото отвлечане в сърцето на Берлин.

— Извършили сте огромно нарушение на Виенската конвенция за дипломатическите отношения — заяви Масуд след момент.

— Отвлечането ти бе извършено от Иранската освободителна армия. Казват го тук, в Би Би Си — допълни Габриел, почуквайки по екрана. — А както знаеш, в Би Би Си никога не грешат.

— Добре изиграно — отвърна Масуд.

— Не беше толкова трудно — усмихна се Габриел. — Просто заехме една страница от вашия наръчник.

— Коя?

— *Такия*.

— Няма такова нещо като *такия*. Това са само злобни клевети, разпространявани от враговете на шиитския ислям.

— Вие използвате *такия* всеки ден, когато уверявате света, че ядрената ви програма е изключително за мирни цели.

— За това ли е всичко?

— Не. — Габриел си взе телефона и бавно прелисти съдържанието на папката. — Обвинен си в организирането на множество терористични актове, довели до смъртта на стотици невинни хора. Обвинен си и в конспирация за извършване на терористични актове в бъдеще, и в осигуряването на материална подкрепа за група, чиято цел е физическото унищожение на моя народ. — Той вдигна поглед от папката и попита: — Как ще пледираш?

— Аз съм трети секретар в консулския отдел на иранското посолство в Берлин.

— Как ще пледираш? — попита отново Габриел.

— Нарушавате всички дипломатически норми и обичаи.

— Как ще пледираш?

Масуд вдигна брадичката си и заяви:

— Невинен.

Габриел затвори папката. Съдът бе разпуснат.

* * *

Тази нощ го връщаха за още две изслушвания, всяко със същия резултат. След това го държаха буден, като редовно го обливаха с леденостудена морска вода и му пускаха оглушителни шумове, отвеждани до звукоизолираната му килия за лично удоволствие на Масуд. Габриел не беше склонен да използва физическо насилие — знаеше, че с достатъчно лишаване от сън и тормоз на сетивата Масуд ще признае дори, че е Котаракът в чизми, — но нямаше избор. Два часовника тиктакаха неумолимо. Единият отброяваше времето, което им оставаше до атаката; другият — времето, което им оставаше, преди да ги открият. Габриел бе поставил краен срок от седемдесет и два часа за измъкването им от Дания. Шефът на датската разузнавателна служба му беше приятел, но не след дълго щеше да разбере, че Габриел е довел човек като Масуд Рахими на датска земя.

Затова на втория ден те засилиха натиска над своя трофей. Шумът се усили, водата стана по-студена, а заплахите, нашепвани в ушите му, още по-ужасяващи. Когато помоли за храна, му предложиха купа пясък. А когато поиска нещо за пиене, го потопиха в кофа солена вода, направо от морето. За сън и дума не може да става, увериха го те, докато не се съгласи да им сътрудничи.

Бавно, с всеки изминал час, силите на Масуд гаснеха, както и волята му за съпротива. Но преди всичко той осъзнаваше, че този нещастен епизод не трябва непременно да завърши със смъртта му, че може би трябва да сключи сделка. Но как да го убедиш да приеме протегнатата ръка? И кой да я протегне?

— Защо аз? — попита недоверчиво Ели Лавон.

— Защото си най-безобидният в къщата — поясни Габриел. — И защото не си го докоснал с пръст.

— Аз не разпитвам хората. Само ги следя.

— Не трябва да го питаш за нищо, Ели. Само му дай да разбере, че съм готов да обсъдя едно щедро споразумение.

Лавон прекара пет минути насаме с чудовището и се върна горе.

— Как мина?

— Като изключим, че заплаши да ме убие, мисля, че мина добре, както се очакваше.

— Колко време ще му дадем?

— Един час трябва да стигне.

Вместо това му дадоха два.

* * *

Следващия път, когато го заведоха в импровизираната съдебна зала, той трепереше неудържимо, а устните му бяха посинели от студ. Габриел сякаш не забеляза това. Очите му виждаха само папката, разтворена върху масата пред него.

— Научихме, че по време на престоя си в Берлин не си ползвал много праволинейно оперативните средства на ВЕВАК — започна Габриел. — Несъмнено това не ни притеснява. Но като колеги се чувстваме задължени да докладваме на шефовете ти в Техеран. Боя се, че когато го направим, те ще поискат безопасното ти освобождаване, но не заради доброто ти здраве.

— Още еврейски лъжи — отговори Масуд.

Габриел се усмихна и продължи да рецитира серия от номера на сметки и съответстващите суми.

— Това са законни сметки, използвани за законни цели — реагира спокойно Масуд.

— Значи, не възразяваш да кажем на шефовете ти във ВЕВАК?

— Аз не работя за ВЕВАК.

— Работиш, Масуд. А това означава, че има начин да се измъкнеш от настоящото си положение. — Габриел спря за малко, после допълни: — И ако бях на твое място, щях да приема.

— Може би не съм толкова разговорлив, колкото теб, Алон.

— А — възкликна Габриел и се усмихна, — значи, в крайна сметка ме позна.

— Имаш навик да показваш лицето си във вестниците.

Габриел обърна една страница в папката си.

— Изправен си пред сериозни обвинения, Масуд. Как ще пледираш?

— Невинен.

— Как ще пледираш?

— Невинен.

— Как ще пледираш?

Мълчание...

Габриел вдигна поглед от папката.

— Как ще пледираш, Масуд? — попита мило той.

— Какво искаш от мен?

— Искам да ми отговориш на няколко въпроса.

— И после?

— Ако ми кажеш истината, ще те освободим. Ако ме излъжеш, ще кажа на шефовете ти в Техеран, че си крал пари от тях. А те ще ти пуснат куршум в главата.

— Защо да ти вярвам?

— Защото в този момент аз съм единственият ти приятел на този свят.

Иранецът не отговори.

— Как ще пледираш, Масуд?

— Какво искаш да узнаеш?

32.

КАНДЕСТЕДЕРНЕ, ДАНИЯ

Позволиха му да вземе горещ душ под дулото на пистолет и го облякоха в синьо-бял анцуг, най-големия номер за едрата му фигура. В трапезарията го чакаше чиния с храна заедно с чаша подсладен персийски чай. Въпреки огромния си глад и факта, че не му дадоха други прибори, освен безобидна пластмасова лъжичка, той успя да се нахрани с достойнство.

— За теб нищо? — попита той, кимайки към празната маса пред Габриел.

— Ще я повърна.

— Не прибързвай толкова, Алон. Ние сме професионалисти, ти и аз.

— Ти си убиец.

— Ти също.

Габриел погледна към Яков и той отнесе храната. Масуд не се ядоса.

— Първо правило при разпита, Алон. Не давай на обекта да ти влезе под кожата.

— Второ правило, Масуд. Не вбесявай разпитващия.

— Бих искал да запуша.

— Не.

— Тогава може би ще бъдеш така добър да ме оставиш да се помоля.

— Щом трябва.

— Трябва — отговори Масуд. — Колко е часът?

— Време е за Иша^[1].

— Накъде се намира Мека?

Габриел посочи надясно. Масуд се усмихна.

— Трето правило при разпита, Алон. Не казвай на обекта къде се намира.

— Ти си в ада, Масуд. И единственият начин да се измъкнеш, е да ми кажеш истината.

* * *

Той се моли трийсет минути. Когато приключи, Михаил и Яков понечиха да го вържат за металния стол, но Габриел се намеси и каза на иврит, че това не е нужно. Масуд сбърчи чело, сякаш не разбираше, но Габриел подозираше, че не е така. Позволи на иранеца да изяде остатъка от вечерята си. След това му даде нова чаша топъл чай.

— Колко благородно от твоя страна — отбеляза Масуд.

— Уверявам те, че мотивите ми са напълно егоистични — отговори Габриел. — Чака ни дълга нощ.

— Откъде искаш да започнем?

— От началото.

— В началото — изрецитира Масуд — Бог създаде небето и земята. После създаде евреите и развали всичко.

— Да прескочим няколко години от календара, какво ще кажеш?

— Колко напред?

— Давид Жирар — отговори Габриел, — или Дауд Гандур.

* * *

Той заяви, че е невъзможно да се разкаже историята на Дауд Гандур, без първо да разкаже историята за злочестата израелска окупация на Ливан. В началото на Габриел не му се искаше да разрешава на Масуд да се тупа триумфално в гърдите, но бързо осъзна, че това е рядка възможност, която не бива да отхвърля. И той седна търпеливо, сплел ръце на масата, докато Масуд разказваше как иранците се възползвали умело от хаоса в Ливан, за да зложат смъртоносен капан за стотици израелски войници.

— Вие дойдохте в Ливан, за да унищожите ООП — заяви той, дразнейки леко Габриел, — а на тяхно място оставихте „Хизбула“.

Докато говореше, Масуд свали маската на оскърбен политически заложник и се превърна в университетски професор, водещ малък семинар. Наблюдавайки го, Габриел разбра защо е преуспял в безмилостния свят на Революционната гвардия и ВЕВАК. В една паралелна вселена, Масуд можеше да стане известен юрист или

държавник в някоя нормална страна. Вместо това, бурната история на исляма и тази на Близкия изток се бяха сговорили да го превърнат в организатор на масови убийства. Въпреки това, Габриел не можеше да не изпитва неохотно уважение към него. За да потисне това чувство, той поглеждаше към увеличените снимки с делата на Масуд. Масуд също поглеждаше към тях. Изглежда, се гордееше особено с една — онази, на която се виждаше димът от казармите на американската морска пехота в Бейрут. Събитието, каза той, било вододел в историята на американската намеса в Близкия изток. То показало, че Америка е беззъба и ще си плюе на петите веднага щом види кръв. И това направило огромно впечатление на млад ливански шиит на име Дауд Гандур.

— Няколко часа след атаката той отиде при агента на „Хизбула“ в своя квартал в Южен Бейрут. Но имаше един проблем — допълни Масуд. — Наскоро Гандур бе приет в Сорбоната в Париж. Заяви, че вместо това иска да остане в Ливан и да се бие с израелците и американците. Агентът имаше по-добра идея. Посъветва Гандур да продължи образованието си. А после се обади на мен.

— Значи, Гандур е бил ирански агент от самото начало?

— Имаш твърде праволинейно мислене, Алон. Не забравяй, че ние действахме активно на почти всяко ниво от създаването на „Хизбула“ още от самото начало. Самата „Хизбула“ беше ирански агент.

— Кой го ръководеше?

— Бюрото ни в Париж. Когато не учеше, той ни помагаше да следим иранските изгнаници и дисиденти, които се организираха в Париж след падането на шаха.

— А когато замина за Англия?

— Лондон го ръководеше, докато завърши доктората си в Оксфорд. Докато започне работа в „Сотбис“, аз вече бях захвърлил униформата и станах уважаван дипломат.

— Ти си поел контрола върху него?

Масуд кимна.

— Но той вече не беше Дауд Гандур, бедно момче от Южен Ливан. Беше Давид Жирар, експерт по антики, който пътуваше по света от името на уважавана международна аукционна къща.

— И мечтата ти се сбъдна.

— Сигурно и твоята.

— Как го използваше?

— Внимателно. Той можеше да отиде на места, където аз не можех, и да разговаря с хора, които не биха ме приближили и на километър.

— Значи си го използвал като куриер?

— Той беше личният ми „Федерал Експрес“. Ако ВЕВАК поискаше клетка на „Хизбула“, да кажем в Истанбул, да проведе атака, можехме да го направим чрез Давид, от разстояние. Той ни служеше като проводник за комуникациите с клетката и се грижеше за финансовите ѝ нужди. В някои случаи дори координираше доставката на експлозивни и други оръжия. Направо съвършено. — Масуд замълча.

— А после и парите.

— От търговията с незаконни антики?

Масуд кимна.

— На Давид му хрумна идеята, докато работеше в „Сотбис“. Знаеше, че могат да се направят големи пари от онези, които са склонни да игнорират закона. Знаеше също, че голяма част от търговията се контролира от един човек.

— Карло Маркезе.

— Приятел на Ватикана — допълни презрително Масуд. — Но организацията на Карло имаше един недостатък. Беше много силна в Европа, но се нуждаеше от изделия от Близкия изток.

— Изделия, които „Хизбула“ можеше да достави.

— Не само „Хизбула“. Много от антиките бяха предмети от Персийската империя, изкопани в Иран. За кратко операцията печелеше по няколко милиона долара месечно и всички те отиваха директно в хазната на „Хизбула“.

— После един куратор във Ватикана започна да задава твърде много въпроси.

— Да — съгласи се Масуд. — И купонът свърши.

* * *

Когато Масуд поиска цигара за втори път, Габриел омекна и му даде едно марлборо от пакета на Яков. Той я изпуши бавно, сякаш

подозираше, че няма да получи друга, и внимаваше да не духа пушека към Габриел. Изглежда, ВЕВАК знаеха за отвращението на Габриел от тютюна.

Но това не беше всичко, което знаеха за него. Знаеха, похвали се Масуд, че монсеньор Луиджи Донати, личният секретар на Негово Светейшество папа Павел VII, е помолил Габриел да разследва смъртта на Клаудия Андреати. Знаеха също, че Габриел е открил тялото на грабителя на гробници Роберто Фалконе. Знаеха това, обясни Масуд, защото Карло Маркезе бе споделил с бизнес партньора си Давид Жирар.

— Карло знаеше за твоето разследване още от самото начало — сподели Масуд. — И с основание смяташе, че си заплаха за него. Когато другите членове от мрежата започнаха да се изнервят, той ги успокои, че щял да намери италианско решение за проблема.

— Да ме убие?

Масуд кимна.

— Но първо искаше да научи колко знаеш за дейността му. И организира вечеря в твоя чест. После се опита да те убие, докато ти се прибираще към дома си. — Той поклати бавно глава. — Честно казано, не се изненадахме, когато опитът му не успя. Човекът, когото Карло изпрати да свърши работата, може да е бил достатъчно добър, за да си изкарва хляба в Италия, но не и в нашия свят.

— И ти реши да го направиш лично.

— За нас ситуацията представляваше уникална възможност да предизвикаме скандал относно вашите служби във време, когато те най-малко можеха да си го позволят. Сметнахме я и за шанс да си отмъстим за щетите, които ти нанесе на ядрената ни програма.

— Как разбрахте, че ще намерим Жирар?

— Да кажем само, че имахме голямо доверие в твоите способности, макар да не сме си представяли, че ще носиш в задния си джоб крадена гръцка амфора. Това беше отличен ход, Алон.

— Не мога да ти кажа колко много означава за мен твоето одобрение — кимна Габриел. — Но щеше да ми обясниш как така двамата професионални убийци, които изпрати в Сен Мориц да ме убият, оплескаха работата.

— За нас беше важно да разпознаят тялото ти. Ако беше разкъсан на парчета, службата ти можеше да отрече, че си бил там.

— Колко разумно от твоя страна.

Иранецът не обърна внимание на сарказма му.

— И убихте един от топагентите на „Хизбула“, за да убиете мен при обстоятелства, които биха изложили нашите служби?

Масуд кимна.

— Жирар вече нямаше да ни е полезен след разкриването на връзките на „Хизбула“ с контрабандистката мрежа на Карло. Можехме да го жертваме.

— Теб също — отговори Габриел. — Знаем, че предстои голяма атака, и ти ще ми помогнеш да я спра. Иначе ще постъпя с теб така, както постъпих с онези заводи за обогатяване на уран. Ще те взривя на парченца. А после ще те изпратя в кутия на господарите ти в Техеран.

* * *

Той опита да се измъкне от примката, но Габриел очакваше това. Отричаше, протакаше, размотаваше и накрая изфабрикува няколко измислици, за които се надяваше, че ще задоволят малобройната му, но внимателна публика. От изражението на Габриел стана ясно, че и преди е виждал подобни представления. Исканията му си останаха ясни и непоколебими. Искаше достоверни детайли за предстоящата атака — време, място, мишена, оръжия, членове на клетката. След предотвратяването на атаката Масуд щеше да бъде освободен тихомълком. Но ако откажеше да даде информацията или ако се опиташе да печели време, Габриел щеше да го унищожи.

— Като единствен твой приятел на света — продължи Габриел, — те съветвам да приемеш щедрото ни предложение. Трябва само да ни дадеш подробности за атаката. В замяна на това ще бъдеш свободен да осакатяваш и убиваш колкото ти душа иска.

— Бъди уверен, че ще оглавиш списъка ми, Алон.

— Ето защо те съветвам да приемеш канцеларска работа в щаба на ВЕВАК в Техеран — възрази Габриел. — Защото, ако някога излезеш пак от Иран, аз и приятелите ми ще те хванем и ще те убием.

— Как да съм сигурен, че така или иначе няма да ме убиете?

— Защото не сме като теб, Масуд. Когато сключим споразумение, ние го изпълняваме. Освен това — допълни Габриел, —

хладнокръвното убийство на заложници никога не е било в наш стил.

Погледът на Масуд се плъзна по снимките с делата му, преди да се впери отново в Габриел.

— Нямам представа кой ден сме.

— Петък — отговори Габриел.

Лицето на Масуд помръкна.

— Колко часа в петък?

— Зависи.

— Централноевропейско време.

Габриел включи телефона си и погледна екрана.

— Два и двайсет през нощта.

— Добре — кимна Масуд. — Това означава, че има още малко време.

— Кога е атаката?

— Довечера, малко след залез.

— Шабат?

Масуд кимна.

— Коя е мишената?

— Един град, който познаваш добре, Алон. Всъщност — усмихна се иранецът — избрахме го в твоя чест.

[1] Нощна молитва (араб.); една от петте задължителни ежедневни молитви в исляма. — Б.р. ↑

33. ВИЕНА

Имаше полет в шест и трийсет от Копенхаген, който пристигна във Виена предобед. След като влезе в Австрия с американския паспорт, който удобно забрави да върне на Ейдриън Картър, Габриел отиде до кафето на летището и цял час чете сутрешните вестници, докато забеляза Михаил, Оded, Яков и Ели Лавон да пресичат залата за пристигащи. Последва ги отвън и ги видя как се качват в четири различни таксита. После отиде до черен седан с виенска регистрация и се отпусна отзад. От другата страна седеше Ари Шамрон. Беше зарязал скъпите костюми от вълна и коприна на хер Хелер и отново бе облечен в жълтеникавокафяви панталони, бяла памучна риза и кожено яке. Хвърли цигарата си през прозореца, а колата потегли.

— Изглеждаш така, сякаш не си спал цяла седмица.

— Не съм.

— Само още няколко часа, синко. И всичко ще свърши.

Колата зави по източния аутобан А4 и се насочи към Централна Виена. Времето беше отвратително, лапавица, примесена със ситен град.

— Колко сме казали на австрийците? — попита Габриел.

— Узи събуди Йонас Кеслер, шефа на австрийските служби за сигурност, рано сутринта и му съобщи, че страната му ще стане мишена на терористична атака, която не е провокирала с нищо.

— Как го прие Кеслер?

— След като изнесе задължителната лекция за това как светът ставал все по-опасен заради действията на Израел, той поиска да узнае източника на информацията. Както можеш да очакваш, Узи отговори доста уклончиво, което не се хареса особено на Кеслер.

— Знае ли кога ще стане?

— Знае, че става дума за часове, а не за дни, но Узи настоя да му разкажем останалото лично. Всъщност — допълни Шамрон — решихме, че е добра идея ти да проведеш инструктажа.

— Аз?

Шамрон кимна.

— Някои от капризните ни съюзници тук, в Европа, са останали с впечатлението, че ги охраняваме с информация за потенциални заговори само за да засилим позицията си. Но ако предупреждението дойде от теб, ще го възприемат като ясно послание, че говорим сериозно. Адски сериозно.

— Защото знаят, че аз не бих стъпил тук, ако не са застрашени много хора.

— Точно така.

— А когато попитат за източника на информацията?

— Кажя, че едно птиченце ти е нашепнало. И продължи.

Габриел замълча за момент.

— Ако Масуд ни казва истината — обади се най-накрая той, — ситуацията вероятно не е по силите на австрийците. Тук трябва да се пипа точно, Ари. Иначе ще умрат хора. Много хора.

— Можем да стигнем до справедливо решение.

— Колко справедливо?

— Ние спасяваме хората, а те обират лаврите.

Габриел се усмихна. После затвори очи и моментално заспа.

* * *

Както обикновено, на срещата имаше спречкване между службите. Узи Навот искаше да организира съвещание в обезопасена стая в израелското посолство, но Йонас Кеслер избра внушителна правителствена сграда в елегантния виенски район Инере Щат, съвсем близо до Виенската държавна опера. Временна табела във фойето обявяваше, че в този ден помещенията ще се използват за конференция, посветена на екологичното земеделие, но пред входа на главния салон имаше пластмасово кошче, където пристигащите гости трябваше да оставят мобилните си телефони и другите си електронни устройства. Самата зала представляваше хабсбургско чудовище, окичена със златни завеси и кристални полилеи, люлеещи се отгоре като светещи облаци. Когато Габриел и Шамрон влязоха, Навот се навърташе край една маса в бюфета, отрупана с виенски кейкове и пастички със сметана. Кеслер, кокалест мъж с тъмна зализана коса,

стоеше в другия край на залата, заобиколен със защитен кордон от помощници. Гледаше си часовника, сякаш се чудеше дали може да приключи навреме за обедната си тренировка.

По предложение на Кеслер те заеха определените си места край официална правоъгълна маса, по-подходяща за конференция на високо равнище от времето на Студената война, отколкото за шпионска сбирка. Габриел, Шамрон и Навот седнаха от едната страна, а австрийците — от другата. Повечето бяха от контраразузнаването, но имаше и няколко висши офицери от Бундесполицай, австрийската национална полиция. Кеслер не отправи уводни думи. Нямаше и проблеми с езика; Габриел, Шамрон и Навот говореха отличен немски. Всъщност Навот дори имаше лек виенски акцент. Предците му бяха живели във Виена, когато германците анексирали Австрия през 1938 г. Онези, които успели да избягат, били лишени от всичко — от всичко, с изключение на виенския си акцент.

— Днес имаме честта да приемем толкова много изтъкнати офицери от вашата служба — започна неубедително Кеслер, почуквайки със сребърна лъжичка по ръба на фина порцеланова чаша като със съдийско чукче. — Особено вас, хер Алон. Мина много време от последното ви посещение във Виена.

— Не толкова много, колкото си мислите — отбеляза Габриел.

Кеслер успя да се усмихне кисело.

— Бях на работа през нощта, когато ООП взривиха онази бомба под колата ви — сподели той след миг. — Спомням си го като вчера.

— Аз също — отговори спокойно Габриел.

— Предполагам — кимна Кеслер. — Бях на работа и през нощта, когато отвлякохте Ерих Радек от дома му в Първи район и го отмъкнахте в Израел.

— Радек се съгласи доброволно да отиде в Израел.

— Чак след като го заведохте до мястото на престъпленията му в Треблинка. Но това, както се казва, е стара история. — Още една пресилена усмивка. — Хер Навот ми каза, че „Хизбула“ са насочили погледи към Виена.

Габриел кимна.

— Кога ще се проведе тази атака?

— Малко след залез-слънце.

— Целта?

— Градската синагога и Еврейският обществен център. Ако терористите успеят, тази вечер може да загинат повече от сто души. Ако, от друга страна, работим заедно... — Гласът на Габриел пресекна и мисълта му остана недовършена.

— Да?

— Ще загинат само четирима терористи.

— Все още не сме се съгласили да работим с вас, хер Алон. И със сигурност няма да се ангажираме в някаква операция за целенасочено убийство.

— Когато ви разкажа с какво си имаме работа, ще разберете, че нямате друг избор.

— Може би ще бъдете така добър да ни разкриете източника си.

— Правило номер едно в работата със Службата — каза Габриел. — Не задавайте твърде много въпроси.

* * *

Ефектът от необичайните уводни забележки на Габриел бе, че той остави публиката си безмълвна. Действително, докато разкриваше информацията, дадена му от Масуд, австрийците не издадоха нито звук, освен по някоя случайна въздишка на недоверие. Габриел едва ли можеше да ги обвини, защото в този момент четиричленен екип от „Хизбула“ се криеше в апартамент на Копщрасе № 34 и се подготвяше да проведе най-страшната терористична атака в австрийската история. Всеки член на клетката щеше да бъде въоръжен с полуавтоматичен пистолет и самоубийствена жилетка, пълна с десетки килограми експлозивни и смъртоносни шрапнели. С пистолетите щяха да елиминират охраната, застанала на пост пред историческия комплекс по време на службата. След неутрализирането на пазачите екипът щеше да се раздели на две — двама за синагогата, двама за обществения център, разположен точно отсреща през тясната уличка. Възнамеряваха да детонират експлозивите си едновременно. *Алаху акбар.*

— Защо просто не нахлуем и не ги арестуваме още сега? — попита Кеслер.

— Защото те не са аматьори от мюсюлманските бордеи в Западна Европа. Те са калени терористи от „Хизбула“, обучени в бой с израелската армия в Южен Ливан.

— Какво имате предвид?

— От няколко часа те са напълно готови за операцията. Ако се опитате да влезете в апартамента, те ще детонират експлозивите си. Същото ще се случи и ако опитате да евакуирате тихомълком сградата или ако решите да ги задържите по пътя им към рая.

— Защо просто не отмените службата тази вечер?

— Нищо не би ни ощастливило повече. Но ако терористите пристигнат и намерят синагогата затворена, те ще си потърсят друга мишена. В този час със сигурност няма да имат проблеми да я намерят. Всъщност, ако трябва да гадая, ще отидат на Кернтнерщрасе и ще избият възможно най-много невинни австрийци.

„Кернтнерщрасе“ беше оживен пешеходен булевард, започващ от Държавната опера и стигащ до катедралата „Св. Стефан“. Икономическо и социално сърце на Виена, улицата бе осеяна с кафенета, бутици и универсални магазини. В петък вечер една атака там би била опустошителна. Естествено, Йонас Кеслер разбираше това — ето защо гледаше така, сякаш току-що бе глътнал копчетата си за ръкавели. Когато най-накрая проговори отново, в гласа му изобщо не се усещаше предишният сарказъм. Габриел сякаш дори усети лека нотка на благодарност.

— Какво предлагате, хер Алон?

— Боя се, че има само един възможен ход.

— И той е?

— Чакаме терористите да приближат до синагогата и да обявят намеренията си. А после ги поваляме, преди да успеят да натиснат копчетата на бомбите си.

— Убиваме ги?

Габриел не отговори. Шамрон и Навот — също.

— Имаме много способен тактически полицейски отряд, който е подготвен точно за такава работа.

— „Айнзацкомандо Кобра“ — намеси се Шамрон. — Познат като „ЕКО Кобра“.

Кеслер кимна.

— Обучени са точно за такъв сценарий.

— С цялото ми уважение, хер Кеслер, но кога за последен път член на „ЕКО Кобра“ е прострелял жив, дишащ терорист в гръбначния мозък, за да не може да детонира бомбата с предсмъртна конвулсия на пръстите си?

Кеслер замълча.

— Така си и мислех — продължи Шамрон. — Случайно да си спомняте кога бе сформиран „ЕКО Кобра“, хер Кеслер?

— Наскоро след Мюнхенското клане на Олимпиадата.

— Точно така — съгласи се Шамрон. — А аз бях там през *онази* нощ, хер Кеслер. Молахме немците да ни позволят да проведем спасителната операция във военновъздушната база „Фюрстенфелдбрук“, но те отказаха. Наложих ми се да слушам писъците на моите хора, докато ги избиваха. Беше... — Гласът на Шамрон пресекна, сякаш търсеше подходящата дума. Накрая я намери: — Не беше за вярване.

— Хората, които ще влязат в *онази* синагога довечера, са австрийски граждани.

— Вярно — съгласи се Шамрон. — Но те са и евреи, което означава, че ние сме техните пазители. И ще направим всичко възможно те да излязат живи от тази синагога.

34. ВИЕНА

След това дебатът приключи и двете страни се захванаха да координират операцията. За няколко минути постигнаха грубите очертания на споразумението си. Габриел и Михаил щяха да се погрижат за неутрализирането; „ЕКО Кобра“ — за наблюдението. По настояване на Кеслер австрийците си запазиха правото да действат срещу терористите във всеки момент преди пристигането им в Еврейския квартал, ако възникне подобна възможност. В противен случай щяха да оставят на екипа от „Хизбула“ възможност за маневриране — или както се изрази Шамрон, тихичко щяха да ги ескортират до вратата на смъртта. Габриел улесни работата на австрийците, споделяйки с Кеслер точния маршрут на терористите до синагогата, включително транспорта, който щяха да използват. Кеслер определено беше впечатлен. Предложи едно кафене на Ротентурмщрасе, което Габриел да използва като стартова точка. Габриел се усмихна и каза, че ще използва съседната сграда.

— Защо?

— Гледката е по-добра.

— Кога точно сте били за последен път във Виена?

— Не си спомням.

Оставаха само подробностите. От този момент нататък нямаше място за спорове. Габриел и Михаил нямаше да предприемат крайни действия, преди терористите да извадят оръжие — а ако убиеха невъоръжени хора, щяха да бъдат преследвани с цялата строгост на австрийските закони и на всички други закони, за които Кеслер можеше да се сети. Габриел се съгласи с условието и дори се подписа под набързо подготвен документ. След като добави и своя подпис под споразумението, Кеслер им даде няколко миниатюрни радиостанции, настроени на честотите на „ЕКО Кобра“.

— Оръжия? — попита Кеслер.

— За мен е още твърде рано — поясни Габриел.

Кеслер се намръщи.

— Информацията ви е много прецизна — отбеляза той. — Да се надяваме, че ще бъде и точна.

— Обикновено е. Така успяваме да оцелеем в една много опасна обстановка.

— Ще издадете ли някога източника си?

— Това само би усложнило нещата.

— Предполагам, че няма нищо общо с изчезналия ирански дипломат.

— Какъв изчезнал дипломат?

Наближаваше обед. Шамрон даде на Габриел магнитна карта за хотелската стая в Инере Щат и му нареди да си почине два часа. Габриел искаше първо да огледа бойното поле на дневна светлина и тръгна пеш по Кернтнерщрасе, последван недотам дискретно от двойка глупаци от службата на Кеслер. На Щефансплац се трупаша тълпи за уличния фестивал по време на Великите пости. За миг Габриел се замисли дали да не влезе в катедралата и да види олтара, който някога бе реставрирал. Вместо това си проправи път през шарените сергии и тръгна към Еврейския квартал.

Преди Втората световна война лабиринтът от тесни улици и алеи бил центърът на една от най-ярките и забележителни еврейски общности в света. В апогея си тя наброявала 192 000 души, но до ноември 1942 г. останали само 7000, а останалите избягали или били избити в лагерите на смъртта на нацистка Германия. Но холокостът не бил първото бедствие за виенските евреи. През 1421 г. цялото еврейско население било изгорено, покръстено насила или прогонено след цинично обвинение за ритуално убийство, понесло се из града. Изглежда, австрийците се чувстваха морално задължени да избиват евреите си от време на време.

Сърцето на Еврейския квартал бе Градската синагога. Построена в началото на деветнадесети век, когато едикт на император Йозеф II наредил некатолическите молитвени домове да бъдат скрити от очите на хората, тя била сгущена зад фасадите на стари къщи на мъничка калдъръмена уличка, наречена „Зайтенщетенгасе“. В *Кристалната нощ*, организирания погром срещу евреите, обхванал Германия и Австрия през ноември 1938 г., виенските синагоги избухнали в пламъци, а пожарникарите само гледали и не предприемали нищо. Но Градската синагога се спасила. Подпалването ѝ би обхванало и

разрушило съседните сгради, затова тълпите трябвало да се задоволят само с изпочупването на прозорците ѝ и с оскверняването на прекрасния ѝ олтар. Това била единствената синагога или молитвена стая, оцеляла в града през онази нощ.

Габриел приближи до синагогата по същия маршрут, по който щяха да поемат терористите вечерта. При залез-слънце повечето богомолци щяха да се съберат вътре, но неколцина сигурно щяха да се скупчат на входа. Защитата им от случайно нараняване щеше да е основното предизвикателство за Габриел. Това означаваше, че той и Михаил трябваше да действат изключително точно и бързо, използвайки огневата си мощ. Габриел пресметна, че ще имат само две секунди за действие, след като терористите извадят оръжията си — две секунди, за да обезвредят четирима калени в битките терористи. Това не можеше да се научи в класната стая или на стрелбището. Бяха нужни години на обучение и опит. А дори и тогава, миг на колебание можеше да е разликата между живота и смъртта не само за мишените на атаката, но и за Габриел и Михаил.

Той остана на улицата, докато запамети всяка подробност, после тръгна към старомодния площад, обграден с ресторанти. Единият бе италианският ресторант, където той изяде последното си ястие с Леа и Дани, а на съседната улица се намираще мястото, където колата им експлодира. Габриел постоя неподвижен за момент, парализиран от спомените. Опита се да ги овладее, но не успя; сякаш се бе потопил в ужасното страдание на Леа. Накрая усети нежно потупване по рамото, обърна се рязко и видя напудреното лице на възрастна австрийка. Прецени възрастта ѝ. Това бе другата му болест.

— Изгуби ли се? — попита тя на немски.

— Да — отговори ѝ бързо.

— Какво търсиш?

— Кафе, „Централ“ — отвърна без колебание той.

Тя посочи на югозапад, към квартал Хофбург. Габриел тръгна натам, докато се изгуби от погледа на жената. После се обърна и тръгна обратно към катедралата. Хотелът, където Службата му беше резервирала стая, се намираще на съседната улица. Когато Габриел влезе, видя Яков и Ели Лавон да пият кафе в лоби бара. Без да им обърне внимание, отиде до портиера да го информира, че ще бъде в стаята си.

— Съпругата ви пристигна преди няколко минути — уведоми го портиерът.

Габриел усети как сърцето му се сви.

— Съпругата ми?

— Да — потвърди портиерът. — Висока, дълга тъмна коса, тъмни очи.

— Италианка?

— Чиста.

Габриел успя да си поеме дъх. Обърна се, мина покрай Яков и Лавон, без да им каже и дума, и тръгна нагоре към стаята си.

* * *

От бравата висеше табелка „Не безпокойте“. Габриел пъкна картата си в слота и влезе тихо. От банята се чуваше пликане на вода под душа. Киара си пееше тихо. Мелодията беше меланхолична, а гласът ѝ — нисък и страстен. Габриел приближи до леглото, където бяха сгънати новите му дрехи. До тях имаше пистолет, заглушител, кутия с патрони и кобур. Пистолетът беше 45-калибров „Берета“, помощен от 9-милиметровия, който обикновено предпочиташе, но подходящ за бързо и решително убийство. Патроните бяха с кухи върхове, което щеше да намали заплахата от случайни жертви, ако куршумът пронижеше целта. Габриел зареди десет патрона в пълнителя и го пъкна в ръкохватката. После зави заглушителя към цевта и изправи ръка, проверявайки баланса на оръжието.

— Как мислиш, какво правят нормалните хора, като дойдат във Виена? — попита Киара.

— Пият кафе и слушат музика.

Габриел свали ръка и погледна към нея. Тя се облегна на вратата на банята, увила се в хавлиен халат, а лицето ѝ пламтеше от горещия душ.

— Казах ти да останеш в Йерусалим.

— Да.

— И защо си тук?

— Не исках да се връщаш тук сам.

Габриел извади пълнителя от беретата и разви заглушителя.

— Защо правиш това? — попита тя.

— Защото австрийците никога преди не са разигравали такъв сценарий. А дори и да бяха, не бих искал да им поверя живота на толкова евреи.

— Това ли е единствената причина?

— Защо иначе да го правя?

Киара седна в края на леглото и го огледа внимателно.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза.

— Благодаря ти, Киара. Ти си прекрасна, както винаги.

Тя не обърна внимание на забележката му.

— Не знам каква наистина е била онази нощ — започна тя, — но имам доста добра представа. Ти я преживяваш отново насън по-често, отколкото предполагаш. Аз чувам всичко. Чувам те как ридаш над тялото на Дани. Как казваш на Леа, че линейката пристига скоро.

Замълча и избърса една сълза от бузата си.

— Но понякога — продължи — всичко се оказва различно. Ти убиваш терористите, преди да успеят да взривят бомбата. Леа и Дани са невредими. И вие си живеете щастливо. Няма експлозия. Няма погребение за детето. — Тя спря за миг. — Няма Киара.

— Това е само сън.

— Но ти би искал да е станало така.

— Права си, Киара. Наистина искам Дани да не беше загинал онази нощ. И искам Леа...

— Не те обвинявам, Габриел — прекъсна го тя. — Знаех това, когато се влюбих в теб. Винаги съм знаела, че ще заема само част от сърцето ти. Останалото винаги ще принадлежи на Леа.

Габриел се пресегна и докосна лицето ѝ.

— Какво общо има всичко това с тази вечер?

— Защото си прав за едно, Габриел. Това е само сън. Убийството на онези терористи довчера няма да върне Дани. И Леа няма да оздравее. Всъщност единственото, което можеш да постигнеш, е да бъдеш убит в същия град, където е загинал синът ти.

— Единствените хора, които ще умрат довчера, са терористите.

— Може би — въздъхна тя. — Или ти ще сгресиш, а аз ще си тръгна от Виена като вдовица. — Усмихна се неволно. — Няма ли да е поетично?

— Аз не съм поет. И няма да сгреша.

Тя въздъхна дълбоко, капитулира и пристегна халата върху гърдите си.

— Мисля, че в екипа ти довечера няма място за още един?

Габриел я изгледа безизразно.

— Така си и мислех, че ще ми отговориш. — Хвана го за ръката. — Как ще разбере, Габриел? Как ще разбере дали си жив, или си мъртъв?

— Ако чуеш експлозии, ще разбереш, че съм мъртъв. Но ако чуеш сирени... — Той вдигна рамене.

— Какво?

— Всичко ще е приключило. — Целуна я по устните и прошепна: — А после ще се приберем у дома и ще заживеем щастливо.

* * *

Габриел си взе душ и опита да поспи, но без резултат. Главата му пламтеше от твърде много спомени, нервите му бяха опънати от тревога за това какво ще му донесат следващите няколко часа. И той лежеше тихо до Киара, докато следобедните сенки на леглото избледняха, слушайки бърбенето по радиостанцията, която му даде Йонас Кеслер. „ЕКО Кобра“ бяха организирали наблюдателен пункт пред блока на Копщрасе и потвърдиха присъствието на четирима души в апартамента, използвайки инфрачервена термографска камера. Още екипи от „ЕКО Кобра“ бяха разположени на различни точки по маршрута от Копщрасе до Инере Щат. Това означаваше, че терористите щяха да минат през шпалир — шпалир, който щеше да ги отведе директно до оръжията на Габриел и Михаил.

Залезът тази вечер бе в 18,12 ч. В четири и половина Габриел изпи две кафета — достатъчно да го държат нащрек, но не и да разтреперят ръцете му — и облече дрехите, които Киара му беше донесла от Йерусалим. Избелели сини джинси, тъмен вълнен пуловер, раменен кобур: униформата на нощен воин. Сглоби и зареди отново беретата, а после я пъкна в кобура. След това, докато Киара го гледаше мълчаливо, упражни няколко пъти ваденето на оръжието и два последователни бързи изстрела, и двата рязко нагоре.

Когато се почувства готов, той прибра пистолета и облече коженото си яке. После свали брачната си халка и я подаде на Киара. Тя не попита защо; нямаше нужда. Вместо това го целуна за последен път и се опита да не заплаче, докато той се измъкваше тихо през вратата. Когато той се отдалечи, тя застана сама до прозореца, с мокро от сълзи лице, и се помоли да чуе воя на сирените.

35. ВИЕНА

Австрийското Федерално министерство на вътрешните работи се помещаваше във великолепен стар дворец на Хабсбургите на Херенгасе № 7. Дълбоко в недрата на масивната сграда се намираха кризисният център и ситуационната зала, построени в напрегнатите дни след 11 септември, когато всички в Европа, включително и австрийците, предполагаха, че са следващата мишена на Ал Кайда. За щастие Йонас Кеслер беше стъпвал в кризисния център само веднъж. Това стана през нощта, когато Ерих Радек беше пленен от същия човек, който сега държеше в ръцете си кариерата на Кеслер.

Центърът представляваше малък амфитеатър. На ниското ниво, в пространството, което персоналът наричаше „ямата“, офицери за свързка от различни клонове на Австрийската федерална полиция и службите за сигурност седяха край три обикновени маси, отрупани с телефони и компютри. По-старшият персонал седеше в разположените по възходяща линия работни клетки, като най-горното ниво бе резервирано за шефовете, министрите и ако се наложеше, за самия федерален канцлер.

В 17,35 ч. Йонас Кеслер се настани на мястото си, с министъра на вътрешните работи от едната си страна и Узи Навот — от другата. До Навот седеше Ари Шамрон. Въртеше между пръстите си старата си запалка „Зипо“ и се взираше в най-големия образ на видеостената. Там се виждаше блок на Копщрасе № 34. В 17,50 ч., точното време, предвидено от Габриел, четирима млади ливанци се появиха от входа. Лицата им бяха гладко избръснати — знак, че са преминали през ритуалната подготовка за насладите с девствениците, чакащи ги в рая.

Четиримата араби изминаха две преки до Талиащрасе и се спуснаха в станцията на метрото. В 17,55 ч. се качиха — в отделни вагони, точно както Габриел каза, че ще направят. Наблюдавайки ги на видеомониторите, Кеслер изруга под нос. После погледна към Навот и Шамрон.

— Не знам как да ви благодаря — каза той.

— Тогава недей — отговори мрачно Шамрон. — Поне докато свърши.

— Лоша карма? — попита Кеслер.

Шамрон не отговори, а само завъртя нервно запалката между пръстите си. Не вярваше в кармата. Вярваше в Бог. И в своя ангел на отмъщението — Габриел Алон.

* * *

За съжаление, това не беше първият път, когато арабски терористи вземаха на прицел историческата виенска синагога. През 1981 г. двама души бяха убити и трийсет — ранени, когато палестинци бойци атакуваха тържество за Бар Мицва с автомати и ръчни гранати. Заради тази атака влизащите в синагогата сега трябваше да минават през кордон от енергични охранители, родени в Израел. Членовете на местната еврейска общност обикновено бяха допускани незабавно, но гостите трябваше да изтърпят влудяващ кръстосан разпит и претърсване на вещите. Толкова приятно, колкото да се качиш на самолет на „Ел Ал“.

Повечето охранители бяха ветерани от отряда за защита на дипломати към Шабак, службата за вътрешна сигурност на Израел. Поради това двама от дежурните тази вечер разпознаха Яков Росман, когато той приближи синагогата, следван от Оded и Ели Лавон. Яков дръпна двамата настрана и възможно най-спокойно им каза, че синагогата ще бъде атакувана. После изстреля бърза серия от инструкции. Двамата охранители веднага влязоха в офисите на Еврейския обществен център, оставяйки Яков и Оded да се оправят с безопасността на улицата. Ели Лавон, бивш член на общността, сложи на главата си *kipa* и влезе в синагогата. „Старите навици умират трудно — помисли си той, — дори по време на война.“

Както обикновено, малка тълпа богомолци се събираше във фойето. Лавон си проправи път през тях и влезе в красивия овален храм. Вдигайки поглед към женската галерия, той видя лица, осветени от светлината на свещите между йонийските колони. Мъжете седяха на местата си на долното ниво. Когато Лавон мина покрай тях и се качи

на бима, няколко глави се обърнаха смутено. После се появиха усмивки. Отдавна не бяха го виждали.

— Добър вечер, дами и господа — започна Ели със спокоен и приятен глас. — Много е възможно някои от вас да ме помнят, но точно сега това не е важно. Важното е, че всички вие ще излезете от храма през задната врата възможно най-бързо и най-тихо.

Лавон очакваше талмудически дебат по въпроса защо е нужна подобна стъпка и дали изобщо е възможна на шабат. Вместо това, с почуда видя как богомолците се изправят на крака и следват буквално инструкциите му. В слушалката си чу глас на немски, който му съобщаваше, че четиримата агенти от „Хизбула“ току-що са се прехвърлили на трета линия на метрото, водеща до Инере Щат. Той погледна часовника си: 18,05. Движеха се точно по разписание.

* * *

В другия край на Ротентурмщрасе, на няколко крачки от бреговете на Дунавския канал, се намира кафене, наречено „Аида“. Тентата, хвърляща сянка върху масите му, е розова, както и екстериорът на сградата, и това го превръща в най-грозното кафене в цяла Виена. Все пак може и да се спори за това. В един друг живот, под друго име, почти всеки следобед Габриел водеше сина си в „Аида“ за шоколадов сладолед. Сега седеше там с Михаил Абрамов. Четирима бойци от „ЕКО Кобра“ седяха на съседната маса, незабележими като билборд на Таймс Скуеър. Габриел бе обърнал гръб към улицата и усещаше тежестта на 45-калибровата берета да придърпва рамото му. Михаил барабанеше нервно с пръсти по масата.

— Докога смяташ да правиш това? — попита Габриел.

— Докато видя онези четиримата от „Хизбула“.

— Заболя ме главата.

— Ще оживееш. — Пръстите на Михаил се успокоиха. — Не ми се щеше да го пускаме.

— Масуд?

Михаил кимна.

— Дадох му дума.

— Той е убиец.

— Но аз не съм — контрира го Габриел. — И ти също.

— Ами ако те е излъгал? Няма да успееш да изпълниш своята част от сделката.

— Ако четирима терористи самоубийци от „Хизбула“ се появят на тази улица след няколко минути — кимна Габриел към прозореца, — ще разберем, че ни е казал истината.

Михаил отново забарабани с пръсти.

— Може би не трябваше да го убиваме наистина — заключи философски той. — Можеше просто... да го забравим.

— Какво означава това?

— Означава, че Йоси и другите можеха просто да отпрашат от онази къща в Дания, а Масуд да си остане окован към стената. Все някой щеше да намери скелета му.

— Нечестна грешка? Това ли намекваш?

— Стават гафове.

— Все пак щеше да е убийство.

— Не, нямаше. Щеше да е смърт вследствие небрежност.

— Боя се, че няма голяма разлика.

— Точно така. — Михаил си отвори устата да продължи, но видя, че Габриел слуша радиостанцията. — Какво има?

— Слизат от метрото.

— Къде?

— На Шефансплац.

— Точно там, където каза Масуд.

Габриел кимна.

— Все пак мисля, че трябваше да го убием.

— Имаш предвид да го забравим.

— И това също.

— Ние не сме убийци, Михаил. Ние *предотвратяваме* убийство.

— Да се надяваме. Иначе ще трябва да ни събират с пинсети от улицата.

— По-добре е да мислим позитивно.

— Винаги съм предпочитал да мисля за най-лошия сценарий.

— Защо?

— Мотивация — отговори Михаил. — Ако си представя, че равинът ми източва кръвта за погребение, това ще ме мотивира да си свърша работата както трябва.

— Само чакай да се появят оръжията. Не можем да ги убием, докато не видим оръжие.

— Ами ако не ги извадят? Ако просто се взривят на улицата?

— Мисли позитивно, Михаил.

— Аз съм руски евреин. Позитивното мислене не ми е в природата.

Сервитьорката остави сметката на масата. Габриел ѝ даде двайсет евро и ѝ каза да задържи рестото. Михаил погледна към четиримата от „ЕКО Кобра“.

— Изглеждат по-нервни от нас.

— Вероятно е така.

Михаил погледна към улицата.

— Мислил ли си какво ще правиш после?

— Ще поспя няколко дни.

— Не забравяй да си изключиш телефона.

— Това е последният път, Михаил.

— Докато не се появи някой терорист, решил, че иска да намали евреите по света с няколкостотин. И пак ще се озовем тук.

— Боя се, че следващия път ще трябва да се справяш без мен.

— Ще видим. — Михаил погледна към Габриел. — Наистина ли си сигурен, че си готов за това?

— Ако ме попиташ още веднъж, ще те застрелям.

— Много лоша идея.

— Защо?

— Погледни през прозореца.

* * *

В кризисния център на Вътрешното министерство на Австрия Ари Шамрон се взираше в мониторите, наблюдавайки напрегнато как четиримата терористи от „Хизбула“ стъпват на тясната калдъръмена уличка, водеща към синагогата, следвани от Габриел и Михаил. И в този момент той изпита смразяващо предчувствие за беда, каквото не бе изпитвал никога преди. „Няма нищо — увери се той. — Синагогата оцеля през *Кристалната нощ*; ще оцелее и сега.“ Щракна запалката си

и се втренчи в блестящия като бижу пламък. „Две секунди — помисли си, — може би по-малко. И всичко ще приключи.“

* * *

Бяха се подредили в правоъгълна формация — двама отпред и другите двама на няколко крачки отзад. Габриел се възхити от уменията им. Със зимните си палта и престорено небрежно поведение приличаха на четирима младежи, излезли на разходка в прославения виенски Бермудски триъгълник, но не и на терористи самоубийци от „Хизбула“, само на минути от смъртта. Габриел знаеше много за тях. Знаеше имената им, родните им села и обстоятелствата около вербуването им. Засега обаче те бяха просто Алеф, Бет, Гимел и Далет — първите четири букви от азбуката на иврит. Алеф и Бет бяха за Габриел; Гимел и Далет — за Михаил. *Алеф, Бет, Гимел, Далет...* И всичко ще приключи.

Улицата се издигаше плавно и завиваше леко надясно. След още няколко крачки Габриел видя Яков и Одед, застанали на островче бяла светлина пред входа на синагогата. Одед разпитваше двама американски евреи, които искаха да посетят службата за шабат в града на предците си, а Яков наблюдаваше четиримата младежи, приближаващи към него по улицата. Не се взира в тях много дълго и се насили да извърне поглед. Изглежда, Одед не ги забелязваше. След като пусна двамата американци, сега той си проправяше път през останалите богомолци, чакащи да влязат на малка опашка. Още дузина, сред които и две малки дечица, стояха на улицата, не знаейки за приближаващия ужас.

От момента, когато Габриел и Михаил излязоха от кафенето, те започнаха постепенно да съкращават дистанцията със своите мишени. Сега ги делиаха седем-осем метра — четирима терористи, двама тайни воители, всички отдадени на своята мисия, всички убедени в своята кауза и в своя Бог. Тази вечер древната война за контрол над Ерец Израел отново щеше да се разиграе на една красива виенска уличка. Габриел не можеше да се отърси от тежестта на историята, притиснала раменете му, докато вървеше нагоре по калдъръма — собствената му история, историята на неговия народ. *Шамрон...* Представи си как

младият Шамрон дебне Адолф Айхман на безлюдна уличка в северно предградие на Буенос Айрес. Онази нощ Шамрон се спънал в развързаната връзка на обувката си и насмалко не паднал. След това винаги връзваше връзките си по два пъти, когато му предстоеше операция. Габриел направи същото тази вечер в чест на Шамрон. Никакви развързани връзки. Никакви кошмари за кръв и огън в синагогата във Виена.

Габриел и Михаил ускориха леко ход, скъсявайки дистанцията още повече. Когато терористите минаха под светлината на лампата, Габриел забеляза кабела на детонатора върху китката на Алеф. И четиримата терористи бяха закопчали догоре палтата си и неслучайно всички бяха пъхнали десните си ръце в джобовете. Там трябваше да са оръжията им. *Извадете ги*, помисли си Габриел. Две секунди, може би по-малко. *Алеф, Бет, Гимел, Далет...* И всичко ще приключи.

Габриел погледна бързо през рамо и видя екипа от „ЕКО Кобра“ да ги следва тихо отзад. Яков и Оded бяха успели да вкарат по-голямата част от множеството вътре, но неколцина богомолци все още се мотаеха на улицата, включително и двете малки деца. Михаил си пое дълбоко дъх в опит да забави пулса си, но Габриел не си направи този труд. Не беше възможно. Не и тази вечер. Втрени се в дясната ръка на Алеф, а сърцето му биеше като барабан в гърдите, очаквайки появата на пистолета. Накрая обаче едно от децата, малко момченце, го видя първо. Ужасеният му писък възпламени сетивата на Габриел.

Нямаше да има експлозия.

Нямаше да има детско погребение.

Само двама паднали ангели се втурнаха напред с протегнати пистолети.

Две секунди, може би по-малко.

Алеф, Бет, Гимел, Далет...

После всичко приключи.

* * *

Киара не чу изстрелите, само сирените. Сама в стаята си, тя помисли, че това е най-красивият звук, който някога е чувала. Послуша няколко минути, после извади мобилния си телефон и набра Узи Навот

във Вътрешното министерство. Едва успя да чуе гласа му от шума около него.

— Какво става?

— Свърши — отговори той.

— Някой друг наранен ли е?

— Само лошите.

— Къде е той?

— При австрийците.

— Искам си го.

— Не се безпокой — успокой я Навот. — Сега вече целият е твой.

36.

ВИЕНА-ТЕЛ АВИВ-ВАТИКАН

Както повечето лъжи, и тази не беше съвсем убедителна. Шамрон не намери нищо лошо в това; всъщност той я одобри чистосърдечно. Лъженето, обясни, е присъщо на човека — дори когато се прави от професионалисти. А на една прекалено добре скалъпена лъжа не беше лесно да се повярва.

Първоначално настъпи объркване за това какво точно се е случило по залез-слънце на тясната уличка пред синагогата. В първите бюлетини по австрийското радио бе съобщено, че двама стрелци са убили четирима евреи пред синагогата, и действието бе определено като акт на дясно екстремистко насилие. Ситуацията се обърка още повече, когато неизвестна неонацистка групировка гордо пое отговорност за акта. Първоначално Йонас Кеслер пожела инстинктивно да коригира бързо историята. Но Шамрон и Узи Навот го убедиха да остави нещата така до девет вечерта, когато той най-после се появи в залата за пресконференции на Вътрешното министерство, за да разкрие истината — или поне истината, както той я виждаше. Да, започна Кеслер, действително имаше стрелба край синагогата, но четиримата мъртви бяха камикадзета от „Хизбула“, дошли във Виена, за да проведат самоубийствена терористична атака. Австрийските власти, заяви той, бяха предупредени за присъствието на клетката във Виена от чуждестранна разузнавателна служба, която Кеслер, по разбираеми причини, не можеше да назове. Колкото до успешната операция пред синагогата, тя беше чисто австрийска акция, проведена от отдел „ЕКО Кобра“ към Федералната полиция. Това беше, заключи Кеслер с достойна за възхищение искреност, „звездният час на «ЕКО Кобра»“.

Естествено, пресата бе привлечена от онзи аспект в историята, за който Кеслер говореше най-уклончиво — кой е източникът на информацията, довела до успешната операция. Кеслер и останалите висши ръководители на австрийската служба за сигурност твърдо отказаха да коментират, но за четиридесет и осем часа множество

„неназовани източници на информация“ дискретно приписваха заслугата на ЦРУ. Телевизионните анализатори, изследващи тероризма, отново оспорваха точността на съобщенията, казвайки, че е много по-вероятно информацията да е дошла от Израел. Израелците отказаха официален коментар. В лични разговори обаче заявиха, че това не е истина.

Това не беше краят на историята. Всъщност тя се разгоря с нова сила още на другата сутрин, когато „Ди Пресе“, един от най-уважаваните австрийски вестници, публикува подробен разказ за операцията, базиран предимно върху свидетелства на очевидци. Най-интригуващият аспект от историята бе описанието на по-дребния от стрелците. Разказваха и за нескопосно облечен мъж, наблюдавал евакуацията на синагогата в минутите преди атаката. Някои мислеха, че той странно приличал на човека, ръководил малка агенция във Виена, разследвала събития от времето на холокоста за осигуряване на компенсации на пострадалите. Израелски вестник незабавно съобщи, че въпросният човек — професор Ели Лавон от Еврейския университет в Йерусалим — по това време работел на разкопки край тунела на Западната стена и нямал никакви връзки с израелското разузнаване. Във всичко това нямаше и грам истина.

Не е нужно да се казва, че по-голямата част от ислямския свят скоро закипя от свещена ярост, насочена срещу Израел, неговото разузнаване и новите му приятели — австрийците. Вестниците в Близкия изток обявиха убийствата за безпричинно заклание и предизвикаха австрийците да покажат бомбените жилетки, които уж носели четиримата „мъченици“. Когато Кеслер го направи, арабската преса обяви, че жилетките били фалшиви. А когато Кеслер публикува внимателно редактирани снимки на труповете, където ясно се виждаше, че четиримата са заредени с експлозиви, Арабският свят обяви и тях за фалшиви. Той видя в убийствата скритата ръка на Израел и поне веднъж бе абсолютно прав.

В тази неспокойна обстановка Масуд Рахими, отвлеченият ирански дипломат, бе намерен да се лута с белезници и превръзка на очите из едно пасище в Северна Германия. Той съобщи на германската полиция, че е избягал от похитителите си, но в свое изявление Иранската освободителна армия обяви, че са пуснали Масуд поради „хуманитарни причини“. На другата сутрин, малко поотслабнал, но

иначе в добро здраве, Масуд се появи пред камерите в Техеран, обграден от двете страни от шефа на неговата служба и иранския президент. Масуд изложи малко подробности за пленничеството си и само заяви, че с него са се държали добре. Шефът му изглеждаше скептичен, както и иранският президент, който се закле, че похитителите ще бъдат наказани сурово.

Заплахата от ирански ответни мерки бе приета сериозно, особено по коридорите на булевард „Цар Саул“. Но в по-голямата си част Службата празнуваше успеха на операцията. Беше спасен животът на много хора, стар противник бе силно zlepоставен, а доходоносната мрежа за събиране на средства за „Хизбула“ бе разбита. Един фактор обаче разваляше настроението им и това бе фактът, че Негово Светейшество папа Павел VII трябваше да кацне на летище „Бен Гурион“ след по-малко от седмица. При размириците в региона Узи Навот си помисли, че би било разумно Ватиканът да отложи пътуването, чувство, споделяно от министър-председателя и останалите в капризния му кабинет. Но кой щеше да каже на папата да не идва в Светите земи? Имаха само един кандидат. Паднал ангел в черно. Грешник в града на светците.

* * *

Отец Марк чакаше Габриел зад Бронзовите врати. Заведе го до стълбите на Скала Реджа, през калдъръма на двора „Сан Дамазо“ и го придружи до личните покои на папата. Донати седеше зад бюро в офиса си. Той представляваше обикновена стая с висок таван, с варосани стени и лавици, пълни с книги по каноническо право. Върху бюфета бяха подредени снимки в рамки. На повечето от тях се виждаше Донати, застанал дискретно до своя водител в исторически моменти за папството. Една снимка обаче изглеждаше любопитно не на място — по-млада версия на Донати, изпоцапан и усмихнат сърдечно, преметнал ръка върху рамото на спретнат млад свещеник.

— Това е отец Хосе Мартинес — обясни Донати. — Тъкмо бяхме построили училището в нашето село в Ел Салвадор. Направена е седмица преди убийството му. — Огледа за момент лицето на Габриел

и се намръщи. — Приличаш на мен, когато избягах от Ел Салвадор на крачка пред отрядите на смъртта.

— Бях зает няколко седмици, след като си тръгнах от Рим.

— Четох за това — отвърна Донати. — Кражба на художествени произведения във Франция, експлозия в галерия в Сен Мориц, отвлечен ирански дипломат и смела антитерористична операция в сърцето на Виена. За непосветените тези събития може и да нямат никаква връзка. Но за човек като мен те като че ли имат едно общо нещо.

— Всъщност две неща — коригира го Габриел. — Едното е Службата. А другото — Карло Маркеше.

* * *

Наближаваше шест часът и слънцето се спускаше ниско под покривите и куполите в историческия център на Рим. Докато Габриел говореше, меката жълта светлина чезнеше бавно от офиса, докато накрая той остана забулен в изповедален мрак. Облечен в черното си расо, Донати можеше да остане невидим, ако не беше присветването от цигарата му. След като Габриел приключи разказа си, той поседя няколко минути в разкаяно мълчание, а после отиде до прозореца. Точно отдолу се намираше Кулата на Николай V, средновековен бастион, който сега служеше за централа на Ватиканската банка.

— Можеш ли да докажеш това?

— Има доказателства, които могат да издържат в съда. Има и доказателства, които са достатъчни, за да разрешат проблема.

— Какво предлагаш?

— Разговор — отвърна Габриел. — Ще кажа на Карло всичко, което знам. А после ще му обясня, че ти и Негово Светейшество искате той да се оттегли незабавно от поста си в надзорния съвет на Ватиканската банка. Ще му кажа също, че ако някога пристъпи отново през Бронзовите врати, ще му се наложи да отговаря пред мен.

— Цената изглежда ужасно малка за две убийства.

— Но ти искаше точно това. — Габриел погледна към силуета на Донати в рамката на прозореца. — Това искаше, нали, Луиджи?

— Най-етично би било да разкажеш на генерал Ферари всичко, което знаеш.

— Може би. Но ако италианското правителство повдигне обвинения срещу Карло за търговия с крадени антики, пране на пари и убийство, това ще бъде ужасно за репутацията на Църквата. И за теб, Луиджи. Всичко ще излезе наяве. Ще бъдеш съсипан. — Габриел замълча и допълни: — Също и Вероника.

— Ами ако Карло откаже да се оттегли тихомълком?

— Ще му дам да разбере, че няма избор. Повярвай ми — допълни Габриел, — ще разбере посланието.

— Няма да подкрепя убийство. Трябваше да кажа, *още едно* убийство.

— Никой не говори за убийство. Но ако има някой, който заслужава...

Донати вдигна изящната си длан и накара Габриел да замълчи.

— Просто поговори с Карло.

— Кога?

— Другата седмица. Така ще изключим възможността нещо да изтече в пресата преди пътуването до Израел. — Той погледна през рамо и попита: — Предполагам, че не си имал време да огледаш предохранителните мерки?

— Всъщност ги прегледах много подробно.

— И?

— Имам само една препоръка.

— Каква?

— Пиши го дъждовно, Луиджи.

Донати се обърна бавно.

— Да не искаш да отменя пътуването?

— Не. Просто искаме да го отложиш, докато нещата се уталожат.

— *Вице?*

— Идва от най-високо място.

— От министър-председателя?

Габриел кимна.

— Ако твоят министър-председател не е готов да помоли официално лидера на един милиард католици да *не* идва в Израел, няма начин да го отменим.

— Тогава някой трябва да каже на Светия отец какво мислим.

— Съгласен съм — усмихна се Донати. — Но няма да съм аз.

* * *

Ватиканските градини бяха потънали в мрак, когато Габриел излезе от двореца Белведере. Мина покрай Фонтана на тайнствата и Етиопския колеж, после тръгна към едно място край ватиканската стена, където неколцина цивилни швейцарски гвардейци стояха замръзнали като статуи. Минавайки покрай тях, без да обели и дума, той изкачи каменните стъпала и тръгна бавно към парапета. Пиетро Лукези, известен иначе като Негово Светейшество папа Павел VII, го чакаше сам. Рим се вълнуваше в краката му — пращен, мръсен, вечният Рим. На Габриел никога не му омръзваше да го гледа. Нито на Светия отец.

— Спомням си първия път, когато дойдохме заедно на това място — започна папата. — Беше след скандала с „Крукс Вера“. Ти спаси папството ми, да не говорим за живота ми.

— Това бе най-малкото, което можехме да направим, Ваше Светейшество — отговори Габриел. Взираше се през Тибър към купола на Голямата синагога и за миг видя Пиетро Лукези да стои на бима, изричайки думи, които никой папа не бе изричал преди.

За тези и други грехове, които скоро ще бъдат разкрити, поднасяме своята изповед и молим за вашата прошка...

— Беше нужна огромна смелост да направите това в онзи ден, Ваше Светейшество.

— Нямахте да е възможно без теб. Но моята работа не е довършена, раните между двете ни вери не са излекувани, ето защо е толкова важно да направя това пътуване до Израел.

— Никой не желае идването ви в Израел повече от мен.

— Но?

— Смятаме, че сега не е безопасно.

— Тогава направете каквото трябва, за да *стане* безопасно. Защото за мен въпросът е приключен.

— Да, Ваше Светейшество.

Папата се усмихна.

— Това ли е всичко, Габриел? Очаквах да поспориш повече.

— Не искам да ми става навик да споря с заместника на Христос.

— Добре. Защото искам да ми служиш като личен бодигард по време на пътуването.

— За мен ще бъде чест, Ваше Светейшество. Играл съм тази роля и преди.

— Със значителен успех.

Папата се усмихна за кратко и вятърът развя расото му. Въздухът вече не миришеше на зима; долавяше се аромат на бор и топла земя. Негово Светейшество, изглежда, не забеляза. Определено бе ангажиран с проблеми, по-важни от смяната на сезоните.

— Вярно ли е, че Карло Маркезе има нещо общо със смъртта на бедното момиче от музея? — попита най-накрая той.

Габриел се поколеба.

— Нещо не е наред ли, Габриел?

— Не, Ваше Светейшество. Но може би е по-добре, ако...

— Ако ми бъдат спестени неприятните подробности? — Папата се усмихна заговорнически. — Ще те посветя в една тайна, Габриел. Заместникът на Христос не се явява на пресконференции. И не му се налага да отговаря на призовки. Това е една от малкото странични ползи в тази професия.

— Ами луксозният апартамент в центъра на Рим?

— Всъщност никога не ми е харесвало да живея над работното си място. — Папата погледна към римските хълмове. Градът сякаш бе осветен от милион свещи. — Оправянето на кашата във Ватиканската банка беше един от главните ми приоритети. Изглежда, сега един човек с отдавнашни връзки с Ватикана е провалил цялата ни добра работа.

— Той ще си отиде, преди да сте разбрали.

— Искаш ли нещо от мен?

— Стойте възможно по-надалеч от това.

Помежду им се възцари дружелюбно мълчание. Папата огледа внимателно Габриел, както Донати преди него.

— Мислил ли си какво ще правиш по-нататък?

— Трябва да довърша Караваджо.

— А после?

— Ще положа усилия да направя жена си щастлива.

— А като си помислиш, че ако не бях аз, щеше да й позволиш да ти се изплъзне — каза папата. — Може би трябва да посветиш времето си на едно дете.

— Сложно е.

— Мога ли да помогна с нещо?

Сега беше ред на Габриел да се усмихне.

— Какво имате предвид?

— Като глава на Римокатолическата църква, се боя, че възможностите ми се ограничават единствено до молитва.

— Молитвите ви ще бъдат оценени високо.

— А съветите ми?

Габриел замълча. Папата го огледа внимателно за момент, преди да заговори:

— Много години се скиташ, Габриел. Може би е време да си отидеш у дома.

— Работата ми е тук, в Европа, Ваше Светейшество.

— Картините?

Габриел кимна.

— Някои неща в живота са по-важни от изкуството — отбеляза папата. — Боя се, че твоята страна я чакат мрачни дни. Сънят ми е разстроен напоследък. Имам... видения.

— Какви видения, Ваше Светейшество?

— Вероятно ще бъде по-добре, ако не отговоря на този въпрос — кимна папата и положи ръка върху рамото на Габриел. — Но слушай внимателно. Завърши този Караваджо, Габриел. А после си върви у дома.

37.

ИЗТОЧЕН ЙЕРУСАЛИМ

В същия момент в Източен Йерусалим имам Хасан Даруиш подкара очуканото си комби нагоре по стръмната отсечка, водеща от Йерихонския път до Портата на лъва. Както обикновено, дежурният израелски полицаи огледа бегло колата, преди да пусне имама да влезе в Мюсюлманския квартал на Стария град. Имам Даруиш произлизаше от семейство на знатни палестинци от град Хеброн на Западния бряг. И по-важното, беше член на Върховния съвет на Ислямския вакъф, официалните пазачи на Храмовия хълм още от времето, когато Саладин го завоювал обратно от кръстоносците през 1187 г. Постът означаваше, че Даруиш е почти недосегаем, доколкото това бе възможно за арабин в Източен Йерусалим, защото само с няколко подстрекателски думи той можеше да превърне Свещената планина във врящо гърне. Всъщност го беше правил многократно.

Той остави комбито си в малкия вакъфски паркинг на уличка до Портата на лъва и влезе в офиса си в северния край на пътя край Храмовия хълм. Куп телефонни съобщения го чакаха на старото му бюро в османски стил. Като неофициален говорител на Вакъфа, той всеки ден получаваше дузини обаждания за интервюта по проблеми, свързани с Храмовия хълм и други свещени места в Йерусалим. Повечето оставяше без внимание, особено онези от американски и израелски репортери — и не без основателна причина. Работейки първо с Ясер Арафат, а после и с наследника му, Махмуд Абас, Даруиш бе водил непреклонна кампания за отслабване на еврейските претенции към Палестина, отричайки съществуването на Еврейския храм в Йерусалим. Но войната на Даруиш срещу истината се простираше отвъд думите. Под прикритието на строителните проекти той систематично лишаваше Свещената планина от всички доказателства за съществуването на древния Храм. Неофициалният му съветник в това начинание, антикварен експерт от Швейцария, наскоро бе обявен за мъченик, загивайки при експлозия в своята галерия. Даруиш се надяваше да не го споходи същата съдба. Въпреки че

редовно говореше за красотата на мъченичеството, той все пак предпочиташе да остави умирането за другите.

Както обикновено, Даруиш разпредели набързо молбите за интервюта, пускайки ги безцеремонно в кошчето за боклук. Остана само едно непретенциозно на вид съобщение от господин Фарук, гласящо, че от печатницата на университета „Ал Азхар“ в Кайро пристигнала поръчка за Корани. Даруиш се визира няколко минути в съобщението, чудейки се дали има куража, или вярата, необходими да преживее това. После взе връзка ключове от горното чекмедже на бюрото си и тръгна към свещения хълм.

* * *

Фамилията Даруиш беше свързана с йерусалимския Ислямски вакъф от векове и като дете Хасан Даруиш по цели дни бе запаметявал Корана под сенките на дърветата в северния край на Храмовия хълм. Но дори сега, на средна възраст, той не можеше да мине покрай Купола на скалата, без да усети присъствието на Аллах и пророка Мохамед. В центъра на колоритната осмоъгълна структура се намираше основният, крайъгълният камък, свещен за всичките три Аврамови вери. За евреите и християните той бе мястото, където архангел Гавраил попречил на Аврам да заколи сина си Исак; за мюсюлманите бележеше мястото, където Гавраил придружил Мохамед в неговото нощно пътуване до рая. Под самия камък има естествена пещера, известна като Кладенеца на душите — мястото, където според мюсюлманите държали временно душите на прокълнатите, преди да ги хвърлят в ада. Като момче Даруиш се промъкваше сам в пещерата късно вечер. Седеше там с часове върху плесенясалите молитвени черджета и му се струваше, че чува как душите вият от болка. Във въображението му те никога не бяха мюсюлмани, само евреите, които Бог бе наказал заради това, че са откраднали палестинската земя.

Известно време Даруиш вярваше, че е възможно евреите и мюсюлманите да си поделят земята и да живеят мирно едни до други. Сега, след десетилетия на смазваща израелска окупация и неспазени обещания, той стигна до заключението, че палестинците никога няма да са свободни, докато ционистката държава не бъде унищожена. Той

вярваше, че ключът към освобождението на Палестина е самият Храмов хълм. Израелците от глупост позволиха на Вакъфа да запази властта си над Харам аш Шариф след Шестдневната война. С това те несъзнателно решиха собствената си съдба. Като специалист по древна история на Близкия изток, Даруиш разбираше, че конфликтът между арабите и евреите е нещо повече от обикновена борба за земя; това беше религиозна война и Харам се намираше в центъра ѝ. Арафат използва Храмовия хълм, за да подпали кървавата Втора интифада през 2000 г. Сега имам Хасан Даруиш възнамеряваше да го използва, за да започне друга. Но тази интифада, третата, щеше да затъмни предишните две. Тя щеше да бъде катастрофална, окончателното решение. А когато свършеше, в палестинските земи нямаше да остане и един евреин.

С ярки образи от настъпващия апокалипсис в мислите си, имамът мина под арката на Югозападен Канатир и пресече широкия двор към сребристите кубета на джамията „Ал Акса“. От източната страна на масивната сграда се намираше новопостроеният вход към подземната джамия „Маруани“. Даруиш се спусна по терасовидните стълби, извади ключовете и отвори главната порта. Като директор на строителния проект, той знаеше колко зле бе отслабен Харам след изкопаването на няколко тона пръст и скали. Цялата южна половина от платото можеше да се срине. Действително, на Рамазан и на други свети празници, Даруиш почти чуваше как Свещената планина стене под тежестта на вярващите. Само едно малко побутване и голяма част от най-свещеното място на земята щеше да се срине в долината Кедрон, повличайки със себе си джамията „Ал Акса“, третото най-свещено място на исляма. *И какво щеше да стане тогава?* Само за часове ислямските армии щяха да стигнат до границите на Израел, заедно с десетки милиони разярени мюсюлмани. Това щеше да бъде джихад, който да сложи край на всички джихади, интифада с единствена цел: пълното унищожение на държавата Израел и на нейните жители.

Засега в огромната подземна джамия, с дванайсетте ѝ реда колони и арки, цареше мъртвешка тишина и тя бе огрята от мека, божествена светлина. Сам вътре, Даруиш тръгна тихо по сводестия проход, докато стигна до масивната дървена врата, заключена здраво с тежък катинар. Имамът притежаваше единствения ключ. Отключи

вратата и я отвори, разкривайки каменни стълби. В подножието им имаше още една заключена врата. Даруиш притежаваше единствения ключ и за нея, но когато я отвори, мракът вътре беше абсолютен. Той извади от джоба на робата си малко фенерче, включи го и освети първите петнайсет метра от древния тунел, не по-широк от раменете на човек. Изкопан по времето на Първия еврейски храм, той бе сред множеството древни чудеса, изровени от палестинските работници при строежа на джамията. Даруиш не информира нито Израелската дирекция по антики, нито Обединените нации за съществуването на тунела. Никой не знаеше за него — никой, освен имам Хасан Даруиш и шепа работници, които се заклеха да мълчат.

Някои хора, естествено, биха се опасявали да влязат в древен тунел посред нощ, но не и Даруиш. Като дете той бе прекарал безброй часове, изследвайки с радост скритите пещери и тунели на Храмовия хълм. Този се спускаше под коварно стръмен ъгъл в продължение на стотина метра, преди да стане равен. След това продължаваше така около четиристотин метра и отново се издигаше рязко. В края му имаше наскоро поставена стоманена стълба. Леко изморен от трудния преход, Хасан Даруиш се хвана за парапета и се изкачи бавно към дървения капак отгоре. Отвори го и се озова в апартамент в Силуан, квартала в Източен Йерусалим, съседен на Давидовия град. На една от стените висеше плакат на френски футболист; на друга — снимка на Яхия Аяш, майстора на бомби от „Хамас“, известен като Инженера. Даруиш отвори килера. Вътре бяха *Кораните*, които господин Фарук споменаваше в съобщението си — няколкостотин килограма експлозиви и детонатори, прекарани тайно през египетската граница от „Хизбула“ и „Хамас“ и внесени в Израел от бедуините. Имаше още някъде другаде в Силуан. Още много.

Даруиш затвори вратата на килера. После се измъкна от спалнята и тръгна из тесните стаички на апартамента към малко балконче с изглед към Кедронската долина. От другата страна, извисяващи се над каменните стени на Ирод с цвят на мед, се издигаха два купола — единият сребърен, другият златен.

— *Аллаху акбар* — промълви тихо имамът. — И нека да се смили над душата ми заради онова, което ще направя в Негово име.

38. ВАТИКАН

През следващата седмица бурният живот на Габриел се сведе до приятно, макар и самотно ежедневие. Тъй като апартаментът на Виа Грегориана сега бе забранено място, той намери убежище в малък свещенически апартамент в Апостолическия дворец, един етаж под Донати и папата. Всяка сутрин ставаше рано, закусваше с монахините от домакинството на Светия отец, а после отиваше в консервационната лаборатория и работеше по няколко часа над Караваджо. Антонио Калвези, главният реставратор, рядко се отделяше от работното място на Габриел, заприличало на пещера. На втория ден той най-накрая събра кураж да попита за причината за отсъствието му.

— Трябваше да посетя една болна леля.

— Къде?

— В Палм Бийч.

Калвези се смръщи скептично.

— Носят се слухове, че ще придружаваш папата на поклонението му в Светите земи.

— Всъщност ние предпочитаме да ги наричаме Израел — отговори Габриел, потупвайки нежно с четката си по стелещата се червена мантия на Йоан Богослов. — И да, Антонио, заминавам с него. Но не се безпокой, ще довърша Караваджо, като се върна.

— Колко време?

— Може би седмица, може би месец.

— Правиш го само за да ме ядосаш, нали?

— Да.

— Да се надяваме, че леля ти ще е здрава.

— Да — въздъхна Габриел. — Да се надяваме.

Точно в десет часа Габриел излезе от лабораторията и мина покрай казармите на швейцарската гвардия за ежедневния инструктаж за предпазвателните мерки по време на пътуването на папата. В началото Алоис Мецлер изглеждаше раздразнен от присъствието на Алон. Но опасенията му скоро се изпариха, когато Габриел посочи

няколко крещящи проблема в плана за охрана, останали незабелязани от другите. След края на особено продължителното съвещание той покани Габриел в офиса си.

— Ако ще служиш с нас — каза му, като погледна към сините джинси и коженото яке на Габриел, — ще трябва да се обличаш като нас.

— Изглеждам дебел с униформения панталон — възрази Габриел. — И никога няма да разбера как да прекарам алебарда през детектора за метал на летището.

Мецлер натисна бутона на интеркома. След десет секунди адютантът му влезе, носейки три тъмни костюма, три бели ризи, три вратовръзки и чифт официални обувки с връзки.

— Откъде взехте мерките ми? — попита Габриел.

— От жена ти. — Мецлер отвори горното чекмедже на бюрото си и извади 9-милиметров пистолет. — Ще се нуждаеш и от това.

— Аз си *имам*.

— Но ако искаш да минеш за швейцарски гвардеец, ще трябва да носиш стандартното оръжие на швейцарската гвардия.

— „Зиг Зауер P226“.

— Много впечатляващо.

— Минавал съм насам един-два пъти.

— И аз така съм чувал. — Мецлер се усмихна. — Само ще трябва да минеш изпита на стрелбището, за да ти изпиша оръжието.

— Шегуваш се.

— Аз съм швейцарец, което означава, че никога не се шегувам. — Мецлер стана. — Предполагам, че помниш пътя.

— Надясно покрай доспехите и по коридора до двора. Вратата към стрелбището е от другата страна.

— Да вървим.

След по-малко от две минути влязоха в стрелбището, където четирима швейцарци — на не повече от двайсет години — стреляха, а въздухът бе изпълнен с гъст дим. Мецлер им нареди да излязат, преди да даде зигзауера на Габриел заедно с празен пълнител и кутия с патрони. Габриел зареди бързо петнайсет патрона в пълнителя и го пъкна в ръкохватката на пистолета. Мецлер си постави очила и слушалки против шума.

— Ти? — попита той.

Габриел поклати глава.

— Защо не искаш?

— Защото, ако някой се опита да убие Светия отец, няма да имам време за защита на очите и ушите си.

Мецлер закачи една мишена и я отдалечи на дващсет метра по-надолу.

— По-далеч — нареди Габриел.

— Колко?

— До края.

Мецлер го направи. Габриел зае класическа позиция за стрелба и заби всичките петнайсет куршума в очите, носа и челото на мишената.

— Не е зле — похвали го Мецлер. — Да видим дали ще можеш да го направиш пак.

Мецлер придвижи още една мишена до края на стрелбището, а Габриел презареди бързо оръжието. Изпразни го за секунди. Този път, вместо петнайсет дупки, групирани около лицето, имаше само една голяма дупка в центъра на челото.

— Мили боже — възкликна Мецлер.

— Добър пистолет — отбеляза Габриел.

По обед Габриел се измъкна извън границите на Ватикана на задната седалка в официалния седан на Донати и отиде до израелското посолство да прегледа днешната информация от булевард „Цар Саул“. Ако му останеше време, щеше да се върне до консервационната лаборатория за още няколко часа работа. После, в седем, щеше да се срещне с Донати и папата за вечеря в личната папска трапезария. Габриел разбираше, че не трябва да повдига отново въпроса за сигурността, и използва необичайната възможност да помогне на папата да се подготви за най-важното задгранично пътуване в папството му. Държавният секретариат, еквивалент на Външно министерство във Ватикана, бе написал серия предсказуемо безопасни изявления, които папата да направи на различни етапи от посещението си в Израел и Палестинските територии. Но с всеки изминал ден ставаше все по-ясно, че папата възнамерява да промени радикално исторически напрегнатите взаимоотношения между Светия престол и еврейската държава. Пътуването щеше да бъде нещо повече от поклонение; то щеше да се превърне в кулминацията на един процес,

който папата започна преди повече от десетилетие с акта си на покаяние в Голямата синагога в Рим.

В последната нощ Габриел слушаше как Негово Светейшество се бори с бележките, които смяташе да прочете в „Яд Вашем“, израелския музей и мемориал на холокоста. След това неспокойният Донати настоя да съпроводи Габриел до апартамента му. Едно отклонение ги заведе пред врата, водеща към Сикстинската капела. Донати се поколеба, преди да отключи.

— Вероятно е по-добре този път да влезеш без мен.

— Кой е вътре, Луиджи?

— Единственият човек на света, който може да накаже Карло така, както той заслужава.

* * *

Вероника Маркезе стоеше зад олтара, скръстила отбранително ръце и вперила очи в „Страшния съд“. Те си останаха втрещени там, когато Габриел приближи тихо до нея.

— Мислите ли, че ще изглежда така? — попита тя.

— Краят?

Тя кимна.

— Надявам се да не е така. Иначе здравата съм загазил.

Вероника го погледна за пръв път. Той видя, че е плакала.

— Какво стана, господин Алон? Как така човек като вас стана един от най-изящните реставратори в християнския свят?

— Дълга история.

— Мисля, че ми е необходима — настоя тя.

— Помолиха ме да свърша някои неща за моята страна и заради тях не можех да рисувам. Научих италиански и отидох във Венеция под фалшиво име да изучавам реставрация.

— При Умберто Конти?

— При кого другиго?

— Липсва ми Умберто.

— И на мен. Той имаше връзка ключове, отварящи всяка врата във Венеция. Късно нощем ме измъкваше от леглото да гледам картини. „Човек, който е доволен от себе си, може да стане добър

реставратор — казваше ми той, — но само човек, чието собствено платно е увредено, може да стане наистина велик реставратор.“

— Как успяхте да го поправите?

— На порции — отговори Габриел след замислено мълчание. — Но се боя, че частите са увредени непоправимо.

Тя не каза нищо.

— Къде е Карло?

— В Милано. Поне си мисля, че е в Милано. Неотдавна открих, че Карло невинаги ми казва истината за това къде е или с кого се среща. Сега разбирам защо.

— Какво ви разкри Донати?

— Достатъчно, за да разбере, че предишният ми живот е свършил.

Помежду им се възцари напрегнато мълчание. Габриел си спомни как Вероника се появи в онзи следобед в музея „Вила Джулия“, как можеше да мине за много по-млада. Сега внезапно установи, че изглежда точно на петдесет. Но дори и така беше забележително красива.

— Трябва да сте разбрали, че съпругът ви не е такъв, какъвто изглежда — обади се най-накрая той.

— Знаех, че Карло печели много пари по начини, които невинаги разбирах. Но ако ме питате дали съм знаела, че е шеф на международна престъпна организация, контролираща търговията с незаконни антики... — Гласът ѝ пресекна. — Не, господин Алон, не знаех за това.

— Той ви използваше, Вероника. Вие бяхте неговата врата към Ватиканската банка.

— А моята репутация в света на антиките му създаде маска на почтеност. — Косата ѝ падна върху лицето. Тя нарочно я отметна настрана, сякаш искаше Габриел, реставраторът, да оцени вредата, причинена от коварството на Карло.

— Защо се омъжихте за него? — попита той.

— Съдите ли ме, господин Алон?

— Не бих си и мечтал. Просто се чудех как след Луиджи сте избрали мъж като него.

— Не знаете много за жените, нали?

— Така са ми казвали.

Усмивката ѝ беше искрена. Но угасна бързо, докато изброяваше причините, поради които се бе омъжила за мъж като Карло Маркезе. Карло бил красив. Карло бил вълнуващ. Карло бил богат.

— Но Карло не е бил Донати — намеси се Габриел.

— Не — отговори тя, — има само един Луиджи. И щях да го имам целия за себе си, ако не беше Пиетро Лукези.

Тонът ѝ внезапно стана остър, сърдит, сякаш Негово Светейшество носеше вината за това, че се е омъжила за убиец.

— Вероятно е било за добро — каза внимателно Габриел.

— Че Луиджи се върна към свещеничеството, вместо да се ожени за мен?

Той кимна.

— Лесно ви е да го кажете, господин Алон. — После допълни тихо: — Вие не сте били влюбен в него.

— Той е щастлив тук, Вероника.

— И какво ще стане, когато свалят пръстена на Рибаря от пръста на Лукези и положат тялото му в криптата под базиликата? Какво ще прави Луиджи тогава? — И побърза да отговори на въпроса си: — Предполагам, че ще преподава канонично право в папски университет няколко години. И ще прекара остатък от живота си в дом за пенсионери, пълен със застаряващи свещеници. Толкова самотен — допълни след миг. — Толкова ужасно тъжен и самотен.

— Този живот си е избрал.

— Той е бил избран за него, точно както вашия. Вие двамата много си приличате, господин Алон. Сигурно затова се разбирате толкова добре.

Габриел я погледна за момент.

— Все още сте влюбена в него, нали?

— Това е въпрос, на който няма да отговоря — поне тук вътре. — Тя вдигна лице към тавана. — Знаехте ли, че Клаудия ми е звъняла в офиса ми във „Вила Джулия“ в деня на смъртта си?

— В 20 и 47 — уточни той.

— Значи, знаете, че е звъняла и на друг номер минута по-рано.

— Знам. Но така и не успяхме да го идентифицираме.

— Можех да ви помогна.

Тя му подаде една от визитките си. Номерът, набран от Клаудия, бе мобилният телефон на Вероника.

— Бях излязла от офиса, когато ми се е обадила там, и чак до другия ден не разбрах, че ми е звъняла и на мобилния.

— Защо?

— Защото цял ден го нямаше. Намерих го на другата сутрин на пода в колата си. Нищо не си помислих до деня, в който дойдохте да ме видите в музея. После осъзнах как Карло го е направил. След като ви оставих в онзи порой, отидох във Вила Боргезе и плаках цял час, преди да се прибера у дома. Карло забеляза, че нещо не е наред.

— Защо не ми казахте на вечерята?

— Боях се.

— От какво?

— Че съпругът ми ще убие и мен. — Погледна към Габриел, а после към „Страшния съд“. — Надявам се да е красив като това.

— Краят?

— Да.

— Някак си се съмнявам, че ще извадим такъв късмет — отвърна той.

* * *

Габриел й каза колкото можеше да си позволи, а после я изпрати до Бронзовите врати. Докато тя изчезваше сред колонадите, той си представи как Донати върви до нея — не онзи Донати, окован от клетвите за целомъдрие, а Донати, какъвто щеше да е, ако Бог не беше го призовал да стане свещеник. Когато тя се изгуби от очите, той тръгна обратно към покоите си, но нещо го върна назад към капелата. Постоя там няколко минути сам и неподвижен, очите му обхождаха фреските и един стих от Свещеното писание се открояваше в мислите му. *Храмът, който цар Соломон съгради Господу, беше дълъг шейсет лакти, широк — двайсет, и висок — трийсет лакти.*

39.

ВАТИКАН-ЙЕРУСАЛИМ

Като глава на суверенна държава, папата имаше пощенска служба, монетен двор, малка армия, държавен музей от световна класа и посланици, назначени в посолствата му по света. Обаче си нямаше самолет. Затова трябваше да разчита на благоразположението на „Алиталия“, закъсалите италиански авиолинии. За полета до Израел те му отпуснаха „Боинг 767“ и го прекръстиха на „Сион“ в чест на пътуването. В личното му отделение имаше четири въртящи се стола, масичка за кафе, отрупана със сутрешните вестници, и сателитна телевизия, която позволяваше на папата да наблюдава излитането си от летище Фиумичино на живо по *RAI*, италианската телевизионна мрежа.

Антуражът на папата от Курията и охранителният екип седяха точно зад него в бизнес класата на самолета, докато пресслужбата на Ватикана се ограничаваше в икономична класа. Когато се качиха на борда, натоварени с фотоапарати и багаж, неколцина носеха черно-бели карирани палестински куфий като шалове. Втората спирка от натоварения маршрут на папата щеше да бъде бежанският лагер в Дехейше. Очевидно ватиканските експерти смятаха за важно да направят добро впечатление на домакините си.

Въпреки че излетяха рано сутринта, „Алиталия“ сервира разкошен обяд. Свещениците и епископите погълнаха яденето, сякаш не бяха виждали храна от дни насам, но Габриел бе твърде зает, за да се храни. Седнал до Алоис Мецлер, той прегледа за последен път планове за охрана, правейки си мислен списък на всичко, което можеше да се обърка. Когато броят на кошмарните сценарии достигна двайсет, той затвори книгата с инструкции и се загледа през илюминатора, докато самолетът прелиташе ниско над Средиземно море към зелената крайбрежна равнина на Израел. Пет минути по-късно, когато колелата се плъзнаха по пистата на летище „Бен Гурион“, един от ватиканските журналисти изкрещя: „Добре дошли в окупирана Палестина!“. На което архиепископ доктринер от

Държавния секретариат промърмори: „Амин за това“. Ясно бе, помисли си Габриел, че в Курията има хора, които не са доволни от решението на папата да прекара великденските празници в Светите земи, контролирани от евреите.

По нареждане на Донати Габриел щеше да е част от основния охранителен екип на папата, което означаваше, че никога няма да се отдалечава на повече от няколко метра от него. И така, когато Негово Светейшество папа Павел VII, епископ на Рим, върховен понтифекс и наследник на св. Петър, слезе от наетия си самолет, той бе последван от единственото дете на оцелелите от холокоста от Долината на Израил. Следвайки традицията, създадена от предшественика му, папата веднага падна на колене и целуна земята. Стана, приближи до очакващия го израелски министър-председател и се ръкува енергично с него. В продължение на няколко минути двамата си разменяха любезности, заобиколени от концентрични кръгове охрана. После министър-председателят ескортира папата до хеликоптера. Габриел се качи и седна между Донати и Алоис Мецлер.

— Дотук добре — въздъхна Донати, когато хеликоптерът се издигна бързо във въздуха.

— Да — кимна Габриел. — Но сега започва веселбата.

* * *

Полетяха на изток към Юдейските хълмове, над виещата се като стълба клисура, разделяща Йерусалим от морето. Габриел се вгледа в някои от селата, превърнали се в арена на най-ожесточените сражения по време на Войната за независимост на Израел; после пред тях се появи Йерусалим, ефирен, сякаш понесен от ръката на Бога. Папата се втренчи съсредоточено през прозореца, докато прелитаха над града от запад на изток, от новия към стария. Докато минаваха над Храмовия хълм, златният Купол на скалата блестеше под обедното слънце. Габриел показва на папата църквата на Божи гроб, църквата „Успение Богородично“ и Гетсиманската градина.

— А синът ти? — попита папата.

— Там — поясни Габриел, докато прелитаха над Елеонския хълм.

Хеликоптерът зави плавно на юг и полетя над Зелената линия от 1949 г., която сега всички наричаха границата отпреди 1967 г. От въздуха се виждаше ясно как границата е изчезнала напълно в резултат от четиридесет години израелска окупация. За няколко секунди прелетяха над смесения йерусалимски квартал Абу Тор, над малкото еврейско селище Хар Хома на Западния бряг и над арабското село Бейт Джала. В съседство с Бейт Джала се намираше Витлеем. Площад „Мангер“ се виждаше ясно в далечината, защото бе претъпкан с няколко хиляди души, като всеки от тях размахваше малък палестински флаг. По пътищата, водещи към града, не се движеха коли, само камионите и джиповете на израелската армия.

— Тук нещата ще добият политическа окраска — каза Габриел на Донати. — Важно е да сме постоянно в движение, особено след като почетният гост ще бъде единственият мъж, облечен от главата до петите изцяло в бяло.

Когато хеликоптерът кацна, президентът Махмуд Абас и лидерите на Палестинската автономия чакаха на подиум пред църквата „Рождество Христово“.

— Добре дошли, Ваше Светейшество, в древната земя на Палестина — възкликна Абас достатъчно силно, че поздравът му да се чуе от застаналите наблизо репортери. — И добре дошли във Витлеем и Йерусалим, вечната и неделима столица на Палестина.

Папата отговори с уклончиво кимане, а после поздрави останалите от делегацията. Повечето видимо бяха доволни от присъствието му, но един, Ясер Абед Рабо, бившият лидер на терористичния „Народен фронт за освобождение на Палестина“, изглеждаше далеч по-заинтригуван от бодигарда, който стоеше неотлъчно на няколко сантиметра от рамото на папата.

Влизайки в църквата, папата прекара няколко минути в мълчалива молитва пред Рождественския олтар. После помоли Абас да му покаже щетите в църквата, нанесени през 2002 г., когато група палестински терористи превзеха християнската светиня, опитвайки се да избегнат залавянето. След края на деветдесет и три дневната патова ситуация израелските войски откриха четиридесет експлозивни устройства, скрити в църквата, а францисканските духовници, държани като заложници по време на обсадата, описаха как палестинските терористи плякосали златните икони в църквата и

използвали страници от християнската Библия за тоалетна хартия. Всичко това обаче очевидно бе новина за Махмуд Абас.

— Единствените щети в църквата — настоя той — бяха нанесени от израелците. Както знаете, те дълбоко ненавиждат християнството.

— Ако е така — отговори хладно папата, — защо християнското население във Витлеем е паднало от деветдесет и пет процента до едва една трета? И защо християните напускат териториите, контролирани от Палестинската автономия, с тревожни темпове?

Абас се усмихна неубедително и си погледна часовника.

— Може би, Ваше Светейшество, моментът е подходящ да посетим Дехейше.

Лагерът се намиреше на около километър и половина южно от Витлеем, върху парче земя, взето под наем от йорданското правителство след приключването на Войната за независимост. Първоначално само три хиляди палестинци, предимно от Йерусалим и Хеброн, живееха там на палатки. Сега, след повече от шейсет години, палатките бяха заменени от сгради, построени от големи сиви тухли от сгурия и цимент, а населението в лагера бе нараснало до почти тринайсет хиляди регистрирани бежанци. Заради огромната безработица повечето бяха под постоянната опека на Обединените нации, а лагерът се бе превърнал в развъдник за терористична дейност. Въпреки това, жителите приветстваха папата, докато той вървеше по тесните улички, с Габриел до себе си.

В края на обиколката, на прашния централен площад в лагера, папата оплака онова, което сам нарече „ужасното страдание на палестинския народ“. Но във внезапно отклонение от предварително подготвения си текст той критикува остро неуспеха на три поколения арабски лидери да постигнат справедливо и надеждно решение на бежанската криза.

— Онези, които продължават човешките страдания заради политически цели — заяви сериозно той, — трябва да бъдат осъдени толкова сурово, колкото и онези, които ги причиняват.

След това папата благослови множеството с кръстен знак и се качи в бронирана лимузина за краткото си пътуване до Йерусалим. Влизайки в Еврейския квартал през Малката порта, той пхна молба за мир между камъните на Стената на плача, преди да тръгне пеш по улиците на Мюсюлманския квартал до Верижната порта, един от

източните входове към Харам аш Шариф. Табела, поставена от главното равинство на Израел, предупреждаваше, че според институцията, на евреите се забранява да стъпват на Хълма поради неговата святост.

— Не бях разбрал — обади се папата.

— Сложно е, Ваше Светейшество — обясни Габриел. — Но в Израел повечето неща са такива.

— Сигурен ли си, че искаш да дойдеш с мен?

— Бил съм тук и преди.

Папата се усмихна.

— Потрепервам от мисълта какво би се случило с бедния малък Исак, ако не беше ти.

— Бог спаси момчето. Архангел Гавраил^[1] бе само негов пратеник.

— Надявам се да сметне за уместно да спаси и мен.

— Ще го направи, стига да ме слушате — напомни му Габриел.
— Тук нещата бързо могат да се объркат. Ако видя нещо, което не ми харесва...

— Тръгваме — прекъсна го папата.

— Бързо — уточни Габриел.

Макар че Вакъфът контролиреше самия Храмов хълм, той не контролиреше входовете, което означаваше, че израелското правителство можеше да наложи молбата на Ватикана, Харам да бъде затворен за краткото посещение на папата. В резултат от това делегацията от ислямски сановници, чакаща на стълбите към Купола на скалата, наброяваше едва четиридесет души. Сред тях бяха великият мюфтия, членовете от Върховния съвет на Вакъфа и няколко дузини въоръжени бодигардове, мнозина от които имаха връзки с палестински и ислямски военни групировки. Минути след пристигането на папата мюфтията го покани да се помоли в Купола на скалата въпреки уверенията от страна на Вакъфа, че подобна покана няма да бъде отправяна. Папата отказа дипломатично и прекара няколко минути, възхищавайки се от великолепните мозайки и прозорци на сградата. Габриел посочи дискретно към надписите на арабски, които открито осмиваха християнската вяра и приканваха всички християни да се покръстят в исляма, което мюсюлманите считаха за последно и решително разкриване на словото Божие.

— Четете ли на арабски? — попита мюфтията.

— Nein — отговори Габриел на немски.

След края на обиколката папата и мюфтията се оттеглиха в градината на чай. Останал насаме с най-властната религиозна фигура на света, пазителят на третата светиня на исляма използва възможността да изложи често повтаряната си теория, че холокостът не се е случвал никога и че евреите тайно заговорничели да разрушат Купола на скалата с помощта на християнски фундаменталисти от Америка. Папата слушаше със стоическо мълчание, но в публичните си забележки след това той нарече разговора „много поучителен“. После, след като поднесе планираното извинение за убийствените ексцесии по време на кръстоносните походи, той посочи, че израелците са първите завоеватели в историята на Йерусалим, оставили непроменено статуквото на Свещената планина. В резултат на това, обяви той, ислямът има специалното задължение не само да се грижи за джамиите на Храмовия хълм, но и да защитава свещените руини под тях.

— В крайна сметка — заяви папата, качвайки се в лимузината на улицата пред Портата на лъва, — мисля, че всичко мина доста добре.

— Не съм сигурен, че мюфтията ще се съгласи — усмихна се Габриел.

— Има късмет, че не избухнах. Трябваше да чуеш какво ми каза.

— Чуваме го всеки ден, Ваше Светейшество.

— Но не и аз — отговори папата. — Мога само да предположа, че Бог е имал основателна причина да ме накара да изслушам тези глупости.

Поглеждайки към маршрута на Светия отец, Габриел се учуди дали това е вярно.

Следващата им спирка беше „Яд Вашем“.

* * *

Донати не беше уточнил часа на посещенияето, но минаха деветдесет минути, преди папата да завърши самотната си обиколка из новата изложба за историята на холокоста. Оттам той отиде в Залата с имената — мрачното хранилище с информация за мъртвите, а после

тръгна по Алеята на праведните и през Долината на общностите. В „Мемориала на децата“, тъмно, призрачно място с отразена от свещите светлина, той се обърка за миг.

— Насам — насочи го тихо Габриел. А когато папата излезе отново под яркото йерусалимско слънце, по бузите му се стичаха сълзи.

— Деца — въздъхна той. — Защо, за бога, са убивали малките дечица?

— Нуждаете ли се от минута да съберете мислите си?

— Не — отговори папата. — Време е.

Минаха покрай високата Колона на героизма и стигнаха до Залата на спомените. На площада отвън няколкостотин израелски сановници и оцелели от холокоста седяха с лице към простия подиум, откъдето папата щеше да произнесе най-важните бележки в своето пътуване. Поради мрачното местоположение настроението беше траурно. Не се вееха флагове и когато папата влезе в залата, не се чуха аплодисменти. Следвайки го в хладните сенки, Габриел изпита усещане за покой за пръв път след пристигането им на израелска земя. Тук, в тази свята зала на паметта, Светият отец беше в безопасност.

Вечният огън на спомените бе загасен временно. С помощта на Донати папата го запали отново и коленичи за малко в мълчалива, болезнена молитва. Накрая стана и излезе на площада, където сега множеството се вълнуваше в очакване. Когато папата приближи подиума, Донати махна черната папка с подготвения текст и остави на нейно място навит бял лист. Върху него Светият отец бе написал на ръка своите бележки по време на разговора си с Габриел в Апостолическия дворец. Папата щеше да произнесе едно от най-важните изказвания в папството си без предварителен сценарий.

Той стоя дълго върху подиума, сякаш останал безмълвен от уникалната комбинация от ужас и красота на „Яд Вашем“. След като помогна на папата да излезе от „Мемориала на децата“, Габриел знаеше, че чувството е искрено. Но знаеше също, че Негово Светейшество ще започне проповедта си с поанта за думите срещу делата. Поради това мълчанието му бе целенасочено.

— На това място на непоносима болка — започна най-накрая той — простите думи не могат да опишат дълбините на нашата скръб и на нашия срам. Тази красива градина на спомените е нещо повече от

церемониален надгробен камък за шестте милиона деца на Бог и Аврам, загинали в пламъците на холокоста. Тя ни напомня, че злото, истинското зло, съществува на света. Тя също ни напомня, че като християни, ние приемаме част от отговорността за случилото се по време на холокоста и че трябва да молим за прошка. Преди десетилетие, в Голямата синагога в Рим, ние говорихме за нашето съучастие в престъплението, отбелязвано от „Яд Вашем“. И днес ние пак потвърждаваме нашата скръб и отново молим за прошка. Но сега, в тези времена на ескалиращо напрежение в Близкия изток, нашата скръб се смесва със страх. Страхът, че това може да се повтори.

Изречението предизвика мърморене в тълпата. Неколцина репортери от ватиканската пресслужба се взираха объркано в своите копия от речта. Папата отпи от водата си и зачака за тишина. После погледна за кратко към Габриел и Донати, преди да продължи проповедта си:

— След нашата поява в Голямата синагога в Рим Църквата предприе сериозни стъпки към премахване на антиеврейските чувства от нашите учения и текстове. Помолихме нашите ислямски братя да се заемат с подобна преоценка, но за съжаление, това не се случи. В ислямския свят мюсюлманските духовници редовно проповядват, че холокостът не се е случил, докато в същото време радикални джихадисти обещава да извършат следващия холокост. Противоречието е забавно за някои, но не и за мен — не и когато една нация, заклела се да изтрие Израел от лицето на земята, непреклонно увеличава възможностите си да направи точно това.

Публиката отново се развълнува в очакване. Очите на Габриел се плъзнаха по обърканите членове от делегацията на Курията, преди да се вперят в дребната фигура, която се канеше да твори история.

— Някои лидери ме уверяват, че Израел може да живее с един въоръжен с ядрено оръжие Иран — продължи папата. — Но за някой, преживял лудостта на Втората световна война, това звучи като думите на онези, които казваха, че евреите няма защо да се страхуват от Германия, водена от Хитлер и нацистите. Тук, в свещения град Йерусалим, ние си спомняме на всеки ъгъл, че великите империи и великите цивилизации могат да изчезнат за миг. Техните ценни старинни предмети изпълват нашите музеи, но много често ние не се учим от грешките си. Изкушаваме се да мислим, че сме достигнали до

края на историята, че това не може да се случи никога вече. Но историята се твори всеки ден, понякога от хората на злото. И твърде често историята се повтаря.

Неколцина репортери вече шепнеха в мобилните си телефони. Габриел подозираше как информират редакторите си, че Негово Светейшество току-що е направил важно отклонение от рутинната си реч за възпоминание в „Яд Вашем“.

— И така — поднови проповедта си папата, — в този тържествен случай, на това свято място, ние правим нещо повече от това да си спомним за шестте милиона, страдали и загинали по време на холокоста. Ние подновяваме своята връзка с техните наследници и ги уверяваме, че ще направим всичко по силите си, за да сме сигурни, че това няма да се случи отново.

Папата направи последната си пауза, сякаш сигнализираше на репортерите, че предстои най-важната част от обръщението му. Когато заговори отново, гласът му вече не беше обагрен със скръб, а само с решителност.

— За тази цел — разпери широко ръце той, а думите му отекнаха сред монументите на „Яд Вашем“ — ние даваме обет на израелския народ, на нашите по-стари братя, че този път, когато се изправите пред предизвикателство за съществуването си, Римокатолическата църква ще застане до вас. Предлагаме нашите молитви и ако желаете да го приемете, нашия съвет. Молим ви само да продължите с изключителна предпазливост, защото вашите решения ще засегнат целия свят. Земята на този свещен град е пълна с останки от империи, взели погрешни решения. Йерусалим е градът на Бога. Но той е и надгробен камък на човешката глупост.

След тези думи публиката избухна в оглушителни овации. Габриел и останалите от охранителния екип застанаха бързо до папата и го ескортираха до чакащата лимузина. Когато автоколоната тръгна надолу по хълма Херцел към Стария град, папата подаде на Габриел бележките за обръщението си.

— Прибави ги към колекцията си.

— Благодаря ви, Ваше Светейшество.

— Все още ли мислиш, че трябваше да отменя пътуването?

— Не, Ваше Светейшество. Но можете да сте сигурен, че точно в този момент иранците определят награда за главата ви.

— Винаги съм знаел, че ще го направят — отговори той. — Само внимавай никой да не я получи, преди да напусна Йерусалим.

[1] Името Габриел е разновидност на Гавраил. — Б.р. ↑

40. ЙЕРУСАЛИМ

Донати и Светият отец щяха да прекарат нощта край портата Яфа, в резиденцията на латинския патриарх. Габриел ги изпрати до вратата, провери за последно мерките за сигурност и тръгна на запад през Йерусалим в сенките на късния следобед. Завивайки зад ъгъла по улица „Наркис“, той веднага видя бронираната лимузина „Пежо“, паркирана пред блока на номер 16. Собственикът ѝ стоеше до парапета на балкона на третия етаж, скрит частично от кълмналите клони на евкалипта, страж на едно безкрайно нощно дежурство.

Когато влезе в апартамента, Габриел усети отчетливия аромат на патладжан с марокански подправки, специалитета на многострадалната съпруга на Шамрон — Геула. Тя стоеше в кухнята до Киара, с престилка на цветя на кръста си. Киара бе облякла свободна блуза с бродирано деколте. Косата ѝ се стелеше по раменете, а когато целуна устните ѝ, те ухаеха на мед. Преди да го целуне отново, тя оправи възела на вратовръзката му. После кимна към телевизора и обяви:

— Изглежда, че ти и приятелят ти сте предизвикали голямо объркване.

Габриел погледна към екрана и се видя, следвайки папата на няколко крачки, на излизане от Залата на спомените в „Яд Ваше“. Новинарски анализатор в Лондон говореше за мащабното преразглеждане на ватиканската политика към държавата Израел. Габриел превключваше от един новинарски канал на друг и навсякъде чуваше едно и също. Изглежда, Негово Светейшество папа Павел VII бе променил фундаментално динамиката на конфликта в Близкия изток, а Ватиканът открито заставаше на страната на израелците в конфликта им с Иран и радикалния ислям. И според всички коментатори, по-забележителното бе това, че Ватиканът успя да скрие намеренията на Светия отец до тръгването му от Рим.

Габриел изключи телевизора и влезе в спалнята да се преоблече. После, след като взе две чаши шираз от Киара, излезе на малката

тераса. Шамрон тъкмо палеше цигара. Габриел я дръпна от устните му, преди да седне.

— Наистина трябва да ги спреш, Ари.

— Защо?

— Защото те убиват.

— Предпочитам да умра от пушене, вместо от ръката на някой враг.

— Има и други възможности, нали знаеш. — Габриел се намръщи, смачка цигарата и подаде на Шамрон чаша вино. — Изпий го, Ари. Казват, че е полезно за сърцето.

— Аз оставих моето на склад, когато започнах работа в Службата. А сега, когато отново си го имам, то ми носи безкрайна скръб. — Той отпи от виното, когато лек полъх раздвижи евкалипта. — Помниш ли какво ти казах, когато ти дадох този апартамент?

— Каза ми да го напълня с деца.

— Имаш добра памет.

— Не е като твоята.

— Моята не е каквато беше и предполагам, че това е за мой късмет. В живота си съм направил много неща, които предпочитам да забравя, а повечето от тях включват и теб. — Погледна сериозно към Габриел и попита: — Помогна ли ти изобщо?

— Кое?

— Виена.

— Не го направих за себе си. Направих го, за да не се налага някой друг да погребва дете или да посещава любимата си в психиатрична клиника.

— Току-що отговори утвърдително на въпроса ми. Съжалявам само, че изпратихме Масуд обратно в Техеран. Заслужаваше да умре от позорна смърт.

— Направихме най-добре, като изгорихме прикритието му.

— Иска ми се само пламъците да бяха истински, а не алегорични. — Шамрон отпи от виното си и попита Габриел как се е почувствал на Храмовия хълм.

— Променил се е от последното ми посещение.

— Почувства ли се близо до Бога?

— Твърде близо.

Шамрон се усмихна.

— Посещението не мина точно по плана, поне от позицията на мюфтията. Но от нашата... — Гласът му пресекна. — Думите на подкрепа от папата не можеха да дойдат по-навременно. И трябва да ти благодарим за това.

— Това бяха негови думи, Ари, не мои.

— Но не съм сигурен дали щеше да ги каже, ако не беше приятелството ви. Само се надявам да застане до нас, когато неизбежното се превърне в реалност.

— Имаш предвид атака срещу Иран?

Шамрон кимна.

— С колко време разполагаме?

— Приятелят ти Узи ще трябва да вземе това решение. Но ако трябва да гадая, ще бъде някъде догодина. Според мен — допълни Шамрон — вече чакахме твърде дълго.

— Но дори ти не си сигурен дали една атака срещу техните съоръжения ще бъде успешна.

— Но съм сигурен какво ще стане, ако не правим нищо — натърти Шамрон. — Не се страхувам най-много от ядрена атака, а от това, че нашите врагове ще се възползват от защитата на иранския ядрен чадър, за да направят живота ни непоносим. Ракети от Газа, ракети от Ливан, цели части от страната останаха необитаеми. После какво? Хората се изнервят. И бавно започват да си тръгват. А сетне красивата страна, за чието създаване помогнах и която защитавах, рухва.

— Може би гледаш твърде песимистично.

— Всъщност ти предложих най-добрия си сценарий.

— А най-лошият?

Той обърна глава и погледна към Стария град.

— Всичко може да изригне като огнено кълбо, както в нощта, когато Тит е обсадил Втория храм.

Смехът на Киара се понесе от кухнята и стигна до терасата. Той смекчи мрачното настроение на Шамрон.

— Има ли напредък на детския фронт?

— Папата се моли за нас.

— Аз също — кимна Ари. — Неотдавна прочетох една интересна статия за безплодието. Пишеше, че честото пътуване понякога пречи на зачеването. Пишеше също, че двойката трябва да си

остава у дома възможно по-често, обградена от роднини и любими хора.

— Не те ли е срам?

— Никак. — Шамрон се усмихна и отпусна ръка върху рамото на Габриел. — Щастлив ли си, синко?

— Ще бъда, щом кача Негово Светейшество обратно на самолета.

— Предполагам, че планираш да го придружиш?

Габриел кимна.

— Трябва да си поговоря с Карло Маркеше. И трябва да довърша Караваджо.

— Нито миг скука.

— Всъщност човек убивам за един такъв момент.

— А когато приключиш в Рим? Тогава какво?

Габриел се усмихна.

— Пий си виното, Ари. Казват, че е полезно за сърцето.

* * *

Както предсказа Шамрон, изявленията на папата при посещението му на Храмовия хълм не се приеха добре от мюсюлманския свят. Същата вечер по „Ал Джазира“ коментаторите се изреждаха да ги заклеят като обида, която не може да остане без отговор. Наблюдавайки репортажите в офиса си, имам Хасан Даруиш сметна, че гневът е леко забавен. Знаеше, че само след няколко часа думите на папата ще заприличат на празни приказки, казани от старец в бяло. Не отлепяйки очи от екрана, той посегна към телефона и набра един номер. Човекът, когото познаваше като господин Фарук, вдигна веднага.

— Да.

— Достави *Кораните* на адреса, който ти дадох.

— *Аллаху акбар.*

Даруиш остави слушалката и прекоси пътя към Купола на скалата — не към голямата зала в храма, а към пещерата под основния камък, известна като Кладенеца на душите. Там коленичи върху плесенясало молитвено килимче, вслушвайки се в стонове на

мъртвите. „Скоро те ще бъдат свободни — помисли си той, — защото скоро няма да има Кладенец на душите. Всъщност, ако Аллах позволи всичко да мине по план, няма да има нищо.“

41. СТАРИЯТ ГРАД, ЙЕРУСАЛИМ

Беше Разпети петък, което означаваше, че Йерусалим, разединената Божия цитадела на хълма, се намираше в състояние, близко до истерия. В преобладаващо еврейските квартали в Новия град сутринта напредваше с обичайните последни приготовления за предстоящия шабат. Но в Източен Йерусалим хиляди мюсюлмани се отправяха към Харам аш Шариф за петъчната молитва, докато в същото време множество католици от цял свят се подготвяха да отбележат разпъването на Христос заедно с човека, за когото вярваха, че е негов представител на земята. Не е изненадващо, че полицията и медиците докладваха за необичайна вълна от случаи на т.нар. йерусалимски синдром — внезапна религиозна психоза, предизвикана от гледката на безбройните свещени места в града. В един случай гост на хотел „Цар Давид“ се появил във фоайето, облечен само в чаршаф, обявявайки, че краят на света приближава.

— Къде е той сега? — попита Донати.

— Почива си удобно под въздействието на силно успокоително — отговори Габриел. — Очаква се да се възстанови напълно.

— Някой от нашите ли е, или е от вашите?

— Боя се, че е от вашите.

— Откъде е?

— Сан Франсиско.

— И е изминал целия път до Йерусалим, за да получи психотичен пристъп?

Донати се усмихна и запали цигара. Бяха седнали в официалния салон в резиденцията на латинския патриарх.

На масата помежду им бе разпъната голяма карта на Стария град с Виа Долороза, Пътя на страданието, маркиран с червено. Тесен римски път със стръмни калдъръмени стълби на места, той се точеше на шестстотин метра през Стария град — от бившата крепост Антония до църквата на Божи гроб, смятана от християните за мястото на Христовото разпятие и погребение. Като повечето израелци, Габриел

избягваше улицата заради агресивните палестински магазинери, които се опитваха да примамят всяка преминаваща душа, независимо от вярата ѝ. Обикновено магазинчетата им оставаха отворени на Разпети петък, но не и днес. Габриел нареди да ги затворят всичките.

— Трябва да призная, че това е денят, който ме тревожи най-много. — Той се втренчи в картата. — Папата трябва да върви по много тясна уличка и да спре на четиринайсет от най-прочутите места в религиозната история.

— Боя се, че не можем да направим нищо за маршрута... или пък за историята. Негово Светейшество трябва да мине по същия път, който е извървял Христос на път към разпятието. И той настоява да го направи възможно най-достойно.

— Няма ли поне да размисли за бронезилетката?

— Не.

— Защо не?

— Защото Нашият Господ не е носил бронезилетка на път към смъртта си. Моят водител също няма да я носи.

— Това е само инсценировка, Луиджи.

— Не и за него. Когато Светият отец стъпи на Виа Долороза, той ще бъде выпльщението на Исус Христос в очите на своето паство.

— С една важна разлика.

— Каква?

— Негово Светейшество трябва да оцелее.

* * *

Папата слезе от походите си десет минути по-късно, покрил ослепителнобялото си расо с алена одежда, и се качи отзад в лимузината си. Тя потегли по северния край на Стария град, покрай безкрайно множество от изпаднали във възторг християнски поклонници, и накрая стигна до Портата на лъва. Журналистите от Ватикана чакаха там заедно с голяма делегация от духовници и католически сановници, които щяха да следват папата, докато той вървеше по Кръстния път. Когато Габриел и Донати помогнаха на Негово Светейшество да слезе от колата, тълпата избухна във възторжени аплодисменти. Те обаче бързо бяха заглушени от обедната

проповед, гръмнала от извисяващото се минаре на джамията „Ал Акса“.

— Какво казва? — попита Донати.

— Би изгубило смисъл в превода — отговори Габриел.

— Толкова ли е зле?

— Боя се.

Първата спирка по Кръстния път се намираше на малко стълбище до началното училище „Умария“, ислямско *медресе*, където някога учил прочутият палестински терорист Абу Нидал. На това място, според Евангелията и християнската традиция, Пилат Понтийски, префект на тогавашната римска провинция Юдея, осъдил Христос на смърт чрез разпъване на кръст. Сега, почти две хилядолетия по-късно, Негово Светейшество папа Павел VII стоеше на същото място със затворени очи и каза:

— Прекланяме се пред теб, о, Христе, и те възхваляваме.

Донати и останалите от делегацията, заобиколила папата, коленичиха незабавно и отговориха:

— Защото чрез Светия кръст ти изкупи греховете на света.

Габриел си погледна часовника. Дванайсет и пет. Една мина, още тринайсет.

* * *

Офисът на имам Хасан Даруиш имаше два прозореца. Единият гледаше на юг — към Купола на скалата и джамията „Ал Акса“; другият гледаше на запад — към Виа Долороза и към кубетата на църквата на Божи гроб. Обикновено Даруиш пускаше плътно щорите на втория прозорец, за да не му се налага да гледа онова, което смяташе за гнусен храм на политеизма. Но сега, в най-трагичния ден от християнския църковен календар, той стоеше там сам, наблюдавайки глупавия дребосък в червено и бяло, водещ процесия от маймуни и прасета^[1] по улицата на скръбта. Миг по-късно, когато папата влезе в „Църквата на бичуването“, Даруиш пусна щорите с доволно трясване и отиде до другия прозорец. Куполът на скалата, символът на ислямското господство над Божия град, изпълваше

хоризонта. Даруиш хвърли поглед към часовника си. После завъртя нервно броеницата си и зачака земята да се раздвижи.

* * *

На булевард „Цар Саул“ Дина Сарид бдеше по съвсем различни причини. Стаята, където работеше, нямаше прозорци и никакъв изглед, освен към стените. В момента те бяха отрупани с фрагментите от операцията, току-що приключила успешно във Виена. Всичко беше там, подредено от начало до край, стъпка по стъпка, връзка по връзка — от Клаудия Андреати до Карло Маркеше, от Карло Маркеше до Давид Жирар, от Давид Жирар до Масуд Рахими, от Масуд Рахими до четиримата терористи от „Хизбула“, умрели пред виенската синагога. Но дали операцията на Иран и „Хизбула“ наистина беше свършила? И дали историческата синагога във Виена бе истинската ѝ цел? След часове на трескаво изследване и анализ сега Дина се страхуваше, че отговорът и на двата въпроса е категорично „не“.

Проучването ѝ започна малко след седем часа предишната вечер, когато подразделение 8200 засече и разшифрова приоритетно предаване от щаба на ВЕВАК до всички ирански централи и бази по света. Съобщението съдържаше само четири думи: КРЪВТА НИКОГА НЕ СПИ. Думите не означаваха нищо за математиците и компютърните гении от Подразделението, но Дина, специалистка по ислямска история, веднага разбра, че иранците са взели фразата от Саладин. Казани на любимия му син, Захир, думите представляваха предупреждение срещу използването на ненужно насилие. „Предупреждавам те да не проливаш кръв, да не се опиваш от нея и да не свикваш с това — беше казал Саладин, — защото кръвта никога не спи.“

Както повечето бащи обаче, Саладин невинаги се бе вслушвал в собствените си съвети. След победата над кръстоносците в битката при Хатин, край бреговете на Галилейско море, той предложил на двеста от победените рицари възможността да се спасят, приемайки исляма, а когато отказали, наблюдавал щастливо как придворните му мистици и учени несръчно ги подложили на заколение. При влизането си в Йерусалим три месеца по-късно той смъкнал веднага християнския

кръст, поставен върху Купола на скалата, и го влачил из града. Първичният инстинкт му подсказал да разруши църквата на Божи гроб — наричал я „купчина тор“ — но накрая позволил да остане отворена, стига камбаните ѝ да замлъкнат завинаги. И наистина до деветнайсети век биенето на църковни камбани в Йерусалим било забранено с мюсюлмански едикт. Създаването на държавата Израел — и превземането на Стария град по време на Шестдневната война през 1967 г. — сложило край на ислямското господство в Йерусалим, наложено със завоюването му от Саладин. Да, Харам аш Шариф останал под контрола на Вакъфа. Но той се превърнал в оградена ислямска крепост в един град с еврейско мнозинство. *Кръвта никога не спи...*

Но защо иранците използваша фразата в кодирано предаване? И какво означаваше тя? Дали не беше една не толкова завоалирана заплаха срещу папата? Може би, но Дина се притесняваше от нещо друго. Защо членовете на йерусалимския Вакъф, пазителите на третата светиня в сунитския ислям, са ангажирали един шиит от Южен Ливан като съветник по проблемите, свързани с археологическото минало на Храмовия хълм? Може би Вакъфът не е знаел, че Давид Жирар в действителност е бил Дауд Гандур. Може би връзката на Жирар с Вакъфа е била чисто съвпадение — възможно, помисли си Дина, но малко вероятно. Като всички добри анализатори от Службата, тя винаги предвиждаше най-лошото. А най-лошото възможно обяснение за честите посещения на Жирар на Храмовия хълм бе, че там го е изпращал иранският му контролиращ офицер — Масуд, късметлията.

Той можеше да отиде на места, където аз не можех, и да разговаря с хора, които не биха ме приближили и на километър... Той беше личният ми „Федерал Експрес“...

Точно тази разяждаща тревога накара Дина да помоли Подразделение 8200 спешно да подложи цялата електронна информация, свързана с Давид Жирар, на стеганографски анализ — стеганографията бе практика за скриване на важни кодирани съобщения в привидно безобидни послания. Използването ѝ датираше още отпреди Саладин. Думата „стеганография“ бе с гръцки произход и първата употреба на „тайнопис“ датираше от V век пр.Хр., когато Демарат, царят на Спарта, криел тайната си кореспонденция под слой пчелен восък. В дигиталната епоха секретните съобщения можеха да

се предават моментално по интернет, маскирани като нещо напълно безобидно. Маскирани снимки за терористична атака можеха да бъдат скрити в снимки на момичета по бански костюми; съобщение до активна терористична клетка — в рецепта за говеждо по бургундски. Декодирането беше прост процес, включващ премахването на определен брой битове от цветния компонент на забулващия образ. Натиснете няколко клавиша на клавиатурата — и красивите момичета се превръщат в снимки на правителствени сгради или на метростанции в Ню Йорк.

След 11 септември израелски фирми за високи технологии излязоха начело в разработването на сложен софтуер, способен бързо да претърси огромни количества информация за стеганографски материал. Поради това на Подразделението му трябваша само няколко часа да открие два интригуващи образа, изпратени до същия *Gmail* адрес в същия ден. Първият, скрит в привидно безобидна снимка на египетска бронзова котка, показваше Давид Жирар, застанал пред две антични колони в тъмна зала, с един имам до него. Вторият образ, скрит в снимка на жена му, беше фотография на трапец, скициран на око в бележник. Трапецът беше празен, с изключение на малко кръгче в долния край. До кръгчето се виждаше трицифрено число: 689.

Трапецът смътно напомняше външните граници на платото на Храмовия хълм, което правеше трицифреното число още по-интересно; 689 бе годината, когато Абд ал Малик, петият халиф от династията на Омеядите, започнал строежа на Купола на скалата. Дина разигра няколко възможни сценария, включващи числото, но никой нямаше смисъл за нея. После постави двата образа един до друг и си зададе прост въпрос. Ами ако числото няма нищо общо с историята и всичко е свързано с мястото — по-специално, с височината на залата, където е застанал Жирар? Храмовият хълм се издигаше на 740 метра над морското равнище. Значи, шестстотин осемдесет и девет метра бяха 51 метра под Храмовия хълм.

Сега, сама в подземната бърлога на екипа, тя се втренчи в тайната снимка на Давид Жирар, застанал в тъмната зала. И в лицата на четиримата терористи от „Хизбула“, убити във Виена. И в Масуд Рахими в цюрихския трамвай. И в текста на приоритетното съобщение, изпратено предишната вечер до всички ирански разузнавателни централи и бази. И най-накрая се втренчи в очукания телевизор на

екипа, където дребен мъж в бяло слизаше бавно по Виа Долороза към църквата, наречена от Саладин „купчина тор“.

Кръвта никога не спи...

И тогава разбра. Не можеше да докаже нищо, точно както не можеше да докаже, че човекът в трамвая е Масуд, но го *знаеше*. Тя вдигна телефона си и набра номера на Узи Навот. Орит, неотзивчивата му секретарка, вдигна след първото позвъняване. На булевард „Цар Саул“ я наричаха Железния купол^[2] заради несравнимата ѝ способност да отхвърля всички молби за среща с шефа.

— Невъзможно — заяви тя. — Той е затрупан с работа.

— Спешно е, Орит. Нямахте да се обаждат, ако не беше.

Секретарката на Навот знаеше, че не трябва да пита за какво се отнася.

— Ще ти отпусна две минути — заключи тя.

— Толкова ми трябва.

— Качвай се тук. Ще те вмъкна, когато мога.

— Всъщност искам той да дойде при мен.

— Ставаш нахална, Дина.

— Кажу му, че ако иска Израел да го има и другата седмица, да остави всичко и да слезе веднага.

Дина затвори телефона и се втренчи в телевизора. Папата токущо бе пристигнал на шестата спирка по Кръстния път, мястото, където Вероника избърсва лицето на Исус с кърпа.

— Прекланяме се пред теб, о, Христе, и те възхваляваме.

Кръвта никога не спи...

[1] Според радикалните ислямисти неверниците, „нечистите народи“, произлизат от „маймуни и прасета“. — Б.пр. ↑

[2] „Железен купол“ е израелска система за противоракетна отбрана. — Б.пр. ↑

42.

ТЕЛ АВИВ-ЙЕРУСАЛИМ

— Шегуваш ли се, Дина?

От изражението ѝ стана ясно, че не се шегува.

— Разкажи ми — нареди Навот.

— Няма време.

— Намери време.

Тя посочи към снимка на разрушената галерия „Наксос“ в Сен Мориц.

— Какво за нея?

— Според Масуд, Давид Жирар е знаел, че Габриел разследва убийството на Клаудия Андрети във Ватикана и че е стигнал близо до Карло Маркезе.

— Продължавай.

— Защо Жирар все още е бил в Европа? Защо не си е плюл на петите и не се е върнал в земите на „Хизбула“?

— Защото са искали да го оставят като примамка за Габриел.

— Точно така. Но *защо*?

— Защото са искали да го убият заради това, че взриви центрофугите им.

— Възможно е, Узи. Но не мисля така. Мисля, че са искали Габриел да отиде в Сен Мориц поради друга причина.

— Каква?

— *Такия*. — Дина посочи към друга снимка — иранския убиец Али Монтазери и момичето на Ел Греко, неговата съучастница. — Дали са задачата на човек, когото ще познаем. *Искали* са да знаем, че те стоят зад това.

— Защо?

— Защото са искали да намерим и това. — Тя сочеше към друга снимка — Масуд и Жирар, един до друг в цюрихски трамвай. — Проверих какво е било времето в Цюрих в деня, когато е направена снимката. Било е слънчево, но много студено.

— И *защо* е важно времето?

— Защото Масуд не носи ръкавици. — Тя посочи към бинта на дясната му ръка. — Не е носил ръкавици, защото е искал да видим това. — Замълча, а после прошепна: — Искал е аз да видя това.

— Казваш, че Масуд е *искал* да разберем, че е свързан с Давид Жирар и взрива в галерията?

— Точно така.

— Защо?

— *Такия* — повтори тя.

Скептицизмът изчезна от лицето на Навот.

— Продължавай.

— Иранците ни пускат Масуд като примамка и ни карат да захапем, бомбардирайки ни с приказки за предстояща терористична атака, а в същото време задействат силите на „Хизбула“ в Южен Ливан. Класическа заблуждаваща маневра. С една-единствена цел. *Такия*.

— Показват едно намерение, а крият друго.

Дина кимна.

— Но клетката във Виена беше истинска.

— Вярно. Но нямаше да ѝ позволят да изпълни задачата си. Масуд винаги е планирал да ни разкрие съществуването ѝ по драматичен начин, оставяйки ни достатъчно време за реакция.

— Казваш, че клетката е била *такия*?

Тя кимна.

— Нещо като призрачната армия на генерал Патън през Втората световна война, онази, която Съюзниците разположили в Източна Англия, за да заблудят германците, че нахлуването във Франция ще започне в Кале, а не в Нормандия. Британските и американските експерти по дезинформация наситили радиовълните с фалшиви сигнали, защото знаели, че германците ги слушат. Дори след като първите войски дебаркирали на плажовете, германската армия е била парализирана от нерешителност, защото са вярвали, че решителната битка във войната ще се води в Кале.

— Значи, според твоя сценарий Виена е Кале.

— Сценарият не е мой. На Масуд е.

— Докажи го.

— Не мога.

— Дай всичко от себе си, Дина.

Тя показва на Навот двата стеганографски образа, открити от Подразделение 8200. Узи сбърчи чело.

— Давид Жирар стои в пещера и карта, която сякаш е нарисувана от петгодишно хлапе.

— Но виж какво става, когато сравниш грубата карта с *това*.

Дина отиде до компютъра и наложи образа върху карта на Храмовия хълм.

— Близо — отвърна Навот.

— Достатъчно близо. — Дина бързо обясни теорията си за значението на числото 689, че то представлява дълбочината на подземната пещера, където Давид Жирар е застанал на снимката.

— Сигурна ли си, че той е изпратил тези образи на Масуд?

— Не. Но нямаме избор, трябва да приемем, че е станало точно така.

— Защо ще го прави?

— Защото е класически археолог, а не геолог или инженер. Нуждаел се е от някого, който да му направи изчисленията.

— Какви изчисления?

— Искал е да знае колко експлозивни ще му трябват, за да срути Храмовия хълм.

Лицето на Навот преbledня като на смъртник.

— Кой е другият на снимката?

— Имам Хасан Даруиш — обясни Дина. — Той надзирава разширяването на джамията „Маруани“. Смята се и за най-радикалния член на Вакъфа.

Тя задържа на монитора съобщението от ВЕВАК, изпратено предишната вечер. *Кръвта никога не спи...*

— Саладин? — попита Навот.

Дина кимна.

— Мисля, че е сигнал да се подготвят за жестокото въстание, което ще обхване ислямския свят в мига, в който бъдат разрушени Куполът на скалата и джамията „Ал Акса“. Ако нещо се случи с тези сгради... — Гласът ѝ пресекна. — Всичко свършва, Узи. Всичко угасва.

— Дори иранците не са *чак толкова* луди — махна с ръка Навот. — Защо моллите да взривяват две от най-важните светини за исляма?

— Защото те не са *техни* светини — отговори Дина. — „Ал Акса“ е сунитска светиня, а всички знаем какви са чувствата, които таят едни към други шиитите и сунитите. Иранците се нуждаят само от помощта на един потаен маниак във Вакъфа.

— Мислиш, че Даруиш е техният маниак?

— Прочети досието му.

Навот се замисли и замълча.

— Не можеш да докажеш и думичка от това — заключи той.

— Искаш ли да се обзаложиш, че греша?

Той не искаше.

— С колко време разполагаме?

Тя погледна към телевизора.

— Ако трябва да гадая, Храмовият хълм ще се срине в три часа, докато Негово Светейшество е на Божи гроб.

— Часът, в който Христос е умрял на кръста?

— Точно така.

Навот си погледна часовника.

— Остават ни деветдесет минути.

— Кажи на Орит да ме свърже следващия път, като звънна.

Узи прокара нервно ръка през късата си прошарена коса.

— Знаеш ли колко хора има сега на Храмовия хълм?

— Десет хиляди. Може би повече.

— А знаеш ли какво ще стане, ако се качим там и започнем да търсим бомба? Ще започнем Третата интифада.

— Но ние не трябва да *търсим* бомбата, Узи. Ние вече знаем къде е.

— На петдесет и един метра под повърхността, някъде между Купола на скалата и джамията „Ал Акса“?

Дина кимна.

— Ели Лавон все още ли работи в тунела на Западната стена?

— Не е излизал оттам, откак се върнахме в града.

— Телефоните работят ли там долу?

— Понякога.

Навот въздъхна тежко.

— Не мога да пратя Ели на Храмовия хълм без одобрението на министър-председателя.

— Тогава трябва да му се обадиш — предложи Дина. — И можеш да измислиш някаква помощ за Ели.

Навот погледна към телевизионния екран и видя Габриел да върви на една крачка зад папата по Виа Долороза. После посегна към телефона.

* * *

Габриел усети вибрациите на мобилния си телефон, когато папата пристигна на осмата спирка по Кръстния път, мястото, където Христос спрял да успокои плачещите жени от Йерусалим. Погледна номера, който му звънеше, и бързо вдигна телефона към ухото си.

— Може би имаме проблем — съобщи му Навот.

— Папата?

— Не.

— Къде, Узи?

— На единственото място в Йерусалим, където не можем да си позволим проблеми.

— За какво говориш?

— Тръгни към тунела на Западната стена. Дина ще ти разкаже останалото по пътя.

43. СТАРИЯТ ГРАД, ЙЕРУСАЛИМ

Габриел не вървя дълго. Всъщност, докато стигне до Лутеранската църква на Спасителя, той тичаше колкото му държаха краката. Из тесните улички в Християнския квартал поклонниците препречваха пътя му, но след като влезе в Еврейския квартал, тълпите се разрешиха. Той зави на изток — нагоре и надолу по каменни стълби, под сводове и през тихи площади — докато накрая пристигна до един от порталите към Западната стена. Тъй като беше петък, площадът бе по-оживен от обикновено. Няколкостотин души, мъже и жени, се молеха точно пред Стената, а Габриел прецени, че има поне още стотина в синагогите под Арката на Уилсън. Той спря и опита да си представи какво би станало, ако само един от гигантските камъни на Ирод се откъсне от стената. После приближи до офицера с най-висок чин от полицията, когото успя да открие.

— Искам да затворите Стената и площада.

— Кой си ти, по дяволите? — попита офицерът.

Габриел повдигна панорамните си слънчеви очила.

Офицерът се изпъна в стойка „мирно“.

— Не мога да затворя без директна заповед от шефа си — отвърна нервно той.

— От този момент нататък аз съм ти шеф.

— Да, сър.

— Затвори площада и Арката на Уилсън. И го направи възможно най-тихо.

— Ако кажа на онези харедим^[1], че трябва да си тръгват, няма да е тихо.

— Просто ги разкарай оттук.

Габриел се обърна без нито дума повече и тръгна към входа на тунела в Западната стена. Същата ортодоксална еврейка го посрещна там.

— Той долу ли е? — попита Габриел.

— На същото място — кимна жената.

- Колко хора има в тунела?
- Шейсетима туристи и около двайсет души персонал.
- Изкарай всички оттам.
- Но...
- Веднага.

Габриел спря за кратко да свали на телефона си един имейл от Дина. След това продължи надолу в земята и назад във времето, докато накрая се изправи над разкопките на Ели. Лавон клечеше над костите на Ривка, облян от ослепителнобяла светлина. Чувайки Габриел, той вдигна поглед и се усмихна.

- Хубав костюм. Защо не си с Негово Светейшество?

Габриел пусна телефона в изкопа. Лавон го хвана сръчно във въздуха и се втренчи в дисплея.

- Какво е това?
- Излез от тази дупка, Ели, и ще ти разкажа всичко.

* * *

На километър и половина на запад, в апартамента на улица „Наркис“, Киара гледаше директното предаване на процесията на Разпети петък по израелската телевизия. Преди малко, докато папата водеше делегацията на молитва към осмата спирка по Кръстния път, тя забеляза, че Габриел държи мобилния телефон до ухото си. Сега, докато Светият отец вървеше тържествено от осмата към деветата спирка, Габриел вече не се виждаше до него. Киара се взира в екрана още няколко секунди, преди да грабне телефона и да набере офиса на Узи Навот на булевард „Цар Саул“. Орит отговори:

- Той тъкмо ти звънеше, Киара.
- Какво става?
- Той пътува за Йерусалим. Задръж така.

Киара усети как я присвива стомахът, докато Орит я задържаше на линията. Навот вдигна след няколко секунди.

- Къде е той, Узи?
- Сложно е.
- По дяволите, Узи! Къде е той?

* * *

Макар Навот да не знаеше, в този момент Габриел се бе настанил на ръба на изкопа и разговаряше с Ели Лавон. Под тях блестяха тебеширенобелите кости на Ривка, свидетелка на римската обсада на Йерусалим и на разрушаването на Втория храм на Ирод. Засега Лавон не ѝ обръщаше внимание; очите му се взираха единствено в малкия образ върху дисплея на телефона. Той показваше Давид Жирар, известен и като Дауд Гандур, застанал в някаква подземна зала до имам Хасан Даруиш, мюсюлманския духовник от Върховния съвет на йерусалимския Вакъф.

— Това отзад колони ли са?

— Точно сега колоните не са ни грижа, професоре.

— Съжалявам.

Лавон огледа втория образ — трапеца с кръгчето и цифрата 689 в долния край.

— Има смисъл — каза той.

— Кое?

— Че залата, в която стоят, е разположена в тази част на Хълма. Земята под Купола на скалата и входа към джамията „Ал Акса“ е осеяна с тръбопроводи, шахти и водоеми.

— Откъде знаем това?

— Защото Чарлс Уорън ни го каза.

Сър Чарлс Уорън беше талантливият офицер от Британските кралски инженерни войски, провел първото и единствено изследване на Храмовия хълм между 1867 и 1870 г. Педантично подробните му карти и рисунки си оставаха стандартният източник на информация за съвременните археолози.

— Уорън е открил трийсет и седем подземни постройки и водоеми под Храмовия хълм — обясни Лавон, — да не говорим за множеството акведукти и тунели. Най-големите се намират на мястото, отбелязано на тази карта. Всъщност в този район има огромен водоем, наречен Голямото море, издълбан във варовика. Нарисуван е от художник на име Уилям Симпсън. — Лавон вдигна поглед. — Възможно е Давид Жирар и имамът да стоят точно там.

— Можем ли да стигнем дотам?

— Илюстрацията на Симпсън ясно показва наличието на поне три големи акведукта, водещи до другите водоеми и до постройките в комплекса. Но също така е възможно Вакъфът да е прокопал нови тунели и проходи, маскирани като строителни проекти.

— Това да или не означава, Ели?

— Задаваш ми въпроси, на които не мога да отговоря — отвърна Лавон. — Истината е, че нямаме представа какво *действително* се намира под Хълма, защото ни е забранено да стъпваме там.

— Вече не.

— Знаеш ли какво ще стане, ако Вакъфът ни намери там?

— Всъщност съм по-загрижен от това какво ще стане, ако в подземната пещера между Купола на скалата и джамията „Ал Акса“ избухне бомба.

— Ясно.

— Какво *ще* стане, Ели?

— Сигурно зависи от размера на бомбата. Ако е с размерите на обикновена самоубийствена жилетка, Свещената планина няма да усети нищо. Но ако е нещо голямо...

— Масуд разруши казармите на морската пехота в Бейрут с най-голямата неядрена експлозия, която светът бе виждал от поколение насам. Той умее да събаря.

Лавон се изправи и отиде до гигантските каменни блокове на Западната стена. Туристите бяха евакуирани; малката синагога, известна като Пещерата, беше празна. Бяха останали съвсем сами.

— Ти сигурно си намерил нещо повече там долу, не само тези стари кости, професоре.

— Сигурно — отговори разсеяно Лавон.

— Можеш ли да ни заведеш там, Ели?

— В Храмовия хълм? — Лавон се усмихна. — Право оттук.

* * *

Те минаха покрай Пещерата и поеха надолу по стълбите към дъвен каменен свод, преграден със сиви тухли и хоросан. До него, върху осветена съвременна табела, пишеше ПРОХОДЪТ НА УОРЪН.

— Кръстен е на Чарлс Уорън, разбира се — обясни Лавон. — По времето на Втория храм е водел от улицата, където стоим сега, в подземен проход. Този проход е водел до стълби. А стълбите...

— ... са водели до Храма.

Лавон кимна.

— През 1981 г. главният равин на Западната стена от глупост наредил на работниците да отворят отново портата, но щом започнали да дълбаят, шумът от чуковете се понесъл през проходите, кънтял във водоемите и се чул горе на Хълма. Арабите го чули много ясно. Веднага се втурнали в тунелите и се разразила малка битка. Израелската полиция дошла на Хълма да възстанови реда. След това Проходът на Уорън бил преграден и си остава така до ден-днешен.

— Но очевидно той не е *единственият* подземен проход до Хълма.

— Не — отговори Ели и поклати глава. — Има поне още един тунел, за който знаем. Открихме го преди две години. Намира се на около четирийсет и пет метра нататък. — Той посочи на север по протежение на стената. — И планът му е идентичен с Прохода на Уорън.

— Защо не е бил обявен публично?

— Защото не искахме да започне друг бунт. Шепа израелски археолози получиха разрешение да прекарат няколко минути вътре, преди да бъде запечатан.

— Ти един от тях ли си?

— Щях да бъда, но имах друг ангажимент.

— Къде?

— В Москва.

— Иван?

Лавон кимна.

— Колко е дебела преградата на новия тунел?

— Не е като тази — отговори Ели, потупвайки по грапавите тухли. — Дори археолог с капризен стомах може да мине безпроблемно. А корав тип като теб трябва само да размаха чука няколко пъти.

— Ами шумът?

— Проповедта ще го заглуши — поясни Лавон. — Но има друг проблем.

— Какъв?

— Ако бомбата избухне, докато сме в недрата на Храмовия хълм, ще свършим като Ривка.

— Има и по-лоши места за погребение, Ели.

— Ти не каза ли, че това място е само куп камъни?

— Казах — отвърна Габриел. — Но те са моите камъни.

Лавон замълча.

— За какво си мислиш?

— За колоните.

— Дай ми чук и фенерче, Ели, и ще те заведа да видиш колоните.

[1] Обобщаващо название на ултраортодоксални евреи. — Б.пр. ↑

44.

ЙЕРУСАЛИМ

Пътят от булевард „Цар Саул“ до офиса на премиера в Йерусалим обикновено отнемаше половин час, но в този следобед автоколоната на Узи Навот успя да стигне от врата до врата само за двайсет и две минути. Докато Навот влезе в сградата, радиостанцията на Габриел бе изключена от мрежата за защита на папата и включена на сигурната честота, запазена за охранителния персонал от Службата. Така Навот чуваше как Габриел и Ели Лавон нахлуват в складовото помещение в тунела на Западната стена за инструментите, които им трябваха, за да проникнат в Храмовия хълм.

Министър-председателят чакаше в залата на кабинета заедно с министъра на отбраната, външния министър и колегата на Навот от Шабак. Кабелната телевизия показваше на живо Стария град на видеостената. В един кадър наместникът на Христос приближаваше към църквата на Божи гроб. В друг няколко хиляди мюсюлмани се събираха върху Харам аш Шариф. А в трети дузина израелски полицаи охраняваха изпразнения площад до Западната стена. „Това е — помисли си Узи — Разпети петък от ада.“

— Е? — попита премиерът, когато Навот се настани на обичайното си място.

— Само чакат заповедта ви.

— Един-единствен анализатор казва, че в Храмовия хълм е поставена бомба, която може да разруши цялото плато, и ти предполагаш, че нямам друг избор, освен да ѝ повярвам.

— Да, господин премиер.

— Знаеш ли какво ще стане, ако палестинците открият Габриел и Ели там вътре?

— Възможно е някой да си изпати — отговори Навот.

— А после *Арабската пролет* идва в Йерусалим.

Премиерът се втренчи във видеоекраните, преди да кимне веднъж. Навот бързо предаде заповедта на Габриел. Няколко секунди по-късно той чу шума от силни удари.

Алеф, Бет, Гимел, Далет...
И всичко приключи.

* * *

От склада Габриел и Ели взеха ковашки чук, кирка, две намотки найлоново въже, две каски с халогенни лампи и всякакви ръчни инструменти, за да обезвредят бомбата. Преди да наложи каската, Лавон покри главата си с *kipa*. Габриел си свали сакото, вратовръзката и кобура. Деветмилиметровият зигзауер, който взе от Алоис Мецлер, сега беше пъхнат отзад в колана на панталона му. Остави микрофона на миниатюрната радиостанция включен, за да може Навот да чува всяка тяхна стъпка.

След като пробиха циментовата преграда, те влязоха в сводест проход, който ги отведе до основата на западната подпорна стена и в самия Хълм. Павеатата на древната улица бяха гладки като стъкло. Три пъти годишно — на Песак, Шавуот и Сукот — евреите от древните царства на Израел минавали по тези камъни на път към Храма. Дори Габриел, на когото не му беше много до история, почти усети присъствието на предците си, но Ели Лавон се впускаше стремглаво в мрака, останал без дъх от вълнение.

— Виж обработката на тези камъни. — Той прокара ръка по студената стена в прохода. — Няма начин да не са от времето на Ирод.

— Нямаме време да гледаме камъни — скара му се Габриел и го побутна през прохода с дръжката на кирката.

— Съществува реална възможност ние с теб да сме последните евреи, стъпили тук.

— Ако бомбата избухне, определено ще бъдем.

Лавон ускори ход.

— Къде точно се намираме? — попита Габриел.

— Ако бяхме на повърхността, щяхме да минаваме през Портата на мрака, насочвайки се директно към източната фасада на Купола на скалата. — Лавон спря и обърна лампата си към двойка колони в камъните. — Тези са дорийски — обясни той. — От времето на Ирод са, няма съмнение.

— Продължавай напред, Ели — натърти Габриел и отново го смушка с кирката.

Лавон се подчини.

— В края на този проход — обясни той — има водоем, открит от Чарлс Уилсън, другия велик британски изследовател на древния Йерусалим.

— Като Арката на Уилсън.

Лампата на Лавон се поклати утвърдително.

— Според Уилсън, водоемът е дълъг трийсет метра, широк е пет метра и половина и е дълбок десет метра. След това трябва да видим стълби.

— И ако стълбите са там?

— Ще ни отведат по-близо до повърхността. Оттам трябва да успеем да влезем в мрежата от водоеми и акведукти. От инцидента с Прохода на Уорън през 1981 г. знаем, че всички те са свързани. Трябва само да намерим правилните връзки.

— Преди бомбата да експлодира — добави мрачно Габриел.

Повървяха още няколко крачки. После Лавон замръзна.

— Какво има?

Ели отстъпи настрани и разкри груба сива стена, блокирала края на прохода.

— Нещо ми подсказва, че не е от времето на Ирод.

— Не е — съгласи се Лавон. — Според експертното ми мнение, тя е палестинска, от около две хиляди и десета година.

* * *

— Колко е дебела? — попита премиерът.

— Няма да разберат, докато не започнат да я разбиват — отговори Навот. — А ако започнат да разбиват...

— Палестинците ще ги чуят от Хълма.

Навот кимна.

На премиера му трябваша само няколко секунди, за да вземе решение.

— Кажете им да съборят преградата. Но ако не намерят бомбата до два и трийсет, ще наредя да арестуват имам Хасан Даруиш и да влязат

със сила отгоре.

— Израелски войски и полиция на Храмовия хълм?

Премиерът кимна решително.

— Ако го направите — каза Навот, — ще подпалите Третата интифада, докато цял свят ни гледа заради папата.

— Разбирам това, Узи, но е по-добре от алтернативата.

Навот нареди на Габриел да започнат да разбиват.

Алеф, Бет, Гимел, Далет...

А те едва бяха направили вдлъбнатина.

* * *

В същия момент имам Хасан Даруиш стоеше върху западната подпорна стена на Храмовия хълм, вперил поглед в празния площад отдолу. Тревогите във връзка със сигурността бяха нещо обичайно в Йерусалим, но израелците блокираха достъпа до най-святото за юдаизма място само когато вярваха, че предстои неизбежна атака.

Блокирането можеше да е заради съвсем различна заплаха, но Даруиш подозираше друго. Някъде, някак си, заговорът бе компрометиран.

Даруиш се обърна и тръгна по уличката към Купола на скалата. Както обикновено, за петъчните молитви в Харам бяха допускани само жени и старци; Даруиш поздрави неколцина от тях и им пожела мир, преди да се спусне в Кладенеца на душите. Там отвори заключената врата и продължи надолу по стълбите в сърцето на Свещената планина. Миг по-късно той стоеше в един от най-големите водоеми на Храмовия хълм, вслушвайки се в шума от далечно почукване.

Това можеше да означава само едно.

Евреите идваха.

* * *

В продължение на пет минути те биха по стената без прекъсване, Лавон — с чука, а Габриел — с кирката. Габриел проби пръв,

отваряйки пролука в тухлите с размерите на юмрук. Свали лампата от каската си и освети пространството от другата страна.

— Какво виждаш? — попита Лавон.

— Водоем.

— Колко голям?

— Трудно е да се каже, но изглежда около трийсет метра дълъг и пет метра и половина широк.

— Нещо друго?

— Стълби, Ели. Виждам стълбите.

* * *

Шефът на сигурността от йерусалимския Вакъф беше четиридесет и пет годишен ветеран от „Фатах“ и „Бригадите на мъчениците от «Ал Акса»“ на име Абдула Рамадан. Имам Даруиш му звънна на мобилния и му нареди да отиде при водоема под Купола на скалата. Не беше нужно да обяснява шума от почукването.

— Проходът на Уорън?

— Може би — отговори Даруиш. — Или пък е някой от новите, които намериха при незаконните си разкопки.

— Какво искате да направя?

— Слез долу с трима от най-добрите си хора и разбери дали се опитват да стигнат до Харам.

— И ако е така?

— Накажи ги — нареди имамът.

* * *

Премиерът погледна стенния часовник в залата на кабинета. Два и десет. Погледна към Навот и попита:

— Колко е голяма тази дяволска дупка?

Навот зададе въпроса на Габриел, а после предаде отговора му на премиера и на останалите в залата:

— Не е достатъчно голяма.

— Колко време още ще им трябва?

Навот предаде отново въпроса.

— Не са сигурни.

— Кажим им да побързат.

— Работят с всички сили, господин премиер.

— Кажим им, Узи.

Навот предаде нареждането на премиера да ускорят темпото. После, след като чу отговора на Габриел, се усмихна.

— Какво каза? — попита министър-председателят.

— Каза, че работи с всички сили, господин премиер.

— Истината ли ми казваш, Узи?

— Не, господин премиер.

Премиерът се усмихна неволно и погледна часовника. Беше 14,12.

* * *

До 14,15 дупката нарасна до около трийсет сантиметра в диаметър, а до 14,20 бе достатъчно голяма, за да побере раменете и ханша на строен мъж. Габриел се промъкна пръв, ожулвайки ръцете си, а Лавон го последва след няколко секунди. След като наложи отново *кипата* и каската, той постоя неподвижно за момент, онемял от благоговение. Пред тях се намираше водоемът, а зад него в мрака се извисяваха първите стълби на Ирод.

— Има само една причина този водоем да е тук — обясни Лавон, потапяйки ръка във водата на дългия правоъгълен басейн. — Това е била *микве*^[1]. Очиствали са се ритуално, преди да тръгнат нагоре към Храма.

— Всичко това е много интересно, професоре, но трябва да продължим.

— Остави ме поне да направя няколко снимки.

— Ще спрем на излизане.

Лавон заобиколи края на басейна и хукна нагоре по първата част от древните стълби, а лъчът от лампата му подскочаше по стените и тавана на сводестия проход. Най-отгоре той замръзна отново.

— Виж това! — възкликна, сочейки към няколко реда на древен иврит, издялани в стената. — Пише, че на неверниците е забранено да

влизат в дворовете на Храма. Защо да има такъв надпис, ако изобщо не е имало Храм?

Логичен въпрос, но в този момент мислите на Габриел бяха другаде. Питаше се защо четирима едри араби с електрически фенерчета слизат към тях по следващите стълби. После куршум опърли ухото му и той получи отговор на въпроса си. Изглежда, съседите бяха чули ударите. „Едва ли е изненадващо — помисли си Габриел. — Кръвта никога не спи.“

[1] Буквално „събиране на вода“ (ивр.): ритуална баня; басейн за измиване с цел очистване от ритуална нечистота. — Б.р. ↑

45. ЙЕРУСАЛИМ

Всичко продължи само четиридесет и четири секунди, но по-късно Узи Навот твърдеше, че му се е сторило като повече от час. От ограниченото му място за наблюдение му се стори, че Габриел и Ели са нападнати от цял арабски легион. Обаче Навот бе поразен най-много от дишането на Габриел. То нито веднъж не наруши нормалния си ритъм. И той не проговори, освен на два пъти, когато нареди на Лавон да си наведе главата.

Записите показаха, че Габриел не е отвърнал на огъня почти двайсет секунди след началото на схватката. След първия му изстрел се чу агонизиращ вой, който сякаш се надигаше от самите дълбини на Кладенеца на душите. Пет секунди по-късно Габриел стреля за втори път, след което интензивността на огъня от другата страна рязко намаля. Третият и четвъртият изстрел бяха произведени бързо един след друг и още веднъж някъде в тунела се чу болезнен писък. Още два изстрела в бърза последователност. После огънят престана и се чуваше само мъжки глас, молец за милост на арабски.

— Кой ви прати тук долу? — Навот чу спокойния глас на Габриел.

— Върви по дяволите! — изкрещя глас на арабски.

Узи чу още един изстрел, последван от писък.

— Кой ви изпрати? — повтори Габриел.

— Имамът — отговори през зъби арабинът.

— Кой имам?

— Даруиш.

— Хасан Даруиш?

— Да... той беше... Хасан.

— Къде е бомбата?

— Каква бомба?

— Къде е, по дяволите?

— Не знам нищо... за бомба!

— Истината ли ми казваш?

— Да!

— Сигурен ли си?

— Да! Кълна се.

Навот чу още един изстрел. После не се чуваше нищо, освен тежкото дишане на Габриел.

— Още ли сме в играта? — попита премиерът.

— Засега — отвърна Навот.

— Предполагам, че това отговаря на въпроса дали бомбата наистина е някъде горе.

— Да, господин премиер, предполагам, че е там. Но сега имаме друг проблем.

— Какъв?

— Габриел Алон е в Храмовия хълм само с Ели Лавон за подкрепление.

— Знаеш ли какво ще стане, ако ги докопат?

— Да, господин премиер — отговори Навот, вперил очи в телевизора, в тълпите, изливащи се от джамията „Ал Акса“. — Ще ги разкъсат на парчета.

— Да им наредим ли да излизат?

— Боя се, че е твърде късно.

Тъкмо влизаха в първия акведукт. Беше 14,23 ч.

* * *

Той не беше по-широк от телефонна кабинка и висок едва колкото да вървят изправени. Тук-там от пукнатините в стената струяха малки ручейчета, но иначе основата бе суха като костите на Ривка. Лавон се ориентираше по компаса. После започна да брой тихо крачките им.

Каналът се извиваше през варовика като серпентина, което означаваше, че имаха само смътна представа какво ги чака напред. Въпреки че сега се намираха само на няколко метра под повърхността на Хълма, те не чуваха друг звук, освен собствените си стъпки и равномерното броене на Лавон. Точно след двеста крачки стигнаха до следващия водоем. Ели спря и се огледа в почуда. Сетне вдигна пръст към устните си, за да предупреди Габриел да пази тишина.

— Позна ли го? — прошепна Габриел.

Лавон кимна енергично.

— Формата на буквата Т съвпада с водоема, който Уорън е намерил тук — отговори той с дрезгав шепот. — Вероятно е изкопан по времето на Ирод. Камъните, извадени от това място, може би са били използвани за строежа на самия Храм.

— Къде на Хълма се намираме?

— Точно пред входа за „Ал Акса“. — Ели посочи надолу по хоризонталната част от буквата Т. — Ей там трябва да има още един малък водоем с формата на Т. А после...

— Голямото море?

Лавон кимна и поведе Габриел през горната част на древния водоем. От другата страна се намираше входът на друг акведукт, потесен от последния. Както очакваше, той ги отведе до следващия водоем. Този път стигнаха до дъното на Т и влязоха в следващия акведукт. След няколко крачки огромната като катедрала бездна на Голямото море се отвори пред тях.

И беше напълно празна.

* * *

— Е? — попита премиерът.

Навот поклати глава.

— Какво ще правят сега?

— Работят по въпроса.

* * *

В покрива на залата имаше отверстие — като кръглия отвор на Пантеона в Рим. През него струеше сноп ярка слънчева светлина и се чуваше звукът от усилвателите, предаващи проповедта от минарето на джамията „Ал Акса“.

— Колко под повърхността се намираме? — прошепна Габриел.

— Четиридесет и три фута.

— Или тринайсет метра — отбеляза Габриел.

— Тринайсет метра и десет сантиметра — коригира го Лавон.
— Ако Дина е права — продължи Габриел, — бомбата се намира в зала на повече от трийсет метра под нас.
— Логично — кимна Лавон.
— Защо?
— Защото, ако аз исках да взривя платото на Храмовия хълм, бих поставил взрива по-ниско.
— Има ли път надолу оттук?
— Никой никога не е бил под това ниво — поне ние не знаем за никого. — Обърна се и огледа далечната страна на пещерата. Там имаше още три акведукта, всеки водещ в различна посока. — Избери един — предложи той.
— Аз съм реставратор, Ели. Ти избери.
Лавон затвори очи за няколко секунди, а после посочи към десния акведукт.

* * *

В същия момент имам Хасан Даруиш се намираше на по-малко от трийсет метра, във водоема под Кладенеца на душите. В ръката си държеше пистолета „Макаров“, който Абдула Рамадан му даде, преди да поеме към дълбините на Храмовия хълм, за да пресрещне нахлулите евреи. Шумът от кратката, но интензивна битка се понесе по акведуктите и стигна право до ушите на Даруиш. Той чу всичко, включително и собственото си име, изкрещяно в агония. Сега чуваше тихите, приглушени стъпки на поне двама мъже, приближаващи до тайно изкопаната от него зала в Свещената планина. Точно там той бе скрил бомбата, която щеше да я разруши и така да унищожи държавата Израел. Но в залата имаше още нещо, освен експлозивите — тайна, която никой, особено евреите, не трябваше да види.

Той погледна часовника си: 14,27. Инструктиран от Даруиш, човекът, известен като господин Фарук, беше настроил таймера на бомбата за три часа. Избра времето, предполагаемия час на Христовата смърт на кръста, като преднамерена обида към целия християнски свят, но това не беше единствената причина. До три часа петъчната молитва в „Ал Акса“ щеше да е приключила, а тълпата от правоверни

мюсюлмани щеше да си тръгва от Храмовия хълм. Но за момента трийсет и петте хиляди квадратни метра на голямата джамия бяха препълнени с повече от пет хиляди души. Даруиш нямаше друг избор, освен да превърне всички тях в свети мъченици. Заедно със себе си.

Остана още за секунда във водоема под Кладенеца на душите, изричайки последните молитви на *шахид*. После, с пистолет в едната ръка и с фенерче в другата, тръгна по тесен дъвен проход. Той го отведе надолу в земята и назад във времето. Това бе времето преди исляма и Пророка. Време на невежество, помисли си той. Времето на евреите.

* * *

Първият акведукт свършваше след около петнайсет метра в малък като аквариум водоем, затова те бързо се върнаха обратно до Голямото море и влязоха във втория канал. Само след няколко стъпки Лавон се натъкна на отвор отдясно, водещ до още един проход. Земята бе осеяна с парчета варовик. Ели ги огледа под светлината на лампата си и прокара ръка по ръбовете на отвора.

— Нов е.

— Колко нов?

— Съвсем нов — отвърна Лавон. — Сякаш е издълбан много скоро.

Без да говори повече, той тръгна надолу през прохода, а Габриел го последва. След няколко крачки се появи широка виеща се стълба, очевидно издълбана със съвременни каменоделски инструменти. Лавон се втурна бясно напред, а Габриел се опита да го догони, тичайки на няколко крачки отзад. В дъното на стъпалата имаше свод с няколко арабски букви, издълбани в камъка над върха му. Те преминаха под него, без да им обърнат внимание. После, в страхопочитание, се заковаха намясто.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Габриел.

Лавон сякаш бе онемял.

— Ели, какво е това?

Лавон пристъпи предпазливо напред.

— Не ги ли познаваш, Габриел?

— Какво да познавам, Ели?

— Колоните — отвърна той. — Колоните от снимката.

— И откъде са колоните?

Лавон се усмихна, останал без дъх.

— „Храмът, който цар Соломон съгради Господу, беше дълъг шейсет лакти, широк — двайсет, и висок — трийсет лакти.“

* * *

— Какво е това, Узи? — попита премиерът.

— Няма да ми повярвате, ако ви кажа.

— Пробвай.

— Ели мисли, че току-що е открил останките от Първия храм. И между другото — добави Навот, — открили са и бомбата.

Премиерът вдигна поглед към видеомонитора и видя хиляди мюсюлмани да се изливат като поток от джамията „Ал Акса“. После погледна към хората, седнали около него, и даде заповед да изпратят полицията и армията.

— По-добре е от алтернативата — заключи Навот, наблюдавайки как първите израелски войски влизат на Храмовия хълм.

— Ще видим.

46.

ХРАМОВИЯТ ХЪЛМ, ЙЕРУСАЛИМ

Пещерата беше с размерите на училищен физкултурен салон. Насочил лампата си нагоре, Габриел забеляза грубата електрическа инсталация, увиснала от покрива, и кабела, спуснат надолу по стената до голям ключ. Натисна го и широкото пространство грейна, окъпано в божествено бяла светлина.

— Мили боже — въздъхна Ели Лавон. — Не виждаш ли какво са направили?

Да, помисли си Габриел, прокарвайки ръка по гладката като стъкло повърхност на наскоро изсечената стена. Действително видя какво са направили. Бяха изкопали огромна дупка в сърцето на Божията планина и я бяха превърнали в частен музей, пълен с всички археологически артефакти, изровени през годините на безразсъдно строителство и тайни разкопки: строителни камъни, капители, колони, остриета от стрели, шлемове, керамика и монети. А сега, поради мотиви, които дори Габриел не можеше да разбере напълно, имам Хасан Даруиш възнамеряваше да взриви всичко това на парчета — а заедно с него и Храмовия хълм.

Обаче за момента Ели Лавон сякаш бе забравил за бомбата. Изпаднал в транс, той вървеше бавно сред артефактите към двата паралелни реда от счупени колони, оформящи центъра на изложбата. Спря и погледна компаса.

— Ориентирани са от изток на запад — отбеляза той.

— Точно като Храма?

— Да — потвърди той. — Точно като Храма.

Ели отиде до източния край на колоните, докосна благоговейно една от тях и продължи още няколко крачки по-нататък.

— Олтарът трябва да е бил тук — заключи той, посочвайки с малката си ръка към празното пространство в края на пещерата. — До олтара е имало ям^[1], голямото бронзово корито, където свещениците се измивали преди и след жертвоприношението. В седма глава на „Царе“^[2] е описано много подробно. Казва се, че било десет лакти от

единия до другия край и пет лакти високо. Стояло върху дванайсет вола.

— „Три гледаха към север — цитира Габриел, — три гледаха към запад, три гледаха към юг и три гледаха към изток; морето стоеше върху тях.“

— „И задницата им бяха обърнати навътре под него“ — довърши Лавон. — Имало е още десет по-малки корита, където измивали жертвите, но ям бил запазен за свещениците. Вавилонците го разтопили, когато изгорили Първия храм. Същата съдба сполетяла двата големи бронзови стълба, които се издигали пред входа на улам, притвора.

— Единият отдясно, а другият отляво — допълни Габриел.

— Десният се наричал Яхин.

— А левият — Воаз.

Габриел чу прашене в слушалката си, последвано от гласа на Узи Навот.

— Опитваме се да стигнем до вас възможно най-бързо — уведоми ги Навот. — Полицията и армията влязоха в комплекса на Храмовия хълм през източните порти. Срещат съпротива от силите за сигурност на Вакъфа и от арабите, излизаци от „Ал Акса“. Над главите ви се разиграва една много грозна сцена.

— Ще стане много по-грозна, ако тази бомба експлодира.

— Сапъорите идват с втората вълна.

— След колко време, Узи?

— Няколко минути.

— Намери Даруиш.

— Вече го търсим.

Когато Навот замълча, Габриел погледна към Лавон. Той се взираше към тавана на пещерата.

— Яхин и Воаз са били увенчани с капител, украсен с кринове и нарове — обясни той. — Сред учените се водят дебати дали са били самостоятелни, или са подкрепяли трегер или покрив. Аз винаги съм бил привърженик на втората теория. В крайна сметка, защо Соломон ще сложи портик пред къщата на Бога и ще го остави непокрит?

— Трябва да се махаш отгук, Ели. Аз ще остана с бомбата, докато пристигнат сапъорите.

Лавон сякаш не го чу. Направи две тържествени стъпки напред, все едно че влизаше в самия Храм.

— Вратата, водеща от *улам* в *хейкал*, основната зала на Храма, била изработена от кипарисово дърво, но стълбовете при входа били от маслиново дърво. Те изгорели, когато Навуходносор подпалил Първия храм. — Спря и постави нежно ръка върху едната колона. — Но не е успял да изгори тези.

Габриел мина покрай скована набързо маса, отрупана с монети и древни инструменти, и се вмъкна между двете колони. Докосна едната и попита Лавон какво е станало с тях, след като Навуходносор е разрушил Храма.

— Светото писание е неясно, но винаги се приема, че вавилонците са ги хвърлили през стените на Храмовия хълм в долината Кедрон. — Погледна Габриел с печална усмивка. — Звучи ли ти познато?

— Много — отговори Габриел.

Лавон отиде до другата колона. Тя бе висока около два метра и половина и обгоряла от едната страна.

— „Предадох на огън Твоето светилище — цитира той Псалом 74^[3]; — съвсем оскверниха жилището на Твоето име.“

— Трябва да тръгваш, Ели.

— Къде да отида? Горест при бунта?

— Проправи си път през акведуктите обратно до тунела в Западната стена.

— И какво да правя, ако се натъкна на още една група воители на Саладин? Да се бия с тях с кирката си като кръстоносец?

— Вземи пистолета ми.

— Не знам какво да правя с него.

— Бил си в армията, Ели.

— Бях фелдшер.

— *Ели* — възкликна отчаяно Габриел, но Лавон вече не го слушаше. Придвижваше се бавно от колона до колона със смесено изражение на удивление и гняв.

— Трябва да са ги измъкнали от долината през 538 г. пр.Хр., когато Персийската империя е позволила строителството на Втория храм. И когато Ирод е обновил мястото пет века по-късно, той вероятно ги е използвал като част от основите, което обяснява защо

Вакъфът ги е намерил, когато са разкопавали тук. Били са твърде големи, за да ги занесат до сметището или да ги хвърлят отново в Кедронската долина, и са ги скрили тук, заедно с всичко останало, което са отмъкнали от планината. — Той огледа широката пещера. — Дори ако можехме да измъкнем този материал оттук, той вече не притежава подходящия контекст. Сякаш е бил...

— Плячкосан — довърши мисълта му Габриел.

— Да. Плячкосан.

— Ще го измъкнем, Ели, но ти наистина трябва да тръгваш.

— Няма да оставя тези неща тук — отговори Лавон. Носеше се от колона до колона, вдигнал лице нагоре. — Съвременните макети и рисунки на Първия храм често слагат покрив над *хейкал*, но не е имало такъв. Било е открит двор с два етаж стаи от трите страни. А в западния край на сградата е бил *давир*, Светая светих, където са държали Ковчег на Завета.

Лавон приближи мястото бавно, защото именно там имам Даруиш бе решил да постави бомбата. Не бе обикновена бомба, помисли си Габриел. Цялата Западна стена бе заредена с експлозиви, чакащи да бъдат детонирани. Ако беше нещо по-малко, Габриел може би щеше да успее да го обезвреди, докато някой сапърор му нашепваше в ухото. Но не и това.

— Как, мислиш, са успели да го направят?

— Сигурен съм, че имам Даруиш ще ни разкаже с удоволствие.

Лавон поклати бавно глава.

— Големи глупаци бяхме, когато ги оставихме да контролират това място. Кой знае? Може би трябваше да се държим като всяка друга армия, завоювала Йерусалим.

— Да съборим Купола и „Ал Акса“? Да възстановим Храма? Със сигурност не вярваш, че това щеше да е правилно, Ели.

— Не — призна той, — но в такъв момент ми е позволено да си представя какво би могло да е.

Габриел си погледна часовника.

— Колко минути остават?

— Ако Дина е права...

— Дина винаги е права — прекъсна го Лавон.

— Двайсет и пет минути — отговори Габриел. — Ето защо трябва да се махаш оттук.

Лавон обърна гръб на бомбата и вдигна ръце към колонадата.

— Няма нито един автентичен артефакт от Първия или от Втория храм. Нито един. Поради тази причина палестинските лидери успяват да убедят хората си, че Храмовете са мит. И поради тази причина те крият тези колони в една дупка на петдесет метра под земята. — Погледна към Габриел и се усмихна. — И поради тази причина аз няма да напусна планината, докато не се уверя, че колоните са в безопасност.

— Те са просто камъни, Ели.

— Знам — отвърна той. — Но са *моите* камъни.

— Наистина ли искаш да умреш заради тях?

Лавон замълча за момент. После се обърна към Габриел.

— Ти имаш красива жена. Може би някой ден ще имаш и красиво дете. *Друго* красиво дете — допълни. — За мен... тези камъни са всичко, което имам.

— Ти си ми като брат, Ели. Няма да те оставя.

— Значи, ще умрем заедно — заключи Лавон — тук, в къщата на Бога.

— Сигурно има и по-лоши места за умиране.

— Да — съгласи се той. — Сигурно има.

* * *

В този момент имам Хасан Даруиш стоеше на прага към подземната структура, построена по негово нареждане, слушайки как двамата евреи си говорят на древния си език. Даруиш познаваше и двамата. Единият беше видният библейски археолог Ели Лавон, критик на Вакъфа и на строителните му проекти. Другият, с посивелите слепоочия и зелените очи, беше Габриел Алон, убиецът на палестинските герои. Даруиш не можеше да повярва на късмета си. Присъствието на двамата щеше да затрудни задачата му. Но щеше и да подслади пътуването му към рая.

Имамът извърна поглед от двамата и погледна към експлозивното устройство, положено в руините на Първия еврейски храм. Мъжът, наречен господин Фарук, бе инсталирал ръчен спусък за

детонатора за подобен сценарий и бе инструктирал Даруиш как да го задейства. Трябваше само едно щракване на ключа.

Точно тогава Даруиш чу тропота от ботуши по акведукта. Изглежда, евреите бяха проникнали през защитата на Вакъфа. Опит за повторение на историята. Този път светилищата на исляма нямаше да паднат в ръцете на неверниците, както през 1099 г., когато кръстоносците бяха обсадили Йерусалим. Този път щеше да е различно. Трябваше само едно щракване на ключа.

Имамът затвори очи и мислено рецитира стиха на меча от Корана: „Убивайте съдружаващите, където ги сварите, и ги хващайте, и ги обграждайте, и ги причаквайте на всяко място за засада!“^[4]. После нахлу в музея на древните евреи и откри огън.

* * *

Първите изстрели улучиха древните колони и запратиха парченца горещ варовик във врата на Габриел. Вдигайки поглед, той видя как Хасан Даруиш тича по пода на пещерата, изкривил лице в омраза, родена от вярата, историята и от хилядите унижения, големи и малки. Габриел вдигна веднага оръжието си и стреля по имама, докато куршумите свистяха в ушите му. Стреля както на стрелбището във Ватикана, изстрел след изстрел без пауза, докато от лицето на имама не остана нищо. После се обърна и видя Ели Лавон грохнал на земята, прегърнал основата на едната колона. Габриел притисна длан към огнестрелната рана на гърдите му и я държа така, докато животът напускаше очите му.

— Не умирай, Ели — прошепна той. — Проклет да си, Ели, моля те, не умирай.

[1] Думата на иврит за „море“. — Б.пр. ↑

[2] В Библията — „Трета книга Царства“, 7:23, 25–26. — Б.р. ↑

[3] В Библията — Псалом 73:7. — Б.р. ↑

[4] Коран; сура 9:5. — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
EGO TE ABSOLVO^[1]

47.

ЙЕРУСАЛИМ

Час след нахлуването на израелците на платото на Храмовия хълм избухна Третата интифада в Палестинските територии и Ивицата Газа. В началото тежковъоръжените сили за сигурност на Палестинската автономия се опитаха да контролират насилието. Но когато картините с израелските войски в Харам аш Шариф се разпространиха като горски пожар в Арабския свят, доброволците от арабските милиции се присъединиха към бунтовниците и влязоха в огнестрелни битки с израелците. Рамала, Йерихон, Наблус, Дженин и Хеброн станаха свидетели на тежки сражения, но най-ожесточената схватка се завърза в Източен Йерусалим, където няколко хиляди араби направиха неуспешен опит да превземат отново Храмовия хълм. До залез-слънце, когато сирените обявиха настъпването на еврейския шабат, третата светиня на исляма се намираще под израелски контрол, а Близкият изток се приближаваше опасно към нова война.

Кралят на Йордания, самият той пряк наследник на пророка Мохамед, поиска израелците да напуснат веднага Храмовия хълм, но внезапно прекрати апелите си, преди да призове за изгонването им със сила оттам. Обаче това не стана в Кайро, където „Мюсюлманско братство“ — новите лидери на най-многобройната арабска нация в света, призоваха за панислямски джихад като отмъщение за оскърблението. „Хамас“, клон от ислямисткото дърво на „Братството“, незабавно удари Беер Шева и още няколко израелски града с ракетен огън, убивайки десетима израелци. В Ливан обаче „Хизбула“ остана необичайно тиха, както и шиитските ръководители в Техеран.

Сред множеството предизвикателства, пред които се изправиха израелските власти през тези експлозивни първи часове, бе присъствието на Негово Светейшество папа Павел VII. Сега, когато Старият град на Йерусалим се бе превърнал във военна зона, той намери убежище в един манастир в Ейн Карем, бившето арабско село западно от центъра на Йерусалим, което, според християнското предание, бе родното място на Йоан Кръстител. По молба на

израелския премиер папата се съгласи, макар и неохотно, да отмени планираната меса във Велика събота на Планината на блаженствата^[2], както и службите във Велика неделя — Възкресение Христово, в църквата на Божи гроб. За съжаление, Светият отец нямаше голям избор. Божи гроб, свещената християнска гробница, която Саладин искал да заличи от лицето на земята, бе една от основните цели на мюсюлманската ярост.

Мнозина от папския антураж помолиха Светия отец да се върне в безопасност във Ватикана, но той настоя да остане с празната надежда, че присъствието му може да помогне за успокояване на положението. Прекара повечето си време в медицинския център „Хадаса“, разположен недалеч от манастира. Естествено, честите посещения на папата в болницата породиха спекулации, че той е болен или че е бил ранен в безредиците. Това не беше вярно; той просто помагаше на една душа в нужда.

Въпросният пациент пристигна в болницата в началните минути на размириците с куршум в гърдите, по-скоро мъртъв, отколкото жив. Съобщиха на персонала, че се казва Вайс, но не дадоха никаква друга информация, освен приблизителната му възраст и медицинската му история, която включваше множество разстройства, свързани със стреса. Щорите на прозореца му с изглед към стените на Стария град останаха плътно спуснати. Двама въоръжени пазачи стояха на пост пред вратата му, един отдясно и един отляво.

Папата не беше единствената важна личност, посетила ранения. Министър-председателят също дойде на посещение, както и началник-щабът на израелските въоръжени сили, шефовете на различни израелски разузнавателни служби и — поради причини, които така и не станаха ясни за болничния персонал — голяма делегация археолози от Еврейския университет и Израелската дирекция по антики. Един човек обаче изобщо не се откъсна от леглото на пациента. Той не направи опит да скрие самоличността си, защото това би било невъзможно — не и с характерните му посребрени слепоочия и с незабравимите му очи.

Той пиеше малко, ядеше още по-малко и изобщо не спеше. Когато един лекар му предложи легло и леко приспивателно, се стресна от свирепия му поглед. След това никой не посмя да му каже да си тръгва — дори през втората нощ, когато, в продължение на две

ужасни минути, сърцето на пациента престана да бие. През следващите двайсет и четири часа посетителят остана неподвижен в долния край на леглото, с лице, осветено от лампичката на вентилатора, сякаш бе фигура в картина на Караваджо. Понякога сестрите чуваха фигурата да говори нежно. Думите му никога не се променяха.

— Не умирай, Ели — шепнеше той. — Проклет да си, Ели, моля те, не умирай.

* * *

Сутринта на Великден биенето на църковните камбани в Йерусалим едва се чуваше от стрелбата. По обед заблудена палестинска ракета падна в Гетсиманската градина, а следобед куршуми надупчиха външната страна на църквата „Успение Богородично“. Същата вечер Светият отец, притеснен, посети за последен път изпадналия в безсъзнание пациент, преди да се качи на самолета си, за да се завърне у дома. Когато си отиде, друг възрастен мъж зае мястото му. Той също бе познат на персонала от травматологията. Той бе онзи, за когото говореха само шепнешком. Онзи, който бе откраднал тайните, довели до светкавичната победа на Израел в Шестдневната война. Онзи, който бе заловил Адолф Айхман, главния режисьор на холокоста, на една улица в Аржентина. *Шамрон...*

— Трябва да се прибереш и да си починеш, синко.

— Ще го направя.

— Кога?

— Когато той отвори очи.

Шамрон завъртя запалката между пръстите си. Два пъти наляво, два пъти надясно.

— Трябва ли да го правиш, Ари?

Пръстите на Шамрон се укротиха.

— Трябва да се подготвиш за възможността той да не се оправи.

— И защо?

— Защото това е най-вероятният изход. Докато го качат на операционната маса, той бе изгубил почти всичката си кръв. Сърцето

му...

— То е добре.

— Но не е младо като някога — възрази Шамрон. — Както и твоето, синко. Боя се какво ще стане, ако отново бъде съкрушено.

— Заслужавам си го.

— Защо говориш така?

— Трябваше да чуя, че Даруиш приближава.

— И двамата бяхте разсеяни, което е разбираемо. На човек не му се случва всеки ден да мине през *хейкал* в Първия храм на Йерусалим.

— Мислиш ли, че колоните наистина са от Първия храм?

— Сигурни сме, че са — отговори Шамрон. — Просто чакаме подходящия момент, за да ги покажем на света.

— Защо чакате?

— Защото не искаме да правим нищо, което би влошило положението още повече.

— Колко по-зле може да стане?

— Има деветдесет милиона египтяни. Представи си какво би станало, ако „Мюсюлманско братство“ убеди само десет процента от тях да тръгнат към нашите граници. Ако онази бомба наистина беше избухнала... — Гласът на Шамрон пресекна. — Страшно е да си помислиш колко близо бяхме — или колко несигурно е съществуването ни на тази земя.

— Колко време планираме да останем на Храмовия хълм?

— Ако зависеше от мен, никога нямаше да си тръгнем. Но премиерът възнамерява да го върне на Вакъфа веднага щом археологическият материал бъде изваден благополучно оттам.

— Значи се връщаме към статуквото?

— Боя се, че докато ислямският свят е готов да приеме правото ни на съществуване, статуквото е най-доброто, на което можем да се надяваме.

— Бих искал да направя една промяна, ако нямаш нищо против.

— Каква?

— Масуд.

Шамрон се усмихна.

— Следващия път, когато под колата му избухне бомба, тя няма да е малка.

Габриел стисна ръката на Лавон.

— Ако умре, Ари, никога няма да си го простя.
— Вината не беше твоя.
— Трябваше да го накарам да тръгне.
— Нямахте начин Ели да си тръгне от Хълма, преди да разбере, че колоните са в безопасност.
— Те са просто камъни, Ари.
— Те са камъните на Ели — коригира го Шамрон. — И сега са окъпани в неговата кръв.

[1] Прощавам ти (лат.). — Б.р. ↑

[2] Смята се, че на това място Исус произнася известната си Проповед на планината. От средата на XX век, след построяването на католически храм на хълма Нахум (в непосредствена близост до Табха — местност на северозападния бряг на Тивериадското езеро), той става известен като Планина на блаженствата. — Б.р. ↑

48.

ЙЕРУСАЛИМ

Трябваше да минат още седемдесет и два часа, преди да се възстанови редът, а това позволи на израелското правителство да обясни на света защо е пратило войски на Храмовия хълм и какво са открили там. За да го направят, те събраха група журналисти и снимачни екипи от най-авторитетните новинарски организации в света и ги поведоха надолу — през мрежата от акведукти и водоеми — към изкопаната наскоро зала на петдесет метра под повърхността. Там началник-щабът на израелските въоръжени сили им показа огромната бомба, докато шефът на Израелската дирекция по антики ги разведе из забележителната колекция от артефакти, изровена от Вакъфа през годините на безразсъдно копане. Кулминацията на обиколката бяха двата реда колони от варовик, общо дваисет и две, част от *хейкал* в Първия храм на цар Соломон в Йерусалим.

Както се очакваше, реакциите на новината в най-добрия случай бяха разнородни. Видеото с древните колони наелектризира израелската публика и възбуди очакванията на глобалната общност от археолози и историци на древността. Повечето учени веднага приеха колоните за автентични, но в Германия лидерът на археологическата дисциплина, известна като библейски минимализъм, ги отхвърли като „дваисет и две парчета самозалъгване“. Не е изненадващо, че лидерите на Палестинската автономия се хванаха за това изявление, когато оповестиха своята реакция на новината. Те казаха, че колоните били израелска измама. Също и „тъй наречената бомба“.

Но какво бе накарало израелците да влязат в недрата на Храмовия хълм? И кой беше мозъкът, замислил заговора за разрушаването му? Израелското правителство, цитирайки дългогодишния си отказ да коментира проблеми, свързани със събирането на разузнавателна информация, отказа да сподели подробности. Но когато колоните се появиха бавно от земята, в пресата се появи поредица статии, които започнаха малко по малко да

хвърлят светлина върху мистериозната верига от събития, довели до тяхното откриване.

В „Монд“ се появи експозе за възпитаник на Сорбоната на име Давид Жирар, или Дауд Гандур, съветник на Вакъфа по археологическите въпроси, който, според неназовани служители от силите за сигурност, бил член на престъпна мрежа за контрабанда на антики, свързана с „Хизбула“. В „Нойе Цюрхер Цайтунг“ излезе историята за иранската връзка във взривяването на галерия „Наксос“ в Сен Мориц. В „Дер Шпигел“ бе публикувано проучване, свързващо Давид Жирар с някой си Масуд Рахими, мозъка на иранския тероризъм, отвлечен за кратко в Германия. Историята стана още по-интересна, когато, само дванайсет дни по-късно, същият Масуд Рахими бе убит в Техеран от магнитна бомба, залепена под колата му. Телевизионните анализатори, изследващи тероризма, не се съмняваха в това кой стои зад атентата или какво означава той. Те обявиха, че Масуд е бил мозъкът, замислил заговора за Храмовия хълм, и че израелците просто са върнали услугата.

Но в историята имаше и много аспекти, които пресата никога нямаше да научи, включително факта, че аферата е започнала, когато Габриел Алон, глезеният син на израелското разузнаване, е бил извикан в базиликата „Св. Петър“ да огледа трупа на един паднал ангел. Или че Габриел е прекарал последните две седмици край болничното легло на един археолог, чиято кръв е опръскала колоните от Соломоновия храм. И че още е бил там, когато археологът най-накрая отворил очи.

— Ривка — промърмори Ели Лавон. — Увери се, че някой се грижи за Ривка.

* * *

Същата вечер над Йерусалим се спусна напрегнато спокойствие за пръв път след началото на кризата за Храмовия хълм. Габриел отиде до психиатричната клиника на хълма Херцел, за да прекара няколко минути с Леа, преди да се срещне с Киара за вечеря в ресторант, разположен в първия кампус на художествената академия „Бецалел“. След това я изведе на сладолед и разходка по улица „Бен Йехуда“.

— Донати се обади следобед — сподели внезапно тя, сякаш бе изскочило от ума ѝ. — Чудеше се кога се връщаш в Рим да приключиш с Караваджо и работата с Карло.

— Почти бях забравил и за двете.

— Разбираемо е, скъпи. В крайна сметка, ти спаси Израел и света от Армагедон и намери два̀сет и две колони от Първия йерусалимски храм.

Габриел се усмихна.

— Ще тръгна вдругиден.

— Идвам с теб.

— Не можеш. Освен това — допълни бързо той — имам работа за теб. Даже две работи.

— Какви?

— Нуждая се от някого, който да се грижи за Ели, докато се върна.

— А другата?

— Правителството е решило да постави колоните в специално крило в Израелския музей. Ти ще бъдеш част от екипа, който ще проектира интериора на сградата и цялостното изложение.

— Габриел! — възкликна тя и се хвърли на врата му. — Как, за бога, успя да го уредиш?

— Като един от откривателите на колоните, имах известно влияние. Всъщност искаха да кръстят изложбата на мен.

— Какво им каза?

— Че крилото трябва да бъде кръстено на Ели Лавон — отвърна той. — Благодарен съм само, че няма да бъде *Мемориалното* крило „Ели Лавон“.

— Те ще променят ли нещо?

— Колоните?

Киара кимна.

— Чувала ли си какво говорят за тях палестинците?

— Ционистки лъжи.

— Отричане на Храма — допълни Габриел. — Не могат да признаят, че ние сме били тук преди тях, защото това означава, че имаме право да сме тук сега. Според тях ние трябва да си останем чуждестранни нашественици, които ще бъдат прогонени като кръстоносците.

— Кръвта никога не спи — отвърна тихо Киара.

— И я има в изобилие — допълни Габриел. — Нашите приятели на Запад обичат да си мислят, че арабско-израелският конфликт може да бъде разрешен с една линия на картата. Но те не разбират историята. Този град е просъществувал в състояние на почти постоянна война в продължение на три хиляди години. А палестинците ще продължат борбата, докато ние не си заминем.

— И какво ще правим?

— Ще се държим здраво — натърти Габриел. — Защото следващия път, когато изгубим Йерусалим, това ще бъде завинаги. И къде ще отидем тогава?

— Задавах си същия въпрос.

Внезапно захладня. Киара се загърна с палтото си и погледна към група тийнейджъри, които се смееха от другата страна на улицата. Бяха към шестнайсет-седемнайсетгодишни. След година-две всички те щяха да са в израелската армия, войници в една безкрайна война.

— Не е толкова лесно, нали, Габриел?

— Кое?

— Да мислиш за заминаване в такова време.

— Другата форма на йерусалимския синдром. Колкото по-зле става, толкова повече го обичаш.

— Ти *наистина* го обичаш, нали?

— От все сърце — отвърна той. — Обичам цвета на варовика и на небето. Обичам миризмата на бор и евкалипт. Обичам, когато застудее през нощта. Обичам дори *харедим*, които ми крещят, когато карам колата си на шабат.

— Но обичаш ли го достатъчно, за да останеш тук?

— Негово Светейшество мисли, че нямам избор.

— За какво говориш?

Габриел й разказа за разговора си с папата на парапета на ватиканските стени, когато лидерът на милиард католици призна, че е имал видения за Апокалипсиса.

— Смята, че се скитаме твърде дълго — каза той. — Мисли, че страната се нуждае от мен.

— На папата не му се налага да чака в хотелските стаи и да се чуди дали ще оживееш след някоя операция.

— Но той е безпогрешен.

— Не и по въпросите на сърцето. — Киара погледна за момент към Габриел. — Знаеш ли какво ще стане, ако заживеем тук? Всеки път, когато се прибираме, Ари ще седи в дневната ни.

— Нямам нищо против, стига да не пуши.

— Сериозно ли говориш?

— Той ми е като баща, Киара. Трябва да се грижа за него.

— А когато Узи те помоли да свършиш нещо за Службата?

— Сигурно ще трябва да науча онези думички.

— Кои думички?

— Да си намери някой друг.

— И какво ще работиш?

— Ще си намеря работа.

— Тук изпитвам клаустрофобия.

— На мен го кажи.

— Трябва да пътуваме, Габриел.

— Ще те заведа, където поискаш.

— Винаги съм искала да прекарам една есен в Прованс.

— Знам точното село.

— Бил ли си в Шотландия?

— Не съм.

— Ще ме заведеш ли поне веднъж на ски?

— Навсякъде, освен в Сен Мориц и Гщаад.

— Липсва ми Венеция.

— И на мен.

— Може би Франческо Тиеполо ще ти даде някаква работа.

— Той ми плаща трохи.

— *Обожавам* трохите. — Тя отпусна глава на рамото му. Косата ѝ ухаеше на ванилия. — Мислиш ли, че ще се задържи? — попита го.

— Спокойствието?

Тя кимна.

— За известно време — отговори Габриел, — ако имаме късмет.

— Колко време ще бъдеш в Рим?

— Зависи изцяло от Карло.

— Само не приближавай до него без пистолет в джоба.

— Всъщност — подметна той — планирах да накарам Карло да дойде при мен.

Киара потрепери.

— Трябва да вървим — подкани я Габриел. — Ще премръзнеш до смърт.

— Не — възрази тя, — и аз го обожавам.

— Нощният студ?

— И миризмата на бор и евкалипт — допълни тя. — Мирише на... — Гласът ѝ пресекна.

— На какво, Киара?

— На дом — отвърна тя. — Толкова ми е добре най-последно да съм у дома.

49.

ПИАЦА ДИ САНТ'ИГНАЦИО, РИМ

Когато след два дни Габриел се озова на Пиаца ди Сант'Игнацио, слънцето грееше ярко от безоблачното римско небе, а масите на „Ле Каве“ стояха чинно върху паветата. На една от тях, засенчена с чадър, седеше генерал Ферари от Артистичния отдел. До лакътя му се виждаше сутрешният брой на „Кориере дела Сера“ и той го подаде на Габриел. Уводната статия разказваше за Париж и за неочакваното откриване на две откраднати художествени творби. Сезан бе основната атракция; гръцката ваза, прекрасна хидрия от майстор Амикос — нещо второстепенно.

— Бях прав за едно — започна генералът. — Със сигурност мислиш като престъпник.

— Нямам нищо общо с това.

— А дясната ми ръка е цяла и невредима. — Генералът огледа за момент Габриел със здравото си око, преди да попита дали е откраднал лично картината и вазата.

— Оперативната обстановка изискваше да използвам услугите на професионалист.

— Значи е било поръчкова кражба?

— Може да се каже.

— Крадецът практикува ли занаята си в Италия?

— Винаги, когато може.

— Колко би трябвало да платя за името му?

— Боя се, че не е за продан.

Габриел върна вестника на генерала, а той махна с него към приближаващия сервитьор.

— Прочетох с голям интерес новините от твоята страна — каза той, сякаш държавата на Габриел бе място, което трудно можеше да се намери на картата. — Вярваш ли, че онези колони наистина са от Първия храм на Соломон?

Габриел кимна.

— Видя ли ги?

— И бомбата, която трябваше да ги взриви.

— Лудост — заключи генералът и поклати бавно глава. — Това поставя в съвършено нова светлина усилията ми да запазя културното наследство на Италия. Аз трябва да се боря само с крадци и контрабандисти, но не и с религиозни манияци, опитващи се да хвърлят Близкия изток във война.

— Понякога религиозните манияци получават помощ от крадците и контрабандистите. — Габриел помълча, после допълни: — Но вие вече знаехте това, нали, генерал Ферари?

Ферари го фиксира със стъкления поглед на протезата си, но не каза нищо.

— Заради това ме пратихте при Вероника Маркезе — продължи Габриел. — Защото вече знаехте, че съпругът ѝ контролира глобалната търговска мрежа с плякосани антики. Знаехте също, че работи с крилото на „Хизбула“, осигуряващо криминалното ѝ финансиране. Знаехте всичко това — заключи той, — защото от моята служба ви го казаха.

— Всъщност — отговори генералът, — аз знаех за Карло много преди твоят шеф да ни даде досието му.

— Защо не направихте нищо по въпроса?

— Защото това щеше да съсипе кариерата на една жена, която много уважавам, да не споменаваме близкия ѝ приятел, който живее в съседство с Негово Светейшество на третия етаж на Апостолическия дворец.

— Знаели сте, че Донати и Вероника са били любовници?

— И Карло знае — кимна генералът. — Знае също, че монсеньорът е напуснал ордена си след две убийства в Ел Салвадор. Ето защо толкова много искаше да е член на надзорния съвет на Ватиканската банка.

— Знаел е, че това ще е идеалното място да пере парите си, защото Донати никога нямаше да посмее да предприеме нещо срещу него.

Генералът кимна замислено.

— Миналото на монсеньора го правеше уязвим — заяви той след малко. — Много неподходящо за свещеник във Ватикана.

— А когато чухте, че Клаудия Андреати е била открита в базиликата?

— Нямах никакви съмнения за това кой стои зад смъртта ѝ.

— Защото вашият информатор Роберто Фалконе ви е казал за посещението ѝ при него в Черветери — каза Габриел. — А когато аз намерих тялото на Фалконе в киселинна баня, вие разбрахте, че имате перфектното решение за проблема си с Карло. Италианско решение.

— Ненапълно, но... да, разбрах. — Непремигващото око огледа Габриел за момент. — А сега като че ли стигнахме дотам, откъдето започнахме. Какво да правим с Карло?

— Аз знам какво *искам* да направя.

— Колко надеждни доказателства имаш?

— Достатъчно, за да стегна *кордата* около мършавия му врат.

— Как искаш да се справиш с това?

— Ще му кажа да напусне незабавно поста си във Ватиканската банка. Но първо ще му дам възможност да изповяда греховете си.

Генералът се усмихна.

— Винаги съм смятал, че изповедта е нещо добро за душата.

* * *

Следобед Габриел прекоси реката до избелелия стар дворец в Трастевере, превърнат в избелял стар блок с апартаменти. Все още пазеше ключа. Влизайки във фойето, той отново провери пощенската кутия. Този път тя беше празна.

Тръгна нагоре и влезе в апартамента. Беше същият, какъвто го остави преди почти четири месеца, с едно изключение: електричеството беше прекъснато. Той седна зад бюрото ѝ, наблюдавайки как пълзящите следобедни сенки бавно завземат вещите ѝ. Накрая, в шест и пет, чу превъртането на ключ в бравата. После вратата се отвори и доктор Клаудия Андреати се понесе към него в здрача.

* * *

Смъртта на сестра ѝ бе спасила света от катаклизъм и Паола Андреати заслужаваше да узнае цялата истина за случилото се. Не

версията на Службата за истината, помисли си Габриел, и със сигурност не и версията на Ватикана. Трябваше да бъде истината без увъртане и без съобразяване с чувствата на силните на деня и могъщите институции. Истина, която можеше да занесе на гроба на сестра си и един ден — в своя.

И Габриел ѝ разказа цялата история за забележителното си пътуване от купола на базиликата „Св. Петър“ до дупката в сърцето на Свещената планина, където откри два̀сет и двете колони от Първия храм на Соломон и бомбата, която би могла да предизвика конфликт с библейски размери. Тя мълча през цялото време, скръстила ръце в скута си. Очите, които го наблюдаваха от вечерните сенки, бяха същите като онези, които сезираха в него от пода на базиликата. Гласът, когато накрая проговори, бе същият глас, който му говори за кратко на стълбите във Ватиканския музей в нощта преди смъртта ѝ.

— Какво ще правите с Карло?

Отговорът на Габриел сякаш ѝ причини физическа болка.

— И това ли е всичко? — попита тя.

— Ако италианските прокурори повдигнат обвинения срещу него...

— Знам как работи правосъдната система в Италия, господин Алон — прекъсна го тя. — Делото ще се влечи с години и е много възможно той никога да не влезе в затвора.

— Какво искате, доктор Андреати?

— Справедливост за сестра ми.

— Не мога да ви я дам.

— Тогава защо ме доведохте в Рим?

— За истината — отговори той. — Искан да чуете истината. И не само от мен. Също и от него.

— Кога? — попита тя.

— Утре вечер.

Паола замълча за момент.

— Ако имаше Бог — каза най-накрая тя, — той щеше да умре от същата смърт като сестра ми.

Да, помисли си Габриел. Ако имаше Бог.

50. ВАТИКАН

Донати звънна на Карло Маркезе късно следобед и му каза, че Христовият наместник иска да говори с него.

— Кога? — попита Карло.

— Довечера.

— Имам ангажимент.

— Отмени го.

— В колко часа?

— Девет — поясни Донати. — Бронзовите врати.

Времето не беше избрано случайно, но Маркезе сякаш не обърна внимание. Не му се стори странно и това, че там го чакаше отец Марк. Карло беше от хората, които не трябваше да спират за проверка на влизане в сградата. Карло можеше да намери пътя от Бронзовите врати до папските покои.

— Насам — упъти го отец Марк и стисна Карло за лакътя, сякаш вдигаше потир за причастие. Поведе го по Скала Реджа към Сикстинската капела. Там минаха под „Страшния съд“ на Микеланджело с главозамайващата гледка на Апокалипсиса и Второто пришествие на Христа, преди да се отправят надолу през сиво-зеления тунел към базиликата. Когато преминаха от другата страна на извисяващия се кораб, Карло прояви първите признаци на тревога. Тя се засили рязко, когато отец Марк го информира, че няма да използват асансьора, а ще се изкачат по стълбите до купола. Стълбите бяха идея на генерал Ферари. Той искаше Маркезе да страда, макар и малко, по пътя си към опрощението.

Изкачването им отне малко повече от пет минути. Когато стигнаха до най-горната площадка, Карло опита да спре и да си поеме дъх, но отец Марк го сръга към галерията на купола. До парапета стоеше фигура в шлифер и се взираше надолу към пода на базиликата. Когато Карло се появи, фигурата се обърна и го изгледа безмълвно. Маркезе замръзна на място, а после отстъпи назад.

— Нещо не е наред ли, Карло? Сякаш току-що видя призрак.

Карло се завъртя и видя Габриел, застанал точно там, където стоеше отец Марк.

— Какво става, Алон?

— Съд, Карло.

Габриел застана до Паола. Тя отново се взираше надолу и сякаш не забеляза присъствието на Габриел.

— Точно тук е стояла Клаудия преди смъртта си. Убиецът ѝ е приближил отзад и е счупил врата ѝ, преди да я хвърли през предпазния парапет, за да прилича на самоубийство. Трудното е било да я примами горе в галерията. — Габриел замълча. — Но ти си успял да уредиш това, нали, Карло?

— Нямам нищо общо със смъртта ѝ, Алон.

Декларацията за невинност отекна високо в купола, преди да заглъхне, както заслужаваше. Сега Карло се загледа втренчено във врата на Паола. Габриел постави нежно ръка на рамото ѝ.

— Онази вечер е трябвало да се срещне с Донати и да му каже, че ти ръководиш престъпната си империя от Ватиканската банка. Но е отменила срещата без обяснение. Тя я е *отменила* — допълни многозначително Габриел, — защото някой я е извикал в купола на базиликата. Този човек е щял да ѝ даде информацията, от която се е нуждаела, за да те унищожи. Бил е някой, на когото е вярвала, някой, с когото е работила. — Отново направи пауза. — Някой като жена ти.

Карло се опитваше да запази самообладание, но присъствието на Паола не му позволяваше. Той продължаваше да се взира във врата ѝ. Заради това не забеляза генерал Ферари, застанал на няколко метра зад него.

— По някое време онази вечер — продължи Габриел — Клаудия е получила текстово съобщение от Вероника с покана да дойде тук. Тя е звъннала на мобилния телефон на жена ти малко преди девет часа, но никой не е отговорил. Защото телефонът не е бил у Вероника. Бил е у теб, Карло.

— Нищо не можеш да докажеш, Алон.

— Не забравяй къде си застанал, Карло.

Паола изгледа обвинително Маркезе, преди да тръгне бавно из галерията.

— Но на кого да се довериш за убийството на най-добрата приятелка на жена ти? — попита Габриел. — Трябва да е бил някой,

който е имал свободен достъп до Ватикана, някой, който не е спирал на пропуска, преди да влезе в двореца. — Усмихна се. — Познаваш ли някой такъв, Карло?

— Не вярваш, че лично съм убил бедното момиче, нали?

— Знам, че си го направил. И тя знае — допълни Габриел и погледна към Паола. — Помогни на душата ѝ да намери покой, Карло. Кажй ѝ, че си убил сестра ѝ, за да защитиш поста си във Ватиканската банка. Изповядай греховете си.

Маркезе определено се покопити от присъствието на Паола. Сега той гледаше Габриел със същата арогантна усмивка, както вечерта, когато се опита да ги убие. Отново бе Карло недосегаемият, Карло, мъжът, неизпитващ физически страх.

— Ти си член на един много малък клуб — продължи Габриел. — Ти си единственият човек, опитал се да убие жена ми, който все още ходи по земята. Ако искаш нещата да останат така, те съветвам веднага да подадеш оставката си във Ватиканската банка. Но първо — допълни, поглеждайки отново към Паола, — искам да ѝ кажеш защо уби сестра ѝ.

— Можеш да получиш оставката ми, но...

— Жена ти вече знае — прекъсна го Габриел. — Казах ѝ всичко, преди Светият отец да тръгне за Йерусалим. Тя ми повярва, защото си спомни, че вечерта, когато Клаудия умря, не е успяла да открие мобилния си телефон.

Включването на съпругата на опонента в играта нарушаваше етичния кодекс на Габриел, но тактиката постигна желанния ефект. Алон се възползва от предимството си.

— Тя ще те напусне, Карло. Всъщност, ако трябва да гадая, вероятно го е обмисляла от известно време. В края на краищата никога не те е обичала така, както е обичала Донати.

Това бе достатъчно — Карло вече не можеше да контролира гнева си. Той се втурна към Габриел в сляпа ярост, с неузнаваемо от гнева лице, с разперени ръце. Габриел отскочи светкавично настрана и Карло политна над парапета. Протегна колебливо ръка. Габриел се опита да я хване, но беше твърде късно. Затова сграбчи Паола и запуши ушите ѝ, за да не чуе падането на Маркезе върху мрамора долу. Чак когато генерал Ферари я изведе на терасата на покрива, Габриел погледна надолу. Там видя личния секретар на папата, коленичил

върху пода на базиликата, а пръстите му се движеха бавно над челото на Карло. *Ego te absolvo*. И всичко свърши.

* * *

През следващите два дни Габриел остана затворник зад завесите на малката си гробница в далечния край на реставрационната лаборатория. Другите от персонала го виждаха рядко. Той беше там, когато пристигаха сутринта, и оставаше там, заобиколен от корона блестяща халогенна светлина, дълго след като те си тръгнаха вечер.

Плъзнаха слухове за някаква злополука зад завесите — неочаквана загуба на оригиналния рисунък на Караваджо или може би лошо ретуширане. Енрико Бачи, който все още беснееше, че не можа да си осигури поръчката, настоя за намеса на персонала, но Антонио Калвези отказа. Калвези бе чувал историите за безкрайните сеанси пред платното, когато се виждаше краят. Всъщност преди много години стана свидетел на подобно изпитание във Флоренция, когато Габриел, тогава работещ под фалшива самоличност, се труди двайсет часа без прекъсване, за да завърши Мазачо преди крайния срок.

— Няма проблем — успокои невярващия си персонал Калвези. — Той просто приключва. Благодарете се само, че е картина, а не човек.

И така дойде сутринта на третия ден, когато персоналят се промъкна в лабораторията и видя, че завесите на работното му място са отворени, а картината, подпряна на статива, изглежда така, сякаш току-що е била завършена от самия Караваджо. Единственото, което липсваше, бе реставраторът. Калвези го търси безуспешно цял час, преди да се отправи към двореца, за да съобщи лично новината на монсеньор Донати. Караваджо най-накрая бе завършен, докладва той. А Габриел Алон, прочутият реставратор на картини от старите майстори, пенсиониран израелски шпионин и ексекютор, и спасител на Светия отец, беше изчезнал без следа.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

„Падналият ангел“ е художествено произведение. Имената, героите, местата и събитията, описани в този роман, са плод на авторското въображение. Всяка прилика с действителни лица, били те живи или мъртви, с търговски дейности, компании, събития или места, е напълно случайна.

Онези, които са се изкачвали до купола на базиликата „Св. Петър“, със сигурност ще си спомнят, че по края на галерията за посетители има мрежест парапет, възпрепятстващ самоубийствата. Аз го магнах, за да направя едно убийство и случайно падане по-правдоподобни. Консервационната лаборатория във Ватиканската картинна галерия е представена точно, макар по никакъв начин да не искам да внуша, че има някакви проблеми по отношение на произхода на изключителната антична колекция на Ватикана, дори при днешните взискателни кураторски стандарти. Ватиканската банка обаче има дълго документирана история на финансови нарушения. Последното стана през септември 2010 г., когато италианските власти проследиха при акция за пране на пари 30 милиона долара и започнаха разследване срещу двама от висшите ѝ служители. През следващия месец полицията в Сицилия обяви, че е разкрила схема за пране на пари, използвала банковата сметка във Ватиканската банка на един свещеник, чийто чичо бил осъден по обвинения за връзки с мафията.

Щабът на карабинерите от Артистичния отдел наистина се намира на Пиаца ди Сант'Игнацио в Рим и ролята на екипа в разследването на осъдения контрабандист на антики Джакомо Медичи — и във връщането на вазата на Ефроний от нийоркския музей „Метрополитън“ — е описана вярно. Действително има галерия за антики на живописния площад в Сен Мориц, макар да съм убеден, че тя по никакъв начин не е свързана с шиитската войнствена групировка „Хизбула“. Ливанската византийска банка не съществува, но съществува Ливанско-Канадската банка — и именно там, според американските власти, „Хизбула“ пере поне част от парите, които

печели чрез глобалните си престъпни операции за събиране на средства. Един неназован американски агент, а не Узи Навот, измисленият шеф на израелското разузнаване, говорейки пред „Ню Йорк Таймс“ през декември 2011 г., за пръв път описа „Хизбула“ като „фамилията Гамбино на стероиди“.

Масуд Рахими, офицерът от иранското разузнаване, който се появява в „Падналият ангел“, бе създаден от автора, но близките му връзки с „Хизбула“, група, която често наричат „А отбор от терористи“, са базирани изцяло върху фактите. „Хизбула“ извърши множество терористични актове по заповед на Иран и със сигурност би играла важна роля при реакцията срещу всяка атака на иранските съоръжения за ядрени оръжия. Всъщност има достатъчно доказателства за това, че Израел вече се е превърнал в цел на „Хизбула“ заради опитите му да попречи на иранската ядрена програма чрез саботажи и убийства. През януари 2012 г. властите в Азербайджан разбиха терористична клетка на „Хизбула“, която вече си бе набелязала израелския посланик там и един равин от местното еврейско училище. През февруари едновременно бяха атакувани дипломати в Грузия и Индия. На следващия ден избухна бомба в апартамент в Банкок, разкривайки клетка на Иран — „Хизбула“, която се подготвяше да убие израелски дипломати в тайландската столица. Но това не трябва да ни изненадва. През юли 2006 г. Хосеин Сафиадеев, представителят на „Хизбула“ в Техеран, обяви, че групата възнамерява да убива израелци и евреи, където ги открие, декларирайки застрашително: „Няма да има място, където те да са в безопасност“. Разбира се, забележката спечели благосклонността на върховния ирански лидер, аятолах Али Хаменеи — той нарича Израел „раков тумор“, който трябва да бъде отстранен. И това се чува от устата на човек, който търси възможност да направи това само с натискането на един бутон.

Свещеното плато в Йерусалим, наричано Храмов хълм от евреите и Харам аш Шариф от мюсюлманите, действително се контролира от Ислямския вакъф. В южната подпорна стена на Хълма наистина се образува опасна издутина в резултат от строежа на джамията „Маруани“, а описанието на археологически богатите отпадъци, хвърляни в Кедронската долина, за съжаление, е съвсем точно. Използвах работата на видния британски археолог сър Чарлс

Уорън, докато писах кулминацията на романа, макар че си позволих свободата да движа героите си, където беше нужно. Например тайният тунел, който Габриел Алон и Ели Лавон използваха, за да стигнат до вътрешността на Хълма, бе създаден от автора и по никакъв начин не се базира върху истината.

За съжаление, същото не може да се каже, когато говорим за убежденията и мненията на някои от онези, които служат като пазители на най-свещеното парче земя на света. През 1999 г. Екрима Саид Сабри, тогава велик мюфтия на Йерусалим, декларира, че „евреинът“ крои планове да разруши Харам аш Шариф. „Евреинът ще накара християните да му свършат работата — обясни Сабри, който е защитил докторат в каирския университет «Ал Азхар», най-важния учебен център на сунитския ислям. — Такива са евреите. Така се проявява сатаната.“ През 2000 г., малко преди папа Йоан Павел II да направи историческото си поклонение в Израел, включващо посещение на Храмовия хълм, Сабри отрече холокостът да се е случвал някога. „Шест милиона мъртви евреи? Няма начин. Бяха много по-малко. Да престанем с тази измислица, експлоатирана от Израел за печелене на международна солидарност.“ Това не бяха думи на фундаменталистки духовник в незначителна салафистка джамия. Те бяха казани от човек, който контролираше третото свято за исляма място.

В такъв случай не е чудно, че отричането на холокоста сега е общоприето в Арабския и ислямския свят, както и неговият пръв братовчед — отричането на Храма. Буквално цялото ръководство на Палестинската автономия — дори някои от онези, които се смятат за „умерени“ на Запад — отрича, че действително някога е имало еврейски храм върху Храмовия хълм. На срещата в Кемп Дейвид през 2000 г., когато президентът Бил Клинтън работи неуморно, за да договори споразумение за арабско-израелския конфликт, Ясер Арафат открито заяви, че Храмът се е намирал не в Йерусалим, а в Наблус. Избухването му слиса президента Клинтън, който отговори: „Като християнин, аз също вярвам, че под повърхността има останки от Соломоновия храм“. Главният преговарящ на Клинтън за Близкия изток, Денис Рос, каза по-късно за представлението на Арафат на срещата: „Той създаде нова митология, казвайки, че Храмът не е

съществувал там. Това беше единствената нова идея, която той повдигна за петнайсет дни в Кемп Дейвид“.

През последните дни от президентството си Клинтън направи още няколко опита да постигне мир в Близкия изток, включително тъй наречените *Параметри* на Клинтън, които той изложи пред израелците и палестинците по време на драматична среща в Кабинета в Белия дом. Неподлежащ на преговори сбор от условия за окончателно споразумение, *Параметрите* призоваваха за създаване на палестинска държава в Ивицата Газа и 96% от Западния бряг. Платото на Храмовия хълм, свещено за трите Аврамови вери, щеше да бъде включено в *Палестинската* държава, докато Западната стена (Стената на плача) и Еврейският квартал в Стария град щяха да останат под израелски контрол. Израелският премиер Ехуд Барак прие условията, но Ясер Арафат, след много колебания и увъртане, не ги прие. В своите мемоари президентът Клинтън бе забележително откровен за чувствата си към човека, чиято „колосална грешка“ му попречи да направи едно историческо постижение във външната политика. „Аз съм неудачник — казал той на Арафат по време на труден телефонен разговор. — И вие ме направихте такъв.“

Но дали Храмът на Соломон, както е описан с удивителни детайли в „Царе 1“ и „Летописи“, наистина е съществувал? Най-добрият начин да отговорим на този въпрос е да се направят цялостни, но внимателни разкопки из цялото плато на Храмовия хълм от израелски и палестински учени, които да работят рамо до рамо, може би под надзора на Обединените нации. Това е малко вероятно, като имаме предвид ислямската чувствителност и настоящите политически реалности. Малко вероятно е и уреждането на арабско-израелския конфликт, поне в близко бъдеще. Наблюдателите на Близкия изток са единодушни, че скоро вероятно ще избухне нова вълна на насилие, Трета интифада. Ще избухнат бомби, ще летят куршуми, а децата от двете страни на кървавия спор за дважди обетованата земя ще умират. А като си помислим, че това можеше да приключи преди повече от десетилетие, ако Ясер Арафат бе събрал кураж да каже една-единствена дума: „Да“.

Издание:

Автор: Даниъл Силва

Заглавие: Падналият ангел

Преводач: Димитър Добрев Димитров

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Хермес

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2013

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Излязла от печат: 23.08.2013

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 978-954-26-1241-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6036>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.